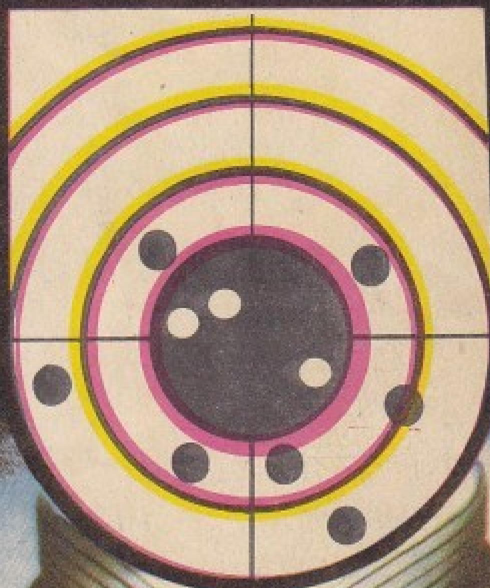
A.E. Van Vogt

FĂURITORII DE ARME

UN NEMURITOR INFRUNTA INFINITUL SI IMPERIUL ISHER

A. E. Van Vogt

F Ă U R I T O R I I   D E   A R M E

(THE WEAPON MAKERS)

unu

Hedrock aproape că uitase de raza spion. Ea continua să strălucească, imaginea de pe ecran arătînd la fel de limpede ca întotdeauna sala imperială de conferinţe. Mai erau oameni care se aplecau jos de tot, asupra mîinii tinerei cu faţa rece aşezată pe scaunul ca un tron şi sunetele glasurilor lor se auzeau desluşit. Totul era aşa cum trebuia să fie.

Dar Hedrock îşi pierduse orice interes pentru sala aceea de protocol, pentru scena de curte. Cuvintele îngheţate ale tinerei i se învîrteau mereu prin minte, deşi trecuseră cîteva minute bune de cînd le rostise.

— În împrejurările de faţă, spusese ea, nu ne putem îngădui luxul de a ne mai lua şi alte riscuri cu acest trădător de la Arsenale. Ceea ce s-a întîmplat pînă acum este mult prea important. Drept care, domnule General Grall, ca măsură de precauţie pur şi simplu, îl veţi spînzura. Înlănţuirea în timp a lucrurilor este importantă. Ca de obicei, va prînzi la masa mea, întrucît doresc să asist personal la execuţie.

— Prea bine, Maiestate...

Hedrock se mişca fără astâmpăr înainte şi înapoi în faţa aparatului său video. Pînă la urmă se holbă din nou la ecran, care, în actuala sa formă materializată, ocupa in întregime colţul apartamentului. Conştient de situaţia sumbră, văzu că tînăra este încă în sala de consiliu, dar a rămas singură. Şedea cu un vag zîmbet pe faţa ei prelungă. Zîmbetul i se istovi cînd atinse un instrument aflat pe scaunul ei şi începu să dicteze cu glas limpede, ca de clopot.

O vreme, Hedrock aşteptă să se pătrundă pe deplin de treburile curente de palat pe care le discuta ea. În minte îi stăruia un ţel, o încăpăţînare din ce în ce mai îndîrjită de a nu accepta eşecul reprezentat de situaţia actuală. Cu multă grijă, începu să-şi acordeze teleecranul.

Imaginea tinerei Împărătese se estompă. Placa vizuală pîlpîi aducînd o lumină informă, dar în cele din urmă contură faţa unui bărbat şi apoi se stabiliză. Hedrock spuse:

— Convocarea consiliului superior al făuritorilor de arme.

— Dar o să dureze măcar un minut — spuse cu gravitate bărbatul de pe ecran — pînă ce stabilim legătura cu diversele locuri unde se află membrii consiliului.

Hedrock încuviinţă ţeapăn din cap. Deodată îl apucă frica. Pînă atunci glasul lui fusese destul de ferm, dar avea senzaţia că va începe să-i tremure ca la bătrîni. Rămase calm locului, străduindu-se în mod conştient să destindă această încordare. Cînd se uită din nou la ecran, imaginea unică era înlocuită acum de douăsprezece imagini din locuri diferite; erau deci destui consilieri prezenţi pentru ca adunarea să fie legal constituită. Începu imediat o relatare a condamnării sale la moarte. Într-un tîrziu încheie:

— Nu încape îndoială că se întîmplă ceva important. De mai multe ori în cursul ultimelor două săptămîni, cînd s-a convocat o conferinţă imperială, m-am trezit abătut către conversaţii plicticoase cu ofiţeri superiori, împiedicat fiind astfel să revin la mine acasă. Dar după părerea mea, factorul semnificativ al ordinului de spînzurare este elementul timp implicat. Observaţi că nu voi fi arestat decît la unu, adică peste trei ore. Şi pe urmă mi s-a mai permis să revin în apartamentul meu la timp pentru a asculta pronunţarea sentinţei. Dacă oamenii cunosc topografia Arsenalelor, cu siguranţă că-şi dau seama că cele trei ore pe care le am la îndemînă sînt un răgaz suficient pentru fuga mea.

— Adică vrei să spui că ai de gînd să rămîi? îl întrebă cu asprime consilierul Peter Cadron.

Pe Hedrock iarăşi îl copleşi senzaţia de răceală şi înţepeneală. Cînd vorbi din nou, vocea lui avea un uşor tremur, deşi cuvintele în sine erau precise şi, în esenţa lor, încrezătoare:

— Vă rog să nu uitaţi, domnule Cadron, că noi am analizat împreună caracterul Împărătesei. Presiunile socio-tehnice anormale ale epocii au făcut-o la fel de neliniştită şi înclinată

spre aventurism aşa cum sînt toţi cei 19 miliarde de supuşi ai ei. Are poftă de schimbări, de distracţii, de emoţii şi experienţe noi. Dar mai presus de toate ea întruchipează puterea imperială, reprezentativă pentru forţele conservatoare, potrivnice schimbărilor. Rezultatul este o permanentă luptă mintală, o periculoasă stare de dezechilibru, care de veacuri încoace face din ea cel mai rău duşman al Arsenalelor.

— Fără doar şi poate, execuţia prin spînzurătoare îi va îmboldi nervii tociţi, zise cu răceală alt consilier. Cele cîteva clipe cît te va vedea zbuciumîndu-te şi zvîrcolindu-te în ştreang, viaţa i se va părea mai puţin monotonă şi cenuşie.

— Ceea ce aveam în minte, spuse cu seriozitate Hedrock, este că unul dintre Negatiştii noştri ar putea rezolva diverşii factori pentru a oferi sfaturi cu privire la valoarea practică a rămînerii mele.

— Îl vom consulta pe Edward Gonish, spuse Peter Cadron. Te rog, numai, să ai răbdare pînă cînd discutăm în particular această chestiune.

Se retraseră, dar nu din punct de vedere vizual, căci feţele lor rămaseră pe ecranul video şi cu toate că Hedrock îi vedea mişcînd din buze, nu ajungea pînă la el nici o voce. Conversaţia continuă multă vreme şi un răstimp ce i se păru interminabil i se explica ceva unei persoane nevăzute. Atît de tare se prelungi scena, încît pînă la urmă Hedrock rămase cu dinţii şi pumnii încleştaţi. Scoase un oftat de uşurare cînd luă sfîrşit acest răgaz de tăcere şi cînd Peter Cadron spuse:

— Raportăm cu regret că Negatistul, Edward Gonish, consideră că nu sînt destui factori cunoscuţi lui ca să-i ofere vreun fir conducător. Aşadar ne rămîne o singură cale logică şi deci dorim să punem o singură întrebare: La ce oră ţi se vor reduce la minimum şansele de a fugi din palat? Ai putea rămîne la prînz?

Hedrock se ţinu drept şi calm, aşteptînd să se elibereze de şocul informării privitoare la verdictul Nega-tistului. Nici nu-şi dăduse seama pînă atunci cît de mult depinde de acel geniu intuitiv superb instruit pentru a decide în privinţa propriei sale vieţi sau morţi. Într-o clipă situaţia devenise nesigură şi primejdioasă dincolo de cele mai negre presimţiri ale lui. Într-un tîrzin spuse:

— Nu, dacă rămîn la masă sînt prins. Împărătesei îi place să

se joace de-a mîţa cu şoarecele şi cu siguranţă că în cursul prînzului mă va informa în privinţa sentinţei. Eu am un plan, care depinde de reacţiile ei afective şi se bizuie pe faptul că i se va părea necesar să se justifice.

Făcu o pauză, încruntîndu-se la ecran. Apoi reluă:

— Care au fost concluziile discuţiilor voastre? Am nevoie de tot ajutorul posibil.

Consilierul Kendlon, un bărbat grăsuliu care nu vorbise pînă atunci, zise:

— După cum ştii, Hedrock, prezenţa ta la palat are două scopuri: unul este protecţia Arsenalelor de un atac prin surprindere în cursul perioadei pe care am convenit cu toţii s-o numim o vreme periculoasă pentru civilizaţia noastră. Celălalt scop este fireşte propriul tău plan favorit de a stabili o legătură între Arsenale şi guvernul imperial. Aşadar eşti spion doar într-un sens benign al cuvîntului. Orice informaţie de rang inferior pe care o poţi obţine e întru totul a ta. Noi n-avem nevoie de ea. Dar gîndeşte-te bine: ai auzit ceva — orice lucru — care ar putea constitui temeiul teoriei tale că se plănuieste o grozăvie?

Hedrock clătină încet din cap. Brusc îi dispăru orice emoţie. Căpătă senzaţia unei detaşări fizice. Într-un tîrziu vorbi ca dintr-o zonă îndepărtată şi rece, cu precizie, calm şi concludent:

— După cum văd, domnilor, n-aţi ajuns la nici o hotărîre şi totuşi nu puteţi nega că nu prea aveţi chef să-mi vedeţi rupte legăturile de aici. Şi nu încape nici o îndoială în privinţa interesului vostru intens de a afla ce ascunde Împărăteasa. Şi în sfîrşit, după cum spuneaţi, mai e şi planul meu favorit. Aşadar am hotărît să rămîn locului.

Nu s-au grăbit chiar atît de tare să se declare de acord. Caracterul ciudat şi capricios al Împărătesei crea şansele ca cel mai mic cuvinţel din partea lui să devină fatal. Amănuntele... amănuntele... le discutară laborios. De pildă, faptul că Hedrock era aparent primul trădător al Arsenalelor din istorie, care totuşi refuzase să furnizeze vreo informaţie curioasei conducătoare a imperiului, înfăţişarea lui izbitoare, mintea strălucită şi personalitatea puternică o fascinaseră deja, lucru previzibil şi în viitor. Aşadar, în afara faptului că ea era implicată în ceva tainic şi important, ameninţarea cu spînzurătoarea reprezenta un test, rezultatul suspiciunii. Dar trebuia să fie prudent. La nevoie putea să-i ofere Împărătesei informaţii secrete de natură mai

generală despre Arsenale, pentru a-i gîdila pofta să afle mai mult şi...

În momentul acesta buzzer-ul de la uşă întrerupse cu bîzîitul lui conversaţia. Tresărind, Hedrock stinse aparatul şi-l scoase din priză. Apoi, conştient în mod acut că şi-a îngăduit să se lase pradă nervilor şi spaimei, îşi scoase cu gesturi măsurate acul de aur de la cravată si se aplecă asupra biroului. Acolo se afla inelul, o bijuterie mică dar strălucitoare, capul ornamental fiind o replică exactă a aparatului de spionaj cu raze, imaginea acestuia era alcătuită într-o formă solidă prin forţe atomice generate de sursa de energie din interiorul inelului. Soluţia cea mai rapidă ar fi fost să elibereze micuţa pîrghie automată legată tocmai în acest scop de inel, dar lucrul cel mai important îl constituia starea sa de nervi.

Era o sarcină la fel de delicată ca şi pusul aţei în ac. De trei ori îi tremură puţin mîna, ceea ce-l făcu să nu nimerească scobitura aproape invizibilă pe care trebuia s-o atingă cu degetul. La a patra încercare o nimeri. Aparatul de raze-spion începu să clipească la fel ca o lumină zdrobită, numai că nu rămaseră nici un fel de sfărîmături, nimic afară de aerul gol. Unde stătuse obiectul, pe colţul mesei, nu se mai afla acum decît pătura pe care o aşternuse peste birou, ca să-i protejeze tăblia de zgîrieturi. Hedrock aruncă pătura înapoi în dormitor, şi apoi rămase o vreme nehotărît cu inelul în palmă. Îl puse în cele din urmă într-o cutie de metal, împreună cu alte trei inele şi potrivi mecanismul cutiei în aşa fel încît să le dizolve pur şi simplu în cazul cînd ar fi umblat altcineva la ea. Numai pistolul circular rămase în jurul degetului său cînd într-un tîrziu se duse calm să răspundă la bîzîitul insistent al soneriei.

Hedrock recunoscu în bărbatul înalt de pe coridor o ordonanţă a Împărătesei. Individul îl salută ca pe un cunoscut şi-i spuse:

— Domnule căpitan, maiestatea sa mi-a cerut să vă informez că se serveşte prînzul şi vă roagă să poftiţi imediat.

O clipă Hedrock avu impresia netă că este victima unei farse şi că Împărăteasa Innelda s-a apucat deja de micul ei joc palpitant. Nu putea fi atît de devreme ora prînzului. Se uită la ceas. Cadranul indica 12,35. Trecuse o oră de cînd auzise din gura frumoasă dar cu trăsături ferme a Împărătesei acea condamnare la moarte.

De fapt, chestiunea dacă rămîne sau nu pînă la ora prînzului fusese decisă de alţii, nu de el. Evenimentul survenise şi-l luase pe nepregătite tocmai cînd le spunea membrilor consiliului că mai are o oră de răgaz. Realitatea poziţiei lui se clarifică pe parcursul drumului pe care-l străbătu printre şiruri de soldaţi postaţi pe toate coridoarele care duceau la sufrageria regală; şi această realitate indica rămînerea lui acolo. Era atît de definitivă încît Hedrock se opri în pragul amplei încăperi, rămase o clipă locului, zîmbind sardonic, şi îndată se regăsi.

Calm, cu un uşor zîmbet pe buze, trecu printre mesele curtenilor zgomotoşi şi se aşeză pe scaunul lui, al cincilea de la capul mesei unde urma să se instaleze Împărăteasa.

doi

Trecuseră deja de cocteiluri şi supă. Hedrock şedea, mai gînditor acum cînd nu se afla fizic în mişcare, aşteptînd să vadă ce urmează. Îi studie pe bărbaţii din jurul mesei, pe tinerii puternici şi aroganţi şi inteligenţi, de circa treizeci de ani, care alcătuiau suita personală a Maiestăţii Sale Imperiale.

Simţi un fior de regret la gîndul că totul trebuie să se sfîrşească. Îi făcuseră plăcere cele şase luni petrecute în sînul acestei societăţi strălucitoare. Fusese din nou palpitant să-i vezi pe tineri cum gustă fructele puterii uluitoare, o savurare neostoită a bucuriei, aducîndu-i aminte de propriul său trecut îndepărtat. Hedrock zîmbi cu gura strîmbă. In nemurirea lui era o trăsătură de care el nu ţinuse seama, o nepăsare crescîndă faţă de riscuri pînă cînd îl lovea criza, un fel de indiferenţă în privinţa primejdiei înainte de declanşarea acesteia. Bineînţeles ştiuse că mai curînd ori mai tîrziu avea să se implice chiar şi dincolo de aceste puteri secrete ale lui. Şi acum ca şi în trecut, ceea ce conta era doar ţelul său suprem, cu totul deosebit de scopurile pe care credeau oamenii că le urmăreşte el.

Glasul Împărătesei se ridică peste zarva conversaţiei şi puse capăt reveriei lui:

— Pari cam îngîndurat, căpitane Hedrock.

Hedrock întoarse încet capul spre ea. Dorise să-i ofere mai mult decît o privire în treacăt, pe care i-o aruncase pînă atunci.

Dar fusese conştient de faptul că ochii ei verzi îl supravegheau încă din clipa în care se aşezase. Chipul Împărătesei era izbitor, aproape nobil. Avea structura facială cu pomeţii proeminenţi şi bărbia fermă a celebrei familii Isher. Şi nu încăpea nici urmă de îndoială că ea era doar cel mai recent, nu ultimul produs al unui arbore genealogic stelar. Pasiuni capricioase şi puteri nelimitate îi strîmbaseră mereu faţa frumoasă. Dar se vedea deja că — la fel ca toţi strămoşii ei remarcabili, de ambele sexe — capricioasa şi strălucitoarea Innelda putea rezista la corupţie şi intrigi, în ciuda defectelor de caracter, şi că extraordinara familie Isher va mai supravieţui o generaţie.

"Lucrul important în momentul de faţă", se gîndi Hedrock cu o isteţime din ce în ce mai alertă, "era s-o facă să se dea de gol în împrejurările cele mai avantajoase — pentru el." Drept care spuse:

— Innelda, mă gîndeam la stră-stră-străbunica ta de acum şapte generaţii, splendida Ganela, Împărăteasa cu părul de aur. Afară doar de faptul că eşti brunetă, semeni grozav cu ea aşa cum era în tinereţe.

Ochii verzi ai Împărătesei părură nedumeriţi. Buzele i se strînseră după care se desfăcură de parcă ar fi vrut să spună ceva. Înainte de a apuca ea să vorbească, Hedrock continuă:

— Arsenalele au un întreg album cu imagini de-ale ei. La ce mă gîndeam eu era ideea destul de tristă că într-o bună zi nici tu n-o să mai fi altceva decît un album de poze din cine ştie ce prăfuit Centru de Informaţii.

Lovitura nimeri în plin şi fu profundă. Ştiuse el că tînăra aceasta nu e în stare să suporte gîndul bătrîneţii ori al morţii sale. Mînia îi aduse o scînteie în ochi şi trăda ca întotdeauna în trecut gîndurile ei adevărate:

— Tu însă nu vei trăi destul ca să vezi un album cu poze din viaţa mea! tună glasul ei fragil, dar răsunător. Dragul meu căpitan, poate nu e lipsit de interes pentru tine să ştii că activitatea ta de spionaj desfăşurată aici a fost descoperită şi după amiază vei fi spînzurat.

Cuvintele acestea îl şocară. Una era să teoretizezi dinainte că era vorba doar de un text viclean şi ucigaş, o încercare hotărîtă de a-l trage de limbă — şi cu totul altceva să şezi aici lingă femeia asta atît de crudă şi de neîndurătoare, şi care totuşi avea puterea, fiecare capriciu al ei fiind lege — şi s-o auzi

rostind condamnarea lui la moarte. Împotriva unui asemenea tiran în carne şi oase orice logică era prea slabă, orice teorie era ireală şi fantastică.

Deodată era greu de înţeles raţionamentul care-i făcuse să se pună într-o asemenea situaţie grea. I-ar fi venit atît de uşor să mai aştepte o generaţie-două sau chiar mai mult ca să revină pe tronul Isher-ului încă o femeie. Fireşte, era adevărat că aceasta era o chestiune fundamentală a întregului sistem, atît din punct de vedere biologic cît şi istoric. Îşi încheie raţionamentul şi-şi izgoni gîndurile negre. Se strădui să se destindă şi să zîmbească. La urma urmei, smulsese de la ea acest răspuns şi era limpede că dorise să-i anunţe sentinţa mult mai tîrziu. Într-o concepţie de o ironie sinistră, era totuşi o victorie psihologică. Dar dacă avea să mai înregistreze cîteva victorii dintr-astea nu se putea aştepta la altceva decît la o prăbuşire nervoasă.

În uriaşa sufragerie, conversaţia continua, dar nu şi la masa imperială. Asta îl readuse pe Hedrock la înţelegerea deplină a mediului în care se afla. Unii dintre tineri şedeau şi se holbau la Împărăteasă. Alţii se uitau la Hedrock, apoi la Împărăteasă şi din nou la Hedrock. Pe feţele tuturor citeai limpede nedumerirea. Păreau să nu ştie sigur dacă e vorba de o glumă proastă sau de una dintre acele blestemate melodrame realiste pe care le scornea din cînd în cînd Împărăteasa, scopul declarat fiind doar acela de a strica digestia tuturor. "Lucrul important", se gîndi Hedrock, "este că situaţia a atras atenţia tuturor oamenilor de la care mă aştept să-mi salveze viaţa."

Împărăteasa rupse tăcerea, spunînd cu glas domol dar înţepător:

— Ce n-aş da să-ţi cunosc ultimele gînduri, căpitane.

O exprimare cum nu se poate mai izbutită. Hedrock îşi stăpîni un zîmbet răutăcios şi răspunse:

— Declaraţia mea anterioară rămîne în vigoare. Semeni foarte bine cu frumoasa Ganela, cu temperamentul ei exploziv. Diferenţa principală este că ea n-a dormit niciodată cu un şarpe viu la vîrsta de şaisprezece ani.

— Ce mai e şi asta? întrebă unul din curteni. Innelda să doarmă cu şerpi? Vorbeşti metaforic sau literal? Uitaţi-vă că roşeşte.

Aşa şi era. Privirea rece şi calmă a lui Hedrock studie cu

uimire şi curiozitate expresia de zăpăceală de pe faţa acum stacojie a Împărătesei. Hedrock nu se aşteptase să obţină o reacţie atît de violentă. Peste o clipă, evident, avea să se stîrnească un adevărat şuvoi de insulte. Dar asta n-avea să-i tulbure pe cei mai mulţi dintre tinerii îndrăzneţi care, fiecare în felul său, găsise calea de mijloc între postura de curtean slugarnic şi de om cu personalitate, calea cerută de tînăra Împărătează de la întreaga ei suită.

— Haide, haide, Hedrock, îi spuse mustăciosul Prinţ del Curtin. Doar n-ai de gînd să ţii numai pentru tine această bucăţică splendidă de bîrfă. Presupun că şi asta provine tot din dosarele ilustrate ale Arsenalului.

Hedrock tăcu. Zîmbetul de încuviinţare păru să fie îndreptat către acest verişor al Împărătesei, dar de fapt aproape că nu-l vedea. Privirea şi atenţia i se concentraseră asupra singurei persoane din încăpere care conta. Împărăteasa Isher şedea la locul ei, îmbujorarea feţii cedînd treptat locul furiei. Se ridică în picioare, cu o scăpărare primejdioasă în ochi, dar glasul ei nu transmitea decît o frîntură din furia pe care mizase el.

Împărăteasa spuse cu încrîncenare:

— Ai fost foarte abil, căpitane Hedrock, să abaţi conversaţia în direcţia în care ai vrut. Dar vreau să te asigur că asta nu te va ajuta cu nimic. Reacţia ta rapidă nu face decît să confirme că ştiai dinainte de intenţiile mele. Eşti spion, aşa că nu mai riscăm nici o clipă cu tine.

— Ei haide, haide, Innelda, spuse unul dintre bărbaţi. Doar n-ai de gînd să dai un asemenea spectacol ieftin.

— Bagă de seamă ce spui, băiete, se înfurie Împărăteasa, căci altfel ai să-i împărtăşeşti soarta pe eşafod.

Bărbaţii de la masă schimbară între ei priviri cu subînţeles. Unii dintre ei dădură dezaprobator din cap, dar apoi cu toţii începură să vorbească între ei, ignorînd-o pe Împărăteasă.

Hedrock aşteptă. Iată ţelul pentru care se străduise, dar acum că-l atinsese, părea insuficient. In trecut, ostracizarea ei de către bărbaţii a căror tovărăşie o preţuia, avusese un mare efect asupra conducătoarei, din punct de vedere afectiv. De vreo două ori de la sosirea lui, Hedrock văzuse cum acest factor exercită o influenţă decisivă asupra ei. Nu la fel se întâmplă şi de data asta. Hedrock se convinse din ce în ce mai mult de acest adevăr în timp ce o privea pe femeie recăzînd pe jilţul ei şi

şezînd acolo, cu faţa prelungă şi frumoasă strîmbată într-un rînjet satanic. Zîmbetul îi dispăruse. Spuse cu gravitate:

— Îmi pare rău, domnilor, că aveţi acest sentiment. Regret orice izbucnire care ar putea sugera că hotărîrea mea împotriva căpitanului Hedrock are un caracter personal. Dar am fost profund tulburată de descoperirea faptului că e spion.

Era un lucru impresionant. Suna convingător şi conversaţiile particulare dintre bărbaţi, care se întrerupseră cînd vorbi ea, nu fură reluate. Hedrock se lăsă pe speteaza scaunului, sentimentul înfrîngerii crescînd în el cu fiecare clipă ce trecea. Mai mult decît limpede, orice se va fi ascuns îndărătul acestei execuţii, era un lucru de proporţii prea mari, prea importante, pentru a fi răsturnat prin simplă isteţime.

Se pregătea o acţiune drastică, primejdioasă, mortală.

O vreme se concentra numai asupra propriilor sale gînduri. Masa cea lungă cu pînza de in alb, lucios ca satinul, care o acoperea, vesela de aur, cei peste douăzeci de tineri chipeşi, deveneau un simplu fundal pentru ţelul său mult mai crîncen. Avea nevoie de cuvinte care să modifice întregul tipar al situaţiei, şi de o acţiune care s-o rezolve. Îşi dădu seama că Prinţul del Curtin vorbeşte de cîteva momente:

— Dar nu poţi să declari pur şi simplu că omul e spion şi să te aştepţi ca noi să te credem. Ştim că eşti cea mai mare şi cea mai grozavă mincinoasă de pe lume cînd îţi convine. Dacă aş fi bănuit că se apropie un asemenea eveniment, aş fi participat azi dimineaţă la întrunirea cabinetului. Ce ar fi să ne oferi şi oarecari dovezi?

Hedrock îşi cam pierdea răbdarea. Oamenii începuseră deja să accepte sentinţa cu toate că nu păreau să-şi dea seama de asta. Cu cît mai repede îi elimina din conversaţie, cu atît mai bine. Dar acum trebuia să fie foarte prudent. Trebuia să aştepte pînă cînd Împărăteasa se dădea în vileag, indiferent cît de bine o făcea. O vedea şezînd ţeapănă, cu o expresie gravă pe faţă, fără urmă de zîmbet. Şi rosti calm următoarele vorbe:

— Mă tem că va trebui să vă cer tuturor să aveţi încredere în mine. S-a ivit o situaţie foarte gravă. A fost unica temă a şedinţei noastre de consiliu de astăzi şi vă asigur că decizia de a-l executa pe căpitanul Hedrock a fost unanimă, iar pe mine personal această necesitate mă necăjeşte foarte mult.

Hedrock spuse:

— Vai, Innelda, zău că aveam o părere mai bună despre inteligenţa ta. Adică pregăteşti iarăşi unul din atacurile acelea inutile, zadarnice împotriva Arsenalelor, şi crezi că aş putea afla ceva în această privinţă ca să raportez consiliului Arsenalelor?

Ochii ei verzi îl inundară cu văpaia lor. Cînd vorbi din nou, cuvintele îi răsunau ca nişte schije de oţel:

— N-am să spun nimic care să-ţi ofere o scăpare. Nu ştiu cam ce sistem de comunicaţii foloseşti cu superiorii tăi, dar sînt convinsă că unul există. Fizicienii mei au înregistrat adeseori pe instrumentele lor unde foarte puternice, pe lungimi necunoscute, dar de o putere foarte mare.

— Pornind din camera mea? întrebă blînd Hedrock. Împărăteasa se uită lung la el, şi buzele i se schimonosiră de furie. Aproape fără voia ei spuse:

— N-ai fi îndrăznit să vii încoace dacă ai fi fost silit să te dai atît de tare în vileag. Dar te voi informa, domnule, că nu mă interesează să continui această conversaţie.

— Cu toate că nu-ţi dai seama, îi răspunse Hedrock cu un calm desăvîrşit, am spus tot ce era necesar pentru a-mi dovedi inocenţa cînd ţi-am dezvăluit faptul că ştiu că la vîrsta de şaisprezece ani ai dormit într-o noapte cu un şarpe viu.

— Ah! spuse Împărăteasa, şi tot trupul i se zgudui de un fior de triumf. Acum începe mărturisirea. Aşadar te aşteptai mai demult să trebuiască să pledezi în apărarea ta şi ţi-ai pregătit acest mic discurs.

Hedrock dădu din umeri:

— Ştiam că se plănuieşte ceva împotriva mea. De o săptămînă mi se percheziţionează zilnic apartamentul. Am fost supus celor mai plictisitoare monoloage de către capetele pătrate de la Serviciul Armatei. N-aş fi dat dovadă de prostie dacă n-aş fi trecut în revistă toate posibilităţile?

— Ceea ce nu înţeleg, se amestecă un tînăr, este povestea cu şarpele. De ce crezi că ştiind acest lucru îţi dovedeşti nevinovăţia? Asta mă depăşeşte pur şi simplu.

— Nu fii atît de prost, Maddern, spuse Prinţul del Curtin. Înseamnă pur şi simplu că Arsenalele cunoşteau detalii intime despre viaţa din palatul Inneldei cu mult înainte de a veni aici căpitanul Hedrock. Asta arată existenţa unui sistem de spionaj mai primejdios decît orice lucru pe care l-am bănuit noi şi adevărata acuzaţie împotriva căpitanului Hedrock este că a

neglijat să ne informeze de existenţa unui asemenea sistem.

Hedrock se gîndea: "Încă nu, încă nu. Cam pe aici o să se declanşeze brusc criza şi atunci acţiunea mea trebuie să fie rapidă, perfect determinată în timp şi decisivă." Spuse glacial:

— De ce ar trebui să te îngrijorezi? Trei mii de ani au dovedit că Arsenalele n-au cîtuşi de puţin intenţia de a răsturna guvernul imperial. Ştiu absolut sigur că raza-spion e folosită cu multă discreţie şi niciodată noaptea, cu excepţia acelei ocazii cînd Majestatea Sa şi-a pus oamenii să-i aducă pe furiş la palat un şarpe de la Grădina Zoologică. Curiozitatea le-a făcut pe cele două savante care operau atunci la maşina-spion să-şi continue supravegherea. Fireşte că povestea era prea frumoasă pentru a rămîne îngropată într-un dosar. De asemenea, Maiestate, poate vă interesează să ştiţi că s-au scris în privinţa asta două articole de psihologie, dintre care unul este semnat de cel mai mare dintre Negatiştii noştri în viaţă, Edward Gonish.

Cu coada ochiului, Hedrock văzu că trupul subţirel şi mlădios al femeii se apleca înainte, că ţinea buzele întredeschise, ochii larg deschişi cu profund interes. Întreaga ei fiinţă părea să reacţioneze la fiecare din cuvintele lui.

— Ce a spus Gonish despre mine? întrebă ea aproape în şoaptă.

Hedrock sesiză momentul de intervenţie, cu un oarecare şoc. "Acum, se gîndi el, acum!"

Tremura pur şi simplu. Dar nu-şi putea stăpîni starea fizică, şi la urma urmei nici nu-i păsa de ea. La ce te puteai aştepta de la un om ameninţat cu moartea? Dacă nu părea agitat ar fi fost considerat inuman, de gheaţă — şi nu s-ar fi bucurat de compătimirea nimănui. Glasul i se ridică deasupra tiparului flecărelii de la mesele mai îndepărtate, puţin nefiresc şi pătimaş. Dar nici asta nu era aşa de rău, căci la el se holba cu ochii larg deschişi o femeie, o femeie care era pe jumătate copil, pe jumătate geniu, şi care simţea o poftă intensă, plină de emoţii faţă de lucrurile stranii şi exotice. Şedea cu ochii mari strălucitori şi—l asculta pe Hedrock care spunea:

— Probabil sînteţi nebuni cu toţii, pentru că altfel n-aţi subaprecia mereu Arsenalele şi ştiinţa lor dezvoltată continuu. Ce idee meschină e asta că aş fi venit aici ca spion, şi că mă interesează un mărunt secret guvernamental. Am venit aici doar pentru un singur scop, şi Majestatea Sa îl cunoaşte perfect.

Dacă mă ucide, îşi distruge în mod deliberat fiinţa superioară. Şi dacă ştiu bine ceva în privinţa membrilor dinastiei Isher, e faptul că în ultimă instanţă se dau înapoi de la sinucidere.

Împărăteasa îşi îndreptă spinarea, încruntîndu-se:

— Îndrăzneala ta e egalată doar de isteţimea ta, zise ea muşcător.

Hedrock nu băgă în seamă întreruperea. Refuza să renunţe la iniţiativă. Îi dădu drumul repede înainte:

— Se vede bine că v-aţi uitat cu toţii istoria sau că vă astupaţi ochii ca să nu vedeţi realitatea. Arsenalele au fost întemeiate cu mai multe mii de ani în urmă de un om care a stabilit că neîncetatele lupte pentru putere între grupări diferite sînt de-a dreptul nebuneşti şi că războaiele civile sau de altă natură trebuie să înceteze de-a pururi. A fost o vreme cînd lumea abia ieşise dintr-un război ce adusese moartea a peste un miliard de oameni şi acest inventator a găsit mii de indivizi care au fost de acord să-l urmeze pînă la moarte. Ideea lui era că indiferent ce guvern s-ar afla la putere, n-ar trebui răsturnat. Iar pe de altă parte că ar trebui întemeiată o organizaţie care să aibă un singur ţel principal: Să se asigure că nici un guvern nu mai dobîndeşte vreodată puteri depline asupra propriului său popor. De asemenea, că un om care se simte nedreptăţit trebuie să poată merge undeva să-şi cumpere o armă de foc cu care să se apere. Ceea ce a făcut posibil acest lucru a fost inventarea unui sistem electronic şi atomic de control care a facilitat construirea unor Arsenale indestructibile şi fabricarea unor arme ce nu pot fi folosite decît în scopuri defensive. Această din urmă invenţie a eliminat orice posibilitate de folosire a pistoalelor şi puştilor din Arsenale de către gangsteri şi criminali, justificînd deci pe plan moral punerea acestor instrumente periculoase în mîinile oricăror persoane care aveau nevoie de ocrotire.

La început oamenii s-au gîndit că Arsenalele ar fi un soi de organizaţie antiguvernamentală clandestină care prin simpla ei prezenţă i-ar ocroti de orice rău. Însă treptat şi-au dat seama că Arsenalele nu se amestecă în viaţa dinastiei Isherienilor. Era la îndemîna fiecărui individ ori grup de indivizi să-şi salveze propria viaţă. Ideea era că individul va învăţa să se apere singur şi că în cele din urmă forţele care în mod normal ar încerca să-l înrobească ar fi ţinute în frîu de cunoaşterea faptului că un om,

ori un grup, nu ar putea fi împins mai departe de această limită. Aşadar s-a stabilit un echilibru între guvernanţi şi guvernaţi. S-a dovedit că mai e nevoie şi de un alt pas înainte, ca protecţie nu împotriva guvernului, ci mai degrabă împotriva rapacităţii iniţiativei particulare. Civilizaţia a devenit atît de complicată încît omul de rînd nu se putea apăra împotriva născocirilor viclene ale celor ce rivalizau între ei pentru banul lui. Drept care s-a întemeiat un sistem de tribunale ale Arsenalelor, cărora li se puteau adresa oamenii cînd se simţeau loviţi în felul acesta.

Cu coada ochiului, Hedrock observă că Împărăteasa începe să-şi piardă răbdarea. Nu prea era ea o mare admiratoare a Arsenalelor, şi întrucît scopul lui era să demonstreze convingător absurditatea suspiciunilor ei şi nu să-i schimbe atitudinea, ajunse la acest punct crucial:

— Ceea ce nu înţeleg în mod limpede forţele guvernamentale este că, prin realizările lor ştiinţifice, Arsenalele sînt mai puternice decît guvernul în sine. Ele înţeleg că, bineînţeles, dacă ar fi atît de stupide încît s-o răstoarne pe Împărăteasă, nu s-ar bucura în mod necesar de sprijinul populaţiei, şi că de fapt ar dezechilibra stabilitatea devenită posibilă datorită prezenţei lor. *Şi totuşi superioritatea este o realitate.* Dacă ar fi să luăm doar acest motiv şi încă acuzaţiile pe care mi le-a adus Împărăteasa ar fi lipsite de noimă şi ar trebui să se bizuie pe alte motive decît cele afirmate de ea.

Hedrock cunoştea mult prea bine arta retoricii pentru a face tocmai aici o pauză. Spusese esenţialul din ceea ce voia să spună, dar realitatea era atît de aspră încît avu imediat nevoie de o diversiune, ceva pe un plan total diferit, şi care totuşi trebuia să pară a face parte integrantă din acest complex. Se grăbi să continuie:

— Ca să vă dau măcar o idee de marile realizări ştiinţifice ale Arsenalelor, vă pot spune că au un instrument care prezice momentul morţii oricărei persoane. Înainte de a ajunge eu la palat acum şase luni, pentru propria mea distracţie, mi-am asigurat datele privitoare la momentul morţii mai tuturor celor aici de faţă şi ale membrilor Consiliului Imperial.

Acum îi avea în palmă. Vedea limpede asta pe feţele încordate care-l priveau cu o fascinaţie febrilă. Dar tot nu-şi putea permite să piardă controlul asupra conversaţiei. Cu un efort, se hotărî să se încline adînc în faţa conducătoarei care

pălise. Pe urmă se grăbi să spună:

— Maiestate, am fericirea să vă pot anunţa că aveţi înainte o viaţă lungă şi din ce în ce mai onorabilă. Din nefericire... Glasul lui căpătă o undă mai întunecată în timp ce se grăbi să continue: Din nefericire, e aici prezent un domn care e sortit să moară... în cîteva minute.

Nu mai aşteptă să vadă efectul vorbelor lui, ci se răsuci pe scaun, cu o mişcare rapidă ca saltul unui tigru. Căci nu era timp de pierdut. Cacealmaua lui putea fi dezvăluită în orice clipă şi atunci tot spectacolul se sfîrşea într-un eşec ridicol. Glasul lui tună străbătînd spaţiul care-l separă de o masă unde şedeau vreo zece, douăzeci de bărbaţi în uniformă:

— Domnule General Grall!

— Ce e?

Apăru imediat ofiţerul care trebuia să ducă la îndeplinire ordinul de execuţie prin spînzurătoare. Păru uimit cînd văzu cine e.

Hedrock se minună observînd că urletul lui redusese întreaga sufragerie la tăcere. La toate mesele oamenii încetaseră să mai mănînce, îşi întrerupseseră conversaţiile particulare şi-şi aţintiseră privirile asupra mesei imperiale şi asupra lui. Conştient de faptul că şi-a sporit auditoriul, Hedrock îşi întări glasul, îşi încordă diafragma şi rosti bubuitor întrebarea:

— Domnule General Grall, dacă ar fi să mori în clipa asta, care ar fi cauza?

Bărbatul cu trăsături greoaie de la masa mai îndepărtată se ridică încet:

— Dar sînt perfect sănătos, mormăi el. Ce naiba tot spui?

— Nu te supără inima? insistă Hedrock.

— Cîtuşi de puţin.

Hedrock îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare. Nu-şi putea îngădui greşeli datorate unor poziţii stîngace. Cu o mişcare abruptă ridică braţul şi-l arătă cu degetul, mitocăneşte, pe general.

— Dumneata eşti generalul Lister Grall, nu?

— Aşa este. Şi acum, căpitane Hedrock, trebuie să spun că resping vehement această...

Dar Hedrock i-o reteză:

— Domnule General, te anunţ cu regret că după registrele de la Arsenale, eşti sortit să mori de un atac de cord chiar azi la

ora unu şi cincisprezece precis. În acest minut... În această secundă.

Acum nici nu mai putea fi vorba de a da înapoi. Cu o singură mişcare, bine sincronizată, Hedrock îşi îndoi degetul şi-şi schimbă poziţia mîinii pentru a primi raza materializată pe un plan invizibil de inelul-pistol de pe deget.

Nu era un revolver de duzină, acest produs nevăzut, vrăjitoresc, ci unul dintr-o serie specială, care nu se vindea în magazine, nu era expus în vitrine şi nici nu era folosit decît în cazuri extreme. Trăgea instantaneu pe o frecvenţă dincolo de limitele vederii oamenilor; şi întrucît muşchii inimii generalului fură prinşi de această forţă paralizantă, Hedrock îşi desfăcu palma strînsă. Pistolul invizibil se dematerializă.

În iadul care se stîrni imediat, Hedrock se duse pînă la jilţul-tron din capul mesei imperiale şi se aplecă asupra Împărătesei. Nu-şi putu alunga un fior de admiraţie, căci femeia se dovedi absolut calmă, de o linişte pur şi simplu anormală. Se prea poate să fi fost emotivă şi senzuală, dar în momentele de adevărată tulburare, în ceasurile cu adevărat hotărîtoare, îşi dădea la iveală echilibrul fundamental — moştenit de la dinastia Isher. Tocmai la această calitate a ei de înţelepciune totală făcuse el apel; şi iat-o acum, cu un giuvaer preţios strălucindu-i prin ochii verzi şi calmi. În cele din urmă ea spuse:

— Presupun că-ţi dai seama că, indirect şi implicit, ai mărturisit totul cînd l-ai omorît pe generalul Grall.

Era prea înţelept ca să nege ceva în faţa fiinţei supranaturale în care se prefăcuse ea în momentul acela, aşa că răspunse:

— Am fost informat în privinţa condamnării la moarte precum şi asupra persoanei care urma s-o execute.

— Va să zică recunoşti?

— Recunosc orice doreşti atîta vreme cît vrei să înţelegi că ţin foarte mult la interesele dumitale.

Ea îl privi cu neîncredere:

— Un om al Arsenalelor, a cărui organizaţie mă combate la tot pasul, îmi vorbeşte de interesele mele?

— Nu sînt, n-am fost niciodată şi nici nu voi fi vreodată omul Arsenalelor, spuse cu hotărîre Hedrock.

Pe faţa ei apăru o expresie de surprindere, după care spuse:

— Aproape că te cred. E ceva straniu, de pe altă lume în

dumneata, ceva ce-mi rămîne să descopăr...

— Într-o bună zi am să-ţi spun chiar eu, ţi-o făgăduiesc.

— Pari mult prea sigur că n-am să pun pe altcineva să te spînzure.

— După cum am mai spus şi înainte, Isherii nu se sinucid.

— Văd că baţi mereu monedă pe aceeaşi temă — ambiţiile dumitale imposibile. Dar n-are importanţă. Am să te las să trăieşti, însă deocamdată trebuie să părăseşti palatul. Nu mă poţi convinge că există o rază-spion multifuncţională.

— Chiar aşa?

— Se prea poate să fi avut voi un asemenea aparat care să spioneze palatul cînd aveam eu şaisprezece ani, dar de atunci am instalat pretutindeni ecrane protectoare. Acestea nu pot fi. străbătute ori pătrunse decît de un aparat de comunicare bilateral. Cu alte cuvinte, ar trebui să existe şi înăuntru un aparat corespunzător, nu numai afară.

— Eşti foarte isteaţă.

— Cît despre pretenţia că Arsenalele pot prevedea viitorul — continuă Împărăteasa — dă-mi voie să te informez că şi noi ştim la fel de mult ca şi Arsenalele despre călătoriile cosmice şi despre limitele lor de netrecut. Principiului scrînciobului implicat în această chestiune este cunoscut foarte limpede, cu toate rezultatele sale mereu fatale. Dar încă odată, te rog nu ţine seama de asta. Aş vrea să pleci pe două luni. S-ar putea să te rechem mai înainte, dar nimic nu e sigur. Între timp, poţi transmite consiliului Arsenalului următorul mesaj: "Ceea ce am de gînd să fac nu lezează cîtuşi de puţin Arsenalele. Jur pe onoarea mea."

Hedrock nu răspunse imediat, ci rămase cu privirea aţintită asupra ei. În cele din urmă spuse cu blîndeţe:

— Voi face o declaraţie de mare importanţă. Nu am nici cea mai mică idee de ceea ce faci sau ai de gînd să faci, dar de cînd nu mai eşti copilă am observat un lucru. În toate acţiunile politice şi economice majore te laşi condusă de impulsuri conservatoare. N-o mai face. Vin schimbări mari. Lasă-le să vină! Nu te lupta împotriva lor, ci devansează-le! Adaugă noi lauri prestigiului şi faimei numelui Isher.

— Îţi mulţumesc pentru sfat, răspunse ea cu răceală. Hedrock se înclină şi zise:

— Aştept veşti de la dumneata pînă-n două luni. La

revedere.

Zumzetul conversaţiilor reluate acum creştea în urma lui în timp ce se îndrepta spre suita de uşi bogat ornate din capătul celălalt al încăperii. Ieşi, iar apoi, cînd nu-l mai vedea nimeni, grăbi pasul. Ajunse la lifturi, păşi grăbit în unul din ele şi apăsă butonul expres pentru acoperiş. I se păru lung urcuşul cu atît mai mult cu cît nervii lui erau la pămînt. Din minut în minut, din clipă în clipă, dispoziţia ultimă a Împărătesei putea să se schimbe.

Liftul se opri, uşa se deschise. Păşi afară înainte de a observa plutonul de bărbaţi care-l aşteptau. Îi ieşiră în întîmpinare în pas vioi şi imediat îl înconjurară. Erau în civil, dar nu încăpea îndoială că sînt poliţişti.

În clipa următoare unul dintre ei spuse:

— Căpitane Hedrock, eşti arestat.

trei

Stînd acolo pe acoperişul palatului şi înfruntînd bărbaţii aceia — cam vreo douăzeci la număr — mintea lui, deprinsă mai ales cu victoriile, nu putu accepta înfrîngerea care plutea în aer. Erau destui oameni ca să reducă la zero orice rezistenţă pe care ar fi încercat s-o opună. Dar asta nu-l abătu de la ţelul propus. Nu se poate ca Împărăteasa să nu fi ştiut, cînd a dat ordine să fie interceptat, că ar fi putut trage numai concluzii negative şi deci s-ar fi putut lupta din răsputeri. Trecuse deci vremea subtilităţilor, a nevinovăţiei şi a isteţimii. Vocea lui joasă de bariton rupse tăcerea.

— Ce doriţi?

Au existat momente mari din istoria lumii cînd un asemenea strigăt puternic rostit de glasul lui avusese drept efect scăderea bruscă a voinţei de acţiune chiar şi a unor bărbaţi mai vrednici decît cei aflaţi acum dinaintea lui. Dar de data asta nu avu un asemenea efect.

Hedrock rămase uimit. Muşchii lui, pregătiţi din punct de vedere dinamic pentru fuga care ar fi trebuit să-l ducă printre rîndurile de adversari în timp ce ei rămîneau paralizaţi, i se încordară. Autoavionul ce i se păruse atît de aproape cu o clipă

înainte, la mai puţin de zece metri, acum i se păru că se îndepărtează. Ţelul lui de a ajunge acolo se prăbuşi într-o înţelegere conştientă a situaţiei lui disperate. Ce putea face un singur bărbat cu un singur pistol în faţa a douăzeci de arme? E drept că pistolul lui făcea parte din clasa Nelimitat, şi ca toate armele Arsenalelor proiecta un semicerc defensiv în jurul celui ce-l mînuia, suficient pentru a contracara focul a opt arme obişnuite — dar pe de altă parte el nu subestimase niciodată capacitatea unei arme cu explozie radială.

Evaluarea mintală — rece şi înţeleaptă — a situaţiei sale luă sfîrşit cînd tînărul bine clădit care-l declarase arestat păşi înainte din pluton şi-i spuse sec:

— Nu faceţi vreun gest necugetat, domnule Jones Arsenal. Ar fi mai bine să veniţi calm cu noi.

— Jones, spuse Hedrock.

Şocul făcu acest cuvînt să răsune liniştit, aproape blînd. Şoc şi uşurare. O clipă, prăpastia dintre presupunerea sa iniţială şi realitatea dovedită acum i se păru prea mare pentru a o sări fără vreun efort de voinţă supraomenesc. În secunda următoare îşi recăpătase stăpînirea de sine şi eliminase deja încordarea. Privirea lui se îndreptă fulgerător către gărzile în uniforma palatului care stăteau la marginea grupului de oameni în civil şi el îi aprecie drept spectatori interesaţi, mai degrabă decît participanţi. Oftă, văzînd că feţele lor nu trădează nici un fel de suspiciune. Răspunse:

— Am să vin fără împotrivire.

Bărbaţii în civil se strînseră în jurul lui şi-l duseră spre autoavion. Aparatul decolă răsucindu-se brusc pe o parte, datorită unei manevre pripite. Pierzîndu-şi răsuflarea, Hedrock căzu pe scaunul de lîngă omul care-i dăduse parola Arsenalului pentru ziua respectivă. După vreun minut îşi recăpătă glasul, şi spuse cu multă căldură:

— O faptă foarte bravă, îndrăzneaţă şi eficace aş putea spune, cu toate că mi-aţi dat un şoc.

Rîse amintindu-şi mai bine scena şi era pe punctul de a continua, cînd îl izbi faptul că ascultătorul său nu zîmbise, ca o reacţie de simpatie. Nervii lui Hedrock, deprinşi cu o sensibilitate nefirească, analizară această mică discordanţă. Spuse încet:

— Nu te superi dacă te-ntreb cum te numeşti.

— Peldy, răspunse sec necunoscutul.
— Şi cine a avut ideea de a vă trimite încoace?
— Consilierul Peter Cadron.
Hedrock încuviinţă din cap:
— Aha, înţeleg. S-a gîndit că dacă va trebui să lupt pentru a putea ajunge pe acoperiş, cînd ajung acolo o să am nevoie de ajutor.
— N-am nici o îndoială, spuse Peldy, că asta explici parţial lucrurile.
Era destul de rece acest tînăr, ceea ce-l neliniştea pe Hedrock. Privea cu un aer sumbru prin podeaua transparentă la scenele care se desfăşurau dedesubt. Conformîndu-se regulilor referitoare la viteză, avionul se afunda tot mai adînc în oraş. Zgîrie-norii de două sute de etaje păreau să atingă partea inferioară a aparatului, în timp ce Hedrock se gîndi cu tristeţe: "Te pomeneşti că mă suspectează. Nu e exclus. De fapt (şi Hedrock zîmbi cu o siguranţă lipsită de orice umor) niciodată n-a fost nevoie de altceva decît ca unii dintre vrăjitorii mintali de la Arsenal să-şi îndrepte toată atenţia asupra cazului meu."
Deodată aceste gînduri îl deprimară, căci în pofida experienţei lui îndelungate, de ani şi ani de zile, aceşti supraoameni de la Arsenale, cu pregătirea lor specializată, i-o luaseră neiertător înainte în zece-douăsprezece domenii. Nu mai putea nici măcar să-şi plănuiască propria lui protecţie, deoarece tehnicile educative care le modelaseră creierele încă din copilărie erau inutile cînd le aplica minţii lui, încărcată la culme de rămăşiţele confuze şi dezordonate ale unor veacuri de integrare, înainte de inventarea tehnologiilor atît de primejdioase acum pentru el. Spiritul îi era împovărat de oboseala plictisitoare a nenumăraţilor săi ani de activitate. Tensiunea apăsătoare a scopului său transcendental, care-i cerea să ascundă tuturor oamenilor faptul că e nemuritor, deveni brusc insuportabilă. Într-un tîrziu, Hedrock se trezi cu un efort şi întrebă:
— Unde mă duceţi?
— La hotel.
Hedrock chibzui: Hotelul Royal Ganela era comandamentul Făuritorilor de Arme. Dacă era dus acolo, însemna că s-a întîmplat ceva grav. Se uită cum avionul se îndreptă uşurel către vasta terasă-grădină a hotelului, şi mintea îi era supusă unor

tensiuni deoarece îşi dădea seama că Arsenalele nu vor să rişte. Şi nici *nu puteau* să rişte! Însăşi existenţa lor depindea de păstrarea cu grijă a secretelor. Dacă suspectau vreodată pe cineva care deţinea anumite elemente fundamentale referitoare la organizaţia lor, cum era cazul lui, viaţa unui simplu om nu mai conta în faţa siguranţei tuturor, într-o lume necruţătoare.

Bineînţeles nu trebuia să uite de hotelul în sine. Hotelul Royal Ganela era vechi de aproape două sute de ani. Costase, dacă ţinea el bine minte, şapte sute cincizeci de miliarde de bonuri de credit. Baza sa masivă se întindea pe un întreg cartier. De la această parte inferioară se înălţa în secţiuni din ce în ce mai mici, în formă de piramidă, finisate aerodinamic, după principiile arhitecturii în cascadă din epoca respectivă, teşindu-se la înălţimea de patru sute de metri într-un acoperiş-grădină lung de două sute patruzeci de metri şi tot atît de lat, forma sa pătrată fiind atenuată în mod abil prin efecte de iluzie şi proiectare. Îl construise în amintirea unei femei remarcabile care fusese şi ea Împărăteasă Isher şi în fiecare cameră instalase un dispozitiv care, acţionat în mod corespunzător, oferea un mijloc vibrator de scăpare.

Din nefericire, intrumentul de acţionare, prin care ar fi pornit acest dispozitiv, era unul dintre cele trei inele pe care le lăsase în palat. Hedrock se strîmbă de supărare în timp ce mergea împreună cu ceilalţi bărbaţi de la avion către liftul cel mai apropiat. Şi doar chibzuise cu multă grijă atunci, pînă se hotărîse să nu poarte la el decît inelul-pistol ca nu cumva să cadă vreo bănuială asupra acelor remarcabile maşini secrete ale Arsenalelor. Existau şi alte inele prin panouri tainice răspîndite în tot hotelul, dar erau prea puţine şanse ca un bărbat escortat de douăzeci de paznici spre secţiunea principală a clădirii ocupate de Comandamentul imperial al Făuritorilor de Arme să mai aibă posibilitatea de a se abate din drum.

Reveria lui luă sfîrşit cînd se opri liftul. Bărbaţii care-l însoţeau îl purtară spre un coridor lat şi—l opriră în faţa unei uşi pe care scria cu litere strălucitoare:

SOCIETATEA METEORIT
SEDIUL PRINCIPAL

Hedrock ştia că această firmă este falsă doar pe jumătate.

Giganticul trust minier era o firmă adevărată, care făcea afaceri cu metale şi produse manufacturiere. De asemenea era o filială mai presus de orice bănuieli a Arsenalelor, colaterală ţelurilor principale — afară doar de cazuri ca acestea, în care diferitele sale birouri slujeau drept faţadă pentru mascarea activităţilor neîntrerupte şi nestînjenite ale lumii Arsenalelor.

Cînd Hedrock intră în marile birouri din faţă, un bărbat înalt şi elegant, între două vîrste, ieşea pe o uşă opacă la o distanţă de vreo cincisprezecece metri. Se recunoscură simultan. Bărbatul avu o clipă de şovăială, apoi înaintă spre el cu un zîmbet amical:

— Ei, domnule Hedrock, ce mai face Împărăteasa?

Hedrock îi zîmbi şi el, dar destul de rece. Nu-i scăpase clipa de ezitare a marelui Negatist. Răspunse:

— Domnule Gonish, am bucuria să vă spun că e sănătoasă tun.

Edward Gonish rîse în cascadă:

— Mă tem că sînt mii de oameni care se întristează ori de cîte ori aud aşa ceva. De exemplu, în momentul de faţă, Consiliul se străduieşte să-mi folosească pregătirea intuitivă pentru a urmări şi a descoperi taina Împărătesei. Eu studiez diagramele Pp ale personalităţilor potenţiale, precum şi a celor cunoscute. Datele de pornire sînt mizerabile, infinit mai puţin decît cele zece procente de care am nevoie. Deocamdată abia am ajuns la litera M şi la nişte concluzii cu totul provizorii. Dacă e vorba de o invenţie, aş vorbi de călătoriile interstelare. Dar aceasta nu este o chestiune pe deplin intuitivă.

Hedrock se încruntă:

— Călătorie interstelară. La asta ea s-ar opune... Făcu o pauză apoi reveni apăsînd cuvintele: Bravo! Dar cine-i inventatorul?

Gonish rîse din nou:

— Stai, stai, nu te grăbi. Mai trebuie să revizuiesc toate datele. Mi-am fixat atenţia asupra unui savant numit Derd Kershaw, dacă te interesează.

Ochii zîmbitori deveniră brusc gravi. Negatistul se încruntă la Hedrock. Într-un tîrziu spuse cu îngrijorare: Ce naiba se întîmplă, Hedrock? Ce-ai făcut?

Ofiţerul de poliţie secretă, Peldy, păşi repede înainte şi interveni:

— Zău, domnule Gonish, deţinutul nu poate...

Faţa mîndră a Negatistului se întoarse cu răceală către tînăr:

— De-ajuns, mulţumesc. Daţi-vă înapoi ca să nu auziţi... Vreau să-i vorbesc între patru ochi domnului Hedrock.

Peldy se înclină servil:

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Gonish. Mi-am depăşit atribuţiile.

Se dădu înapoi şi le făcu semn oamenilor lui să se îndepărteze. Aceştia se înghesuiră ca într-un vîrtej şi puseră în şoaptă întrebări. Dar peste mai puţin de un minut Hedrock rămase singur cu Negatistul, şocul iniţial atenuîndu-se într-o serie de vălurele mintale, dureroase. Deţinut. Într-un fel, fireşte, ştiuse acest lucru, dar, încercase să se considere doar un suspect şi sperase că dacă se preface a nu recunoaşte acest lucru, conducătorii Arsenalelor nu ar face neapărat publică chestiunea.

De fapt, acest stadiu rămăsese mult în urmă, dacă existase cumva cu adevărat. Suspiciunea depăşea deja cercul central al Consiliului. E limpede că nisipul din clepsidra lui era pe sfîrşite.

Dar iată, Gonish vorbi din nou, cu iuţeală:

— Partea cea mai rea este că au refuzat să mă asculte cînd le-am propus să mă lase să cercetez eu toată chestiunea în calitatea mea de Negatist. Asta e foarte prost. Îmi poţi oferi vreo idee?

Hedrock clătină din cap:

— Tot ce ştiu este că acum două ore se temeau să nu mă ucidă Împărăteasa. De fapt au trimis un comando de salvare, dar pînă la urmă s-a dovedit că eram — si chiar sînt şi acum — sub arest.

Capul lui Gonish, aflat mult mai sus decît al lui Hedrock, trăda o meditaţie intensă:

— Dacă ai reuşi să-i mai amîni, măcar, într-un fel sau altul. Nu cunosc îndeajuns psihologiile individuale ale consilierilor, şi nici amănunte asupra cazului în sine pentru a-ţi oferi una din opiniile mele intuitive. Dar dacă ai izbuti să abaţi toată povestea pe linia unui proces cu mărturii şi contra-mărturii, asta ar fi o victorie parţială. Sînt o echipă destul de infatuată, aşa că să nu îngenunchez în faţa hotărîrii lor, de parcă ar veni de la Dumnezeu.

Tot cu aerul acela încruntat, se îndepărtă, către o uşă aflată ceva mai încolo şi Hedrock îşi dădu seama că Peldy a păşit

înainte.

— Poftiţi pe aici, îi spuse tînărul. Consiliul vă va primi imediat.

— Cum? întrebă Hedrock. Senzaţia de căldură pe care i-o stîrniseră planurile prietenoase ale Negatistului se stinse. Adică vrei să spui că se întruneşte Consiliul în camera locală?

Poliţistul nu-i dădu nici un răspuns — de fapt nici nu se aştepta la vreun răspuns. Întrebarea aspră fusese pur retorică. Auzi, cică, să-i mai amîne! Ţinîndu-se cît putea de ţeapăn, îl urmă pe ofiţerul din poliţia secretă pină la uşa camerei Consiliului.

Bărbaţii aşezaţi în jurul mesei în formă de V ridicară ochii şi-l priviră lung, scrutător, din clipa în care trecu pragul. Uşa se închise îndărătul lui, cu un pocnet slab, în timp ce el înainta spre masă. I se păru ciudată amintirea că doar cu doi ani mai înainte refuzase să candideze la un fotoliu din Consiliu. Consilierii erau oameni de toate vîrstele, de la preşedintele executiv Ancil Nare, un strălucit tînăr de treizeci de ani, pînă la Bayd Roberts, cu părul alb, coliliu. Nu cunoştea toate figurile. Numără nasurile, gîndindu-se la ce-i spusese Negatistul: "Caută să abaţi povestea pe linia unui proces!" Asta însemna să-i silească să iasă de pe făgaşul lor obişnuit şi comod. Cînd termină numărătoarea se sperie pur şi simplu. Treizeci! Întregul consiliu al Făuritorilor de Arme. Ce-ar fi putut ei să descopere în privinţa lui, ca să-i facă să vină cu toţii aici? Şi-i închipui pe aceşti conducători la comandamentele lor mai îndepărtate sau mai apropiate, pe Marte, Venus ori pe acele Luni care aveau un reprezentant atît de înalt — *pretutindeni* consilieri care păşeau pe transportoarele lor vibratoare şi soseau instantaneu aici.

Şi toate astea numai pentru el. Brusc îl copleşi iarăşi uimirea. Dar se stăpîni. Trăgîndu-şi umerii înapoi, pe deplin conştient de valoarea impresionantă a capului său leonin şi a înfăţişării sale remarcabile, conştient şi de generaţiile de oameni ca aceştia care trăiseră şi muriseră şi trăiseră şi muriseră, şi muriseră şi muriseră de la naşterea lui şi pînă acum, Hedrock rupse tăcerea:

— Care-i acuzaţia? întrebă el cît mai răsunător. Şi în acele cuvinte puse puterea subtilă şi magnifică a glasului său bine exersat, vasta lui experienţă în tratarea tuturor tipurilor şi grupurilor de fiinţe umane.

Cele două cuvinte rostite vibrant însemnau mult mai mult

decît o simplă întrebare. Ele reprezentau expresia voinţei şi a hotărîrii, esenţa mîndriei şi superiorităţii. Şi erau la fel de primejdioase ca moartea. Ele acceptau pe deplin implicaţia că prezenţa lui în faţa Consiliului era echivalentă cu o execuţie. Ele erau menite să profite de o mare realitate fundamentală, împotrivirea firească, tradiţională, a oamenilor foarte inteligenţi la îndemnul de a distruge un alt om pe care-l recunoşteau uşor drept egalul lor. Aici, în faţa lui se aflau inteligenţele supreme.

Şi cine altcineva din întregul univers ar fi putut să se simtă, să se creadă şi să se arate superior, dacă nu *singurul nemuritor* născut din întregul neam mîndru ce locuia pămîntul.

Se produse un freamăt de-alungul strălucitoarei mese în V. Pe podeaua destul de lucioasă tălpile se frecară trădînd neliniştea. Feţele se întoarseră întrebătoare una către alta. În cele din urmă se ridică în picioare Peter Cadron:

— Mi s-a cerut, spuse el calm, să vorbesc în numele consiliului. Eu sînt cel de la care a pornit acuzaţia împotriva dumitale. (Nu aşteptă un răspuns, ci se întoarse încet cu faţa către consilierii din jurul mesei. Continuă grav:) Sînt sigur că toţi cei de faţă au devenit conştienţi în mod acut de personalitatea domnului Hedrock. E interesant de observat exact cum această manifestare făţişă a unei puteri pînă acum ascunse, verifică ceea ce am descoperit noi. Trebuie să-mi mărturisesc propria uimire faţă de vioiciunea acestei forţe.

— Asta mi se aplică şi mie, întrerupse Deam Lealy, bărbatul cu faţa greoaie. Pînă acum un minut l-am crezut pe Hedrock un tip rezervat şi cu vorba blîndă. Dar acum deodată se vede strîns cu uşa şi scoate văpăi.

— Nu încape îndoială, spuse juvenilul Ancil Nare, că noi am descoperit ceva remarcabil. Ne vom strădui să obţinem explicaţii complete.

Situaţia era deconcertantă. Toate acţiunile lui erau acum amplificate dincolo de intenţiile lui iniţiale, deformate de bănuiala că el nu ar fi ceea ce părea.

De fapt el nu le era superior acestor oameni într-o măsură mai mare decât erau ei unul mai bun decît altul. Conştiinţa faptului că e nemuritor conferise întotdeauna dinamism încrederii lui în sine. Şi fireşte mai era acea dezvoltare cu adevărat supranormală, multiseculară a personalităţi lui, o manifestare electrică, anormală a nimbului, pe care nu-l putea

suprima, dar întotdeauna — sau aproape — o ţinuse în frîu printr-o înfăţişare modestă. Dezvăluindu-i întreaga forţă, atunci cînd oamenii o căutau, nu izbutise decît să-i facă să-l simtă străin de ei. Iată o reacţie primejdioasă, care necesita o modificare imediată. Spuse:

— Bine, dar e ridicol. Acum un ceas mă aflam în cea mai gravă primejdie din toţi anii îndelungaţi de cînd slujesc organizaţia noastră. Situaţia era atît de gravă încît cred că aş putea spune cu mîna pe conştiinţă că nimeni altul n-ar fi scăpat cu viaţă. Şi la cîteva minute după ce trec prin această încordare chinuitoare pentru nervi, mă trezesc arestat de prietenii mei sub o acuzaţie încă nedezvăluită. Dacă sînt supărat? Bineînţeles că sînt, dar ceea ce mă uimeşte în mod deosebit e prostia asta ciudată legată de personalitatea mea inumană. Adică vreţi să spuneţi că mă aflu aici în faţa consiliului superior al Făuritorilor de Arme sau lîngă un foc primitiv al băştinaşilor unde vrăjitorii tribului răscoală demonii prin exorcisme? Cer să fiu tratat ca un om nu ca un monstru. Şi acum repet: *Care e acuzaţia?*

Se lăsă tăcerea. Apoi Peter Cadron spuse:

— Vei afla asta la timpul potrivit. Dar mai întîi... Domnule Hedrock, unde te-ai născut?

Aşadar ajunseseră pînă acolo.

Nu simţea nici un pic de frică. Stătea acolo în picioare puţin trist, conştient de hazul faptului că cel mai bătrîn şi mai stafidit dintre camarazii lui se întorsese în sfîrşit acasă cu gîndul de a rămîne în cuibul lui. Un răstimp îndelungat toate numele pe care le purtase alcătuiră în faţa ochilor minţii o imagine caleidoscopică. Cu cîtă grijă le alesese în vremurile de demult, dînd o atenţie meticuloasă asonantei, ritmului şi înfăţişării grafice pe care o aveau cînd erau tipărite. Şi pe urmă enervarea pe care i-o stîrneau denumirile răsunătoare îi stîrniseră o serie de reacţii satirice: Petrofft, Dubrinch, Glinzer. Şi faza aceasta fusese depăşită pînă acum, de veacuri întregi, simple nume neîmpodobite de nici un fel de atribute cu adevărat încîntătoare îi distinseseră forma neschimbătoare. Era bineînţeles vorba şi de faptul că fiecare nume purtat de el necesitase întotdeauna un loc de naştere şi o grămadă de date relevante, treabă foarte obositoare. De asemenea era posibil să fi devenit mai neglijent.

Spuse:

— Doar aveţi dosarul meu. M-am născut în Centralia, statele

lacustre din inima ţării.

— Dar văd că ţi-a trebuit multă vreme pînă să răspunzi la întrebarea asta, lătră un consilier.

— Încercam să ghicesc ce se ascunde îndărătul acestei întrebări, zise cu răceală Hedrock.

Cadron spuse:

— Pe mama cum o chema?

Hedrock studie faţa cu trăsături regulate a omului, începînd să se întrebe nedumerit ce vrea. Era greu de crezut că speră să-l încurce cu o întrebare atît de simplă. Răspunse:

— Delmyra Marlter.

— A mai avut încă trei copii?

Hedrock încuvinţă din cap:

— Cei doi fraţi ai mei si cu sora mea au murit înainte de a ajunge la majorat.

— Şi cînd ţi-au murit părinţii?

— Tata acum opt ani, mama acum şase ani.

Oricît de ciudat ar fi părut, răspunsul lui constitui o surpriză. O clipă îi veni greu să folosească aceşti termeni intimi pentru doi oameni agreabili între două vîrste pe care nu-i cunoscuse niciodată, clar despre care se silise să afle atîtea. Văzu că Peter Cadron zîmbeşte cu o satisfacţie întunecată celorlalţi consilieri.

Cadron spuse:

— Vedeţi, domnilor, cu ce situaţie ne confruntăm: un om ale cărui rude au murit, nu mai are pe nimeni pe lume, iar cu mai puţin de zece ani în urmă, cînd toată familia lui era moartă, a intrat în organizaţia Arsenalelor pe căile obişnuite — şi cu ajutorul unor talente considerate extraordinare chiar şi atunci cînd noi nu ştiam cît de multe lucruri ne ascunde, s-a ridicat repede pînă la o poziţie de mare încredere. Ulterior ne-a convins să-i sprijinim din toate punctele de vedere actuala lui aventură. Am fost de acord s-o facem, întrucît ne alarma ideea că Împărăteasa ar putea să ne facă rău dacă nu este supravegheată mai îndeaproape decît înainte. Acum unul din factorii importanţi ce trebuie luaţi în consideraţie în momentul de faţă este că e destul de îndoielnic dacă, în toată vasta noastră organizaţie, cu zeci de mii de oameni capabili, s-ar mai fi putut găsi măcar o altă persoană capabilă să susţină şase luni interesele Împărătesei Innelda.

— Şi chiar şi acum, întrerupse Hedrock, tocmai a fost

izgonită temporar din cercul ei. (Şi încheie sarcastic:) Nu v-a interesat, dar acesta este rezultatul agitaţiei de azi de la palat. Perioada de care este vorba, dacă îmi îngăduiţi să adaug această informaţie, este de două luni.

Peter Cadron îi făcu o plecăciune politicoasă, apoi se întoarse din nou către bărbaţii tăcuţi din jurul mesei:

— Vă rog să reţineţi acest element, în timp ce eu îl interoghez pe domnul Hedrock în privinţa studiilor sale. (Ochii lui cenuşii îl fixau necruţător pe Hedrock.) Ei? întrebă el.

— Mama, spuse Hedrock, fusese profesoară universitară. Mi-a dat educaţie în particular. După cum ştiţi, aceasta este de secole întregi practica obişnuită printre oamenii înstăriţi, factorul de control constînd în faptul că trebuie trecute periodic examene. Veţi constata că odată cu cererea *mea* de angajare mi-am prezentat şi certificatele de examene.

Pe faţa lui Cadron reveni zîmbetul întunecat:

— O familie pe hîrtie, studiile pe hîrtie; o întreagă istorie a vieţii verificabilă numai prin documente.

Suna prost. Hedrock n-avea nevoie să se uite la feţele consilierilor ca să-şi dea seama cît de prost stăteau lucrurile. Bineînţeles că de fapt erau inevitabile. Nu existase niciodată o alternativă. Ca să ai încredere într-o persoană în viaţă pentru a-ţi dovedi ca martor identitatea, ar fi însemnat o adevărată sinucidere într-un moment de criză. Oamenii, indiferent cît de prietenoşi ţi se arătau, indiferent cît de bine i-ai fi plătit, tot puteau fi siliţi să mărturisească adevărul. Dar nimeni nu putea să pună la îndoială în mod foarte serios un certificat emis legal. Refuza să creadă că sfetnicii aşezaţi în jurul mesei ar fi încercat măcar să ghicească adevărul adevărat.

— Ia ascultaţi! strigă el. Ce încercaţi să dovediţi? Dacă nu sînt Robert Hedrock, atunci cine sînt?

Stoarse o clipă de satisfacţie din expresia perplexă de pe faţa lui Cadron.

— Tocmai asta încercăm să descoperim, se răsti într-un tîrziu acesta. Dar mai avem o întrebare: După ce s-au căsătorit părinţii, mama dumitale n-a mai păstrat legăturile cu prietenele de la universitate sau cu alţi foşti colegi?

Hedrock ezită, privind drept în ochii ca de oţel al consilierului:

— Deci asta nu se potriveşte, domnule Cadron? zise el într-

un tîrziu cu o voce aspră, încordată. Dar ai dreptate. Am locuit prin apartamente de bloc. Serviciul tatei ne silea să ne mutăm cam la şase luni odată. Mă îndoiesc că veţi găsi pe cineva care să-şi mai amintească dacă i-a cunoscut pe ei sau pe mine. De fapt duceam o viaţă de umbre.

Exista o subtilă victorie psihologică în faptul că-şi rostise singur acuzaţia, dar — Hedrock zîmbi fără veselie — dacă auzise vreodată o aluzie mai incriminantă, nu putea fi mai gravă decît aceasta. Îşi dădu seama că Peter Cadron vorbeşte.

— Recunoaşte, domnule Hedrock, că nu avem dovezi şi nici nu le căutăm. Arsenalele nu fac procese în sensul strict al cuvîntului. Ele dau doar sentinţe. Şi singurul criteriu este întotdeauna nu atît dovada vinovăţiei cît îndoiala în privinţa nevinovăţiei. Dacă nu te-ai fi ridicat la o poziţie atît de înaltă în cadrul Arsenalelor, pedeapsa ar fi foarte simplă. Ai fi fost condamnat la amnezie şi eliberat din funcţie. Dar aşa cum stau lucrurile, ştii prea multe despre noi şi deci pedeapsa trebuie să fie foarte severă. Ştii bine că, în situaţia noastră, nu putem proceda altminteri. Din fericire, pentru liniştea noastră sufle-tească, avem şi altceva în afară de îndoieli. E oare posibil să mai ai de adăugat ceva la ceea ce s-a întîmplat deja?

— Nimic, spuse Hedrock.

Rămase foarte liniştit, lăsîndu-şi mintea să evalueze situaţia. Acest gen de adaptare era aproape instinctiv, dar îndărătul ei se afla acea putere de sintetizare a experienţei care recunoştea importanţa posibilă a fiecărei faze din circumstanţele lui imediate. Într-un fel, trebuia să ia el iniţiativa. Vedea duşumeaua, pereţii, panoul din dreapta lui — şi se opri cu o ironie amară. Iniţial, prin manevre secrete, convinsese Societatea Meteor să-şi instaleze birourile aproape de acoperişul Hotelului Royal Ganela pentru că i se păruse că sediul secret al oraşului imperial ar fi mai în siguranţă într-o clădire de a lui, decît în oricare alt loc. Dar pentru propria lui protecţie pusese să se îndepărteze din partea de clădire ocupată de Societate, toate acele inele activatoare şi dispozitive vibratoare de care avea acum o nevoie atît de disperată. Dacă n-ar fi luat această precauţie, acum ar fi existat un inel chiar îndărătul panoului aceluia.

Peter Cadron vorbea. În sfîrşit dădea glas acuzaţiei. La început i-a fost greu lui Hedrock să acorde atenţie cuvintelor

individului. I se părea că se agită prin aer fără să-i pătrundă în urechi. Sau poate era el prea agitat, prea conştient de propriile sale nevoi. Era ceva în legătură cu trimiterea forţei de salvare şi totodată de sarcina încredinţată psihologilor de a fixa momentul exact al debarcării pe baza declaraţiei lui Hedrock că problema nu va fi dată în vileag de către Împărăteasă în cursul prînzului. Fireşte că ajungînd la o concluzie, psihologii făcuseră un examen rapid, dar atent, al fişei lui psihologice. Tocmai această cercetare scosese la iveală un lucru extraordinar.

Peter Cadron făcu o pauză. Rămase cu ochii ţintă la faţa lui Hedrock şi o clipă făcu impresia că cercetează adînc trăsăturile lui pentru a obţine unele informaţii secrete. Termină cu fraze greoaie, apăsînd fiecare cuvînt:

— A existat o diferenţă între curajul tău în acţiune şi coeficientul Pp al curajului tău potenţial. După acest coeficient ar rezulta că nici prin cap nu ţi-ar fi trecut să rămîi la dejunul acela primejdios de la palat.

Cadron se opri şi Hedrock îl aşteptă să termine. Secundele treceau şi deodată îl surprinse vederea zecilor de oameni care şedeau aplecaţi înainte, încordaţi la maximum, cu ochii aţintiţi asupra lui. Îi aşteptau reacţia. Deci totul se sfîrşise. Aceasta era acuzaţia. Apoi, o clipă, se simţi mîntuit. Păi, dar era ridicol! Visul ceda însă în faţa realităţii prezenţei celor treizeci de consilieri. N-ar fi fost ei acolo, îmbrăcaţi în ţinuta oficială de judecători, dacă n-ar fi fost ameninţată vreo latură fundamentală a apărării Arsenalelor.

Tehnica de înregistrare a coeficientului Pp! Hedrock încercă să se concentreze pentru a-şi aminti ce auzise despre această maşină. Era una dintre invenţiile originale de acum cîteva mii de ani. La început fusese asemănătoare cu Instituţia Imperială Lambeth pentru Controlul Mintal. Din cînd în cînd i se mai aduseseră îmbunătăţiri, i se lărgise sfera de atribuţii, capacitatea de evaluare a inteligenţei, stabilitatea emoţională şi alte lucruri dintr-astea. Dar lucrul nu-l îngrijorase niciodată, dată fiind capacitatea lui parţială de a-şi controla propria minte. În momentul supunerii la examen încercase pur şi simplu să-şi sincronizeze atributele intelectuale cu caracterul ce şi-l stabilise ca cel mai potrivit pentru scopurile urmărite de el în rîndurile Făuritorilor de Arme.

Hedrock se scutură ca un cerb încolţit. Nici în ruptul capului

nu voia să creadă că au vreo acuzaţie serioasă împotriva lui.

— Deci — zise el şi glasul îi sună aspru chiar lui — deci sînt cu cinci la sută mai vitează decît ar trebui să fiu. Nu cred. Bravura e chestie de împrejurări. Şi un laş devine leu dacă e stimulat corespunzător.

În ciuda voinţei lui, glasul îi deveni tot mai puternic. O parte din înflăcărarea convingerilor lui, precum şi temerile lui sumbre, i-l făcură mai profund:

— Voi, aceştia, îi repezi el, nu păreţi să fiţi conştienţi de ceea ce se întîmplă. Nu e vorba de capriciul aiurit al vreunui conducător plictisit. Împărăteasa este o personalitate matură în toate înţelesurile acestor cuvinte, cu excepţia celor minore, şi nu trebuie să uităm niciodată că intrăm în cea de a cincea perioadă de domnie a casei Isher. Din oră în oră s-ar putea să erupă evenimente majore din substraturile neliniştei omeneşti. Douăzeci de miliarde de minţi sînt active, agitate, rebele. Dincolo de orizontul apropiat se află noi frontiere ale ştiinţei şi ale relaţiilor dintre oameni. De undeva din această masă haotică va ieşi cea de a cincea criză de proporţii cosmice din istoria civilizaţiei Isher. Numai un nou eveniment de nivel înalt o va putea aduce pe Împărăteasă la întreprinderea unei acţiuni atît de susţinute şi de imperioase în acest stadiu al carierei ei. A spus că în două luni o să mă recheme şi a sugerat că aceasta s-ar putea întîmplă chiar şi mai devreme. Şi va fi mai devreme! Impresia mea, pe care n-o pot sublinia îndeajuns, este că vom avea noroc dacă vom dispune de două zile, iar limita maximă este de două săptămîni.

Între timp se stîrnise. Văzu că Peter Cadron dă să vorbească, dar continuă cu şi mai mult elan, fără să-l bage în seamă. Glasul lui umplu încăperea:

— Toate trupele disponibile ale Arsenalelor trebuie concentrate în oraşul imperial. Fiecare stradă trebuie să fie păzită de un observator. Flota ar trebui mobilizată la o distanţă convenabilă pentru a ţine oraşul sub tirul ei. Toate acestea trebuie să fie în stare operativă permanentă. Şi cînd colo, eu ce găsesc? (Făcu o pauză şi apoi încheie cu o severitate usturătoare:) Puternicul consiliu al Arsenalelor îşi iroseşte timpul cu nişte discuţii neclare întrebîndu-se dacă un om ar fi trebuit sau nu să fie atît de brav cît s-a dovedit.

Încheie, vag conştient că nu a izbutit să-i influenţeze.

Membrii consiliului, şedeau fără un zîmbet, cu feţele împietrite. Cadron întrerupse calm tăcerea:

— Diferenţa este de şaptezeci şi cinci la sută, nu de cinci. E vorba de multă bravură şi o vom discuta acum pe scurt.

Hedrock oftă, recunoscîndu-se înfrînt. Şi se simţi mai bine. Indirect, îşi dădu seama de ce. Contrar oricărei raţiuni, avusese în el speranţă. Acum nu mai avea. Înfrunta criza, produsul unei forţe ştiinţifice pe care crezuse că o poate stăpîni. Dar nu era aşa. Devenise încă un element al unui tipar întreg de tehnici de o exactitate superbă care căscaseră o prăpastie tot mai mare între ameninţarea lor clară faţă de persoana lui şi capacitatea sa de contracarare. Încercările lui de a-i convinge fură înfrînte. Viaţa lui depindea acum de unele evenimente care aveau să se producă de la un moment la altul. Ascultă cu atenţie cînd Cadron luă din nou cuvîntul:

— Te asigur, domnule Hedrock — spuse el cu sinceritate potolită — că toţi sîntem stînjeniţi de datoria care ne incumbă. Dai dovezile sînt necruţătoare. Iată ce s-a întîmplat: Cînd au descoperit psihologii această variaţie, s-au implementat pe maşina Pp două configuraţii cerebro-geometrice. Una a folosit drept bază vechea înregistrare a minţii dumitale, cealaltă a ţinut seamă de un spor de 75 la sută înregistrat de toate funcţiunile minţii dumitale, TOATE FUNCŢIUNILE, repet, nu numai curajul. Printre altele, aceasta ţi-a ridicat Coeficientul de inteligenţă la cifra uluitoare de 287.

Hedrock răspunse:

— Dumneata spui toate funcţiunile. Inclusiv idealismul şi altruismul, presupun?

Văzu că oamenii îl privesc stînjeniţi. Cadron îi spuse:

— Domnule Hedrock, un om cu atîta altruism ar privi Arsenalele pur şi simplu ca un singur factor dintr-un joc mai amplu. Arsenalele nu-şi pot permite să fie atît de mărinimoase. Dar permite-mi să merg mai departe. În ambele configuraţii cerebro-geometrice de care am pomenit, aceea complicată a Împărătesei s-a întreţinut mecanic în matrice şi întrucît viteza era un element esenţial, influenţa posibilă a altor minţi asupra situaţiei s-a redus la o constantă de înalt nivel, modificată de o variabilă simplă, oscilantă...

Împotriva voinţei lui, Hedrock a constatat că e din ce în ce mai absorbit. Convingerea lui că ar trebui să-i întrerupă ori de

cîte ori era prudent din punct de vedere psihologic, ceda în faţa fascinaţiei crescînde a detaliilor unei fiinţe care în atît de mare măsură îi depăşiseră pînă şi capacitatea de a o înţelege. Graficele unităţilor cerebrale şi afective, construcţii matematice ciudate ale căror rădăcini se înfigeau adînc în impulsurile obscure ale minţii şi trupului. Asculta şi urmărea cu atenţie, în timp ce Cadron continua cu discursul său de condamnare:

— După cum am mai spus, problema era să ne asigurăm că echipa de salvare nu ajunge la palat nici prea devreme, nici prea tîrziu. S-a constatat că diagrama bazată pe vechiul dumitale Pp dovedea că nu vei părăsi viu palatul, dacă nu intervine în favoarea dumitale o Necunoscută de gradul trei. Această configuraţie a fost abandonată imediat. Ştiinţa nu poate ţine seamă de eventualele miracole. Cea de a doua proiecţie s-a concentrat asupra orei 1:40 PM, cu o posibilitate de eroare concentrică de 4 minute. Aşadar aterizarea s-a efectuat la 1:35, acreditivele imperiale false au fost aceptate în două minute. La 1:39 ai ieşit din lift. Vei fi, bănuiesc, de acord că dovezile sînt concludente.

Era un adevărat coşmar. Toţi anii aceştia cît trăise şi plănuise lucrurile, făurind cu grijă structura speranţelor lui, de fapt îşi încredinţase soarta maşinii Pp, poate cea mai mare invenţie făcută vreodată în domeniul minţii omeneşti. Absent, Hedrock simţi totuşi că unul dintre consilieri — nu Cadron ci un omuleţ cărunt — spunea:

— Dat fiind faptul că nu era un caz penal în sensul obişnuit al termenului, şi în special datorită serviciilor aduse de Hedrock în trecut, cred că are dreptul la asigurările noastre că luăm foarte în serios acţiunile Împărătesei. Pentru informarea dumitale, tinere, personalul nostru de aici a fost mărit de cinci ori. Poate că fiind dumneata însuţi îngrijorat în momentul respectiv, n-ai observat că liftul de la aeroport a coborît mult mai jos decît de obicei pentru a ajunge aici. Am mai preluat încă şapte etaje ale hotelului şi organizaţia noastră funcţionează neîncetat. Din nefericire, trebuie să fiu de acord cu domnul Cadron. Arsenalele, fiind ceea ce sînt, trebuie să trateze cazuri ca al dumitale cu o grabă necruţătoare. Mă văd silit să cad de acord că moartea este singura sentinţă posibilă.

De jur împrejurul mesei se văzură capete aplecîndu-se aprobator şi se auziră glasuri care murmurau:

— Da, moartea... moartea... moartea imediată.

— O clipă vă rog! răsună glasul lui Hedrock mult mai clar definit decît aglomeraţia aceea de vorbe potolite. Aţi spus că această sală de consiliu se află acum într-o parte o hotelului care nu era ocupată anterior de corporaţia Meteor?

Se uitară cu toţii la el fără să înţeleagă, în timp *ce,* nemaiaşteptînd răspunsul lor, se repezi drept la panoul ornamental de la dreapta lui, pe peretele cu o strălucire întunecată. Era mai simplu chiar decît se aşteptase în nădejdiile lui cele mai iraţionale. Nimeni nu-l opri, nimeni nu scoase măcar un pistol. Ajungînd la panou, îşi îndreptă degetele, potrivindu-le exact în locurile speciale din panou, le răsuci şi inelul alunecă din lăcaşul său ascuns pe degetul lui arătător. Cu o singură mişcare continuă, sincronizată, îi dirija focul verde pal asupra mecanismului vibrator — şi păşi pe transportor.

Nu mai pierdu vreme să cerceteze încăperea în care se trezi, căci îi era binecunoscută. Se afla într-o pivniţă la 4 000 de kilometri depărtare de oraşul imperial, plină de maşini care pulsau încet şi de instrumente strălucitoare. Mîna i se strînse pe un întrerupător din perete. Se auzi un şuier de energie în timp ce-l împinse pînă la capăt. Şi apoi în minte i se formă fulgerător imaginea tuturor inelelor şi mecanismelor din hotelul Royal Ganela, în curs de descompunere. Îşi, îndepliniseră misiunea. Tot ce putuse spera pînă atunci să facă fusese o fugă de la Arsenale. Se întoarse şi ieşi pe o uşă; apoi, în ultima clipă văzu pericolul de moarte şi încercă să sară înapoi.

Prea tîrziu însă. Monstrul de şase metri înălţime se năpusti asupra lui. Labele lui ca nişte baroase îl aruncară învîrtindu-se de-a lungul unui perete, ameţit, conştient doar pe jumătate şi cu un gol în stomac. Încercă să se mişte, să se ridice — şi văzu giganticul şobolan alb repezindu-se către el, cu dinţii mari rînjiţi, gata pentru atac.

patru

Hedrock aşteptă cu încordare crîncenă pînă în ultimul moment cînd mai putea interveni. Apoi vocea lui bubuitoare umplu camera cu ecourile ei ameninţătoare. Se auzi un chiţăit

puternic cînd şobolanul se trase într-o parte spre celălalt capăt al încăperii. Se ghemui acolo, şi Hedrock văzu că mişcările violente ale animalului trădează deja accelerarea proceselor vitale. Încet, începu să se răsucească pe o parte. Ochii sticloşi îl străpungeau parcă pe Hedrock în timp ce acesta se trăgea clătinîndu-se afară din ţarcul şobolanului, îndreptîndu-se spre suita de întrerupătoare ale curentului electric. Animalul nu se strădui să-l urmărească; peste o clipă Hedrock izbutise deja să tragă pîrghia ce furniza energia corespunzătoare proporţiei duşmanului.

Mai încet de data aceasta, se întoarse în încăperea principală. Observase deja unde fusese spart zidul, dar nu se opri să cerceteze spărtura. Îi trebui o jumătate de minut ca să găsească jivina, acum cînd nu mai era amplificată artificial. Dar în cele din urmă găsi cei cincisprezece centimetri strălucitori de alb murdar, ascunşi sub un scaun zdrobit. Mai trăia încă, un şobolan bătrîn de tot. Se răsuci cu o mişcare moale în timp ce-l ridică şi-l duse în cuşca şobolanilor aflată în laboratorul de dincolo. Sentimentul care-l copleşi avea prea puţin de-a face cu jivina nenorocită pe care o introducea în maşina lui de colectare a datelor. Era vorba de milă, dar pe scară mare, nu pentru vreun individ. Avea compasiune pentru toate vietăţile. Deodată se simţi singur într-o lume în care oamenii şi lucrurile trăiau şi mureau cu o rapiditate sfîşietoare, umbre efemere care clipeau în lumina puternică a soarelui, şi apoi se estompau şi dispăreau definitiv.

Cu un efort, îşi alungă dispoziţia aceea neagră şi, îndepărtîndu-se de maşina de culegere a datelor, se duse să cerceteze cuşca şobolanilor. Cele patru familii de rozătoare o duceau minunat. Fiecare avea acum o nouă liotă de pui şi judecînd după mărimea lor deduse că s-au născut după ce fusese întrerupt procesul mecanic de către şobolanul care scăpase afară.

I-ar fi luat prea mult timp să repare spărtura din marele ţarc metalic, dar procesul fu reluat cu precizie automată, din clipa în care readuse întrerupătoarele în poziţia lor iniţială. Era un proces cum nu se poate mai simplu. Începuse cu un mileniu înainte, prin introducerea unei duzini de şobolani (şase masculi şi şase femele) în fiecare dintre cele patru cuşti special construite. Hrană le era adusă la intervale regulate. Cuştile erau

ţinute curate printr-un mecanism ingenios. Natura avea şi ea metodele ei automate şi tot la intervale regulate apăreau şi creşteau tineri, sporind greutatea balanţelor care comandau astfel cantităţi suplimentare de mîncare, De îndată ce greutatea şobolanilor de pe podeaua cuştii ajungea la o anumită gradaţie, se deschidea o uşiţă şi mai devreme sau mai tîrziu intra un şobolan pe coridorul îngust de dincolo. Uşa se închidea îndărătul lui şi nu se mai deschidea nici o altă uşită de la vreuna din cele patru cuşti pînă cînd nu se termina prima porţie. La capătul celălalt al coridorului era momeala, înăuntrul căreia se afla un minuscul amplificator al Arsenalelor. Odată înghiţit, acest amplificator se încălzea de la temperatura corpului şobolanului şi declanşa un releu care deschidea uşiţa spre un ţarc lung, lat şi înalt de doisprezece metri. De asemenea punea în mişcare podeaua micului coridor. Fie că-i plăcea, fie că nu, şobolanul era izgonit de îndată în libertate. Şi uşiţa aceea se închidea, blocîndu-i întoarcerea.

Altă hrană din centrul încăperii activa energia care declanşa amplificatorul. Şobolanul amplificat printr-un proces de mărire devenea un monstru de şase metri, ale cărui funcţii vitale se accelerau aproape direct proporţional cu diferenţa de mărime. În această lume a vieţii accelerate, moartea venea foarte repede, şi în timp ce cadavrul se răcea pînă la o anumită temperatură, energia de amplificare era tăiată, pardoseala se înclina şi trupul alb aluneca pe o bandă transportoare către maşina de colectat date, de unde era aruncat într-o baie de raze care-l dezintegra.

Apoi procesul se repeta. Se repeta, se repeta, se repeta la infinit. Se repeta de un mileniu; iar scopul lui era uluitor. Undeva pe parcurs, razele măritoare ale vibratorului îi făceau intenţionat unui şobolan ceea ce-i făcuseră accidental lui Hedrock cu cincizeci şi cinci de secole în urmă. Un şobolan devenea nemuritor şi-i oferea un subiect nepreţuit pentru experienţe. Într-o bună zi, dacă cercetările lui erau încununate de succes, toţi oamenii aveau să fie nemuritori.

Fişa cu datele şobolanului care fusese gata să-l ucidă ieşi din rastelul "special". Mai erau încă trei fişe împreună cu ea, iar calitatea lor specială consta în funcţionarea unui organ şi după moarte. Cu multă vreme în urmă exploatase pînă la epuizare întîmplări similare. Cea de-a patra fişă îl tulbură pe Hedrock.

Şobolanul care-l atacase trăise echivalentul a 95 de ani. Nici nu e de mirare că avusese timp să facă spărtura. Probabil trăise cîteva ceasuri ca uriaş.

Se linişti pentru că... pentru că nu putea cerceta acum în amănunt chestiunea. Şobolanul ar fi fost aruncat nu în dizolvant, ci în conservantul în care mai erau şi alte elemente speciale, ca să fie examinat la o dată ulterioară. În momentul acesta erau alte lucruri de făcut, de o importanţă vitală, afectînd existenţa rasei umane; iar el care lucra atît de intens pentru viitor nu lăsase niciodată ca în momente decisive probabilitatea să interfereze cu actualitatea.

Avea multe lucruri de făcut înainte de a putea Consiliul Arsenalelor să-i anuleze complet poziţia şi puterea pe care le deţinea el în Arsenale. Repede de tot, Hedrock îşi îmbrăcă hainele "de lucru" şi păşi într-un transportor.

Acesta îl duse într-una din încăperile secrete ale Oraşului Imperial. Uitîndu-se la ceas, văzu că trecuseră zece minute de la evadarea lui din Hotelul Royal Ganela. Putea fără teamă să presupună că zecile de mii de membri ai Arsenalelor n-au putut încă să fie anunţaţi că el e socotit trădător. Se aşeză în faţa ecranului din apartament şi chemă centrul de informaţii al Arsenalelor.

— Aici Hedrock, spuse el cînd îi răspunse o operatoare. Dă-mi te rog adresa lui Derd Kershaw.

— Da, domnule Hedrock.

Reacţia a fost rapidă şi politicoasă, fără nici un semn că numele său este supus acum anatemei în cadrul Arsenalelor. Urmă o pauză şi apoi auzi la celălalt capăt al firului declicul obişnuit.

Un alt glas de femeie:

— Am aici dosarul domnului Kershaw, domnule. Vreţi să vi-l trimit sau să vi-l citesc?

— Ţine-l în faţa aparatului şi voi copia informaţiile care-mi trebuie, zise Hedrock.

Pe ecran îi apăru imaginea unui dosar. Notă adresa cea mai recentă a lui Kershaw: "Clădirea Mică Trellis 1874". Restul paginii întîi era consacrat adreselor anterioare ale lui Kershaw şi informaţiilor referitoare la locul şi data naşterii, ascendenţă şi educaţia din copilărie.

Pe colţul din dreapta jos al paginii era stanţată o stea de aur.

Acesta era semnul Arsenalelor pentru persoanele încununate cu o distincţie şi arăta că savanţii de acolo îl consideră pe Derd Kershaw unul dintre cei mai mari specialişti din domeniul său, al fizicii.

— E în regulă, zise Hedrock. Pagina următoare vă rog. Dosarul — mai bine zis foiţa metalică, de cîteva ori mai subţire decît o hîrtie de aceeaşi greutate — dispăru şi apoi reapăru pagina a doua care prelua povestea vieţii lui Kershaw de unde o lăsase prima. Activitatea ca elev, ca student la colegiu, aprecieri asupra caracterului şi inteligenţei, primele realizări şi în sfîrşit listele de descoperiri şi invenţii ştiinţifice.

Hedrock nu se opri să citească lista descoperirilor lui Kershaw. Putea verifica ulterior detaliile. Îi obţinuse numele de la negatistul Edward Gonish şi acesta era un noroc pe care nu trebuia să-l piardă acum acţionînd prea lent. Datorită acelei întîlniri întîmplătoare deţinea informaţii în privinţa cărora nimeni altcineva nu făcea nimic, bănuia el (şi avea temeiuri s-o facă). Era adevărat că Gonish nu-şi considera completă intuiţia în privinţa lui Kershaw şi a călătoriilor interstelare. Dar cuvintele lui ofereau o bază de lucru. Ca atare, încă o oră sau chiar mai mult Robert Hedrock putea urmări firul respectiv fără amestecul Arsenalelor.

— Treceţi, vă rog, la ultima pagină, zise el repede.

Pagina apăru pe ecran. Hedrock parcurse în grabă lista numelor de pe dreapta — adică ale persoanelor care folosiseră mai de curînd dosarul. Erau doar două: Edward Gonish şi, dedesubt, Dan Neelan. Se uită lung la cel de al doilea nume şi observă un amănunt, care ar fi scăpat multora mai puţin informaţi sau mai puţin atenţi: un simbol minuscul indicând folosirea dosarului de către negatist şi returnarea lui ulterioară în fişier. După numele Neelan nu exista un asemenea simbol. Imediat întrebă:

— Cine e Neelan şi cînd a folosit acest dosar.

Fata îi răspunse calm:

— Cererea domnului Neelan n-a fost îndeplinită, domnule. Cînd aţi cerut dumneavoastră dosarul noi l-am retras din secţiunea respectivă şi l-am transferat aici. Numai o clipă, vă rog. Vă dau legătura cu operatoarea de acolo.

Fata vorbi cu o persoană invizibilă lui Hedrock, care nu auzi nici conversaţia. Urmă o pauză şi apoi pe ecran apăru chipul

altei fete, noua operatoare care încuviinţă din cap cînd înţelese solicitarea lui:

— Domnul Neelan, spuse ea, aşteaptă în clipa aceasta la Arsenalul de pe bulevardul Linwood. S-a interesat mai întîi de fratele său Gil Neelan care s-ar părea că a dispărut acum vreun an. Cînd i-am spus că ultima adresă cunoscută a fratelui său este aceeaşi ca a lui Derd Kershaw, mi-a cerut informaţii despre acesta. Tocmai le căutam cînd mi-a parvenit solicitarea Dv., care avea prioritate superioară.

Hedrock spuse:

— Deci Neelan mai aşteaptă la Arsenalul Linwood?

— Da.

— Reţineţi-l pînă ajung şi eu acolo. Nu am posibilitatea să folosesc un transportor, aşa că-mi va lua vreo cincisprezece minute.

— O să-i dăm mai încet informaţiile cerute, răspunse fata.

— Vă mulţumesc, zise Hedrock şi întrerupse legătura.

Cu mult regret, dar în mare grabă, Hedrock îşi scoase costumul "de lucru". Ţinîndu-l în mînă trecu înapoi prin transportor în laborator şi reveni în apartament. Se îmbrăcă într-un costum obişnuit de stofă si se îndreptă spre acoperişul blocului, deschizînd hangarul unde avea un mic autoavion particular.

Era un model pe care nu-l mai folosise de mulţi ani, aşa că trecură minute preţioase pînă verifică motorul şi manşele. În aer avu timp să treacă în revistă ceea ce făcuse. Ce-l tulbura cel mai mult era abandonarea costumului "de lucru". Şi totuşi n-avusese altă posibilitate. Costumul, care funcţiona pe aceleaşi principii energetice ca şi "materialul" din care era făcut un Arsenal, era destul de mare pentru a stîrni o tulburare energetică în orice parte a Arsenalului şi la rîndul lui era uşor afectat de către Arsenal. Nici asta n-ar fi contat prea mult în sine. Dar tulburarea era periculoasă cînd se producea în preajma pielii. Era posibil să-l poarte fără efecte negative într-un atelier de pistoale cu energie şi dispozitive inelare de la Arsenal, dar un costum "de lucru" era nepractic prin mărimea lui. Şi ar mai fi fost şi alt aspect nefericit legat de purtarea unui asemenea costum într-un Arsenal. Introdusese în el aspecte şi invenţii necunoscute Făuritorilor de Arme. Posibilitatea ca unele dintre aceste descoperiri secrete să fie analizate de către

instrumentele detectoare constituia în sine un motiv suficient pentru a depune costumul într-un loc sigur.

Cînd se apropie de Arsenalul Linwood nu văzu nici un semn al vreunei activităţi neobişnuite. Autoavionul lui era echipat cu detectori extrem de sensibili şi dacă ar fi existat vreo navă de război a Arsenalelor plutind nevăzută prin negurile albăstrui, pe undeva pe deasupra oraşului, detectoarele ar fi descoperit-o. Ca atare, socoti că ar avea un răgaz de circa cinci minute, ţinînd seama de accelerarea şi decelerarea unei nave cosmice în atmosferă, aproape de suprafaţa pămîntului.

Hedrock îşi coborî aparatul lîngă arsenal şi se uită la ceas. Trecuseră 23 de minute de cînd întrerupsese comunicarea prin ecranul electric cu centrul de informaţie al Arsenalelor. Şi asta însemna că acum se împliniseră trei sferturi de oră de la fuga lui din sala de consiliu a Făuritorilor de Arme. Avertismentele împotriva lui se răspîndeau probabil pînă departe prin această vastă organizaţie. Avea să sosească timpul cînd pînă şi funcţionarii din atelierul unde se afla acum aveau să fie la curent. Deci trebuia să acţioneze în oarecare grabă. Şi totuşi, în ciuda necesităţii unei acţiuni rapide, Hedrock coborî fără grabă din autoavion şi mai zăbovi pentru o cercetare mai atentă a atelierului. Deasupra lui strălucea afişul obişnuit:

ARME DE CALITATE

DREPTUL DE A CUMPĂRA ARME ESTE DREPTUL LA LIBERTATE

Ca şi toate celelalte firme şi afişe licăritoare era făcut în aşa fel încît să te urmărească în timp ce mergeai, pentru a fi citit din toate unghiurile. Era o iluzie obişnuită pentru arterele mari de circulaţie, şi totuşi cîteva sute de asemenea firme şi afişe puteau alcătui un spectacol atît de uluitor încît se ştia că oamenii se intoxicaseră de lumină din cauza unor asemenea spectacole care-ţi luau ochii, aşa că, după cum se ştia, mulţi oameni făcuseră o adevărată intoxicaţie la lumină. Era o experienţă agreabilă, cu culori şi senzaţia de plutire în aer, şi fără efecte ulterioare periculoase. De fapt, existau şi pilule pe care le puteai lua pentru a-ţi readuce repede la normal centrii vederii.

Atelierul se afla într-o poiană cu vegetaţie verde. Alcătuia un tablou idilic şi odihnitor în decorul său ca o grădină. Totul părea

perfect normal, ca şi pe vremuri. Apropiindu-se văzu că afişul din vitrină era acelaşi din totdeauna. Literele erau mai mici decît cele de pe afişul exterior, dar cuvintele erau la-fel de pozitive:

CELE MAI EFICACE ARME ENERGETICE DIN ÎNTREGUL UNIVERS CUNOSCUT

Hedrock ştia că aşa este. Se uită la întregul Arsenal strălucitor de revolvere şi carabine şi îl şocă o clipă faptul că trecuseră mai bine de o sută de ani de cînd nu mai vizitase un arsenal. Atelierul în sine devenea mai interesant decît ar fi fost altfel. Îşi dădu brusc seama ce organizaţie minunată o constituie Făuritorii de arme, cu arsenalele lor din zeci de mii de oraşe de pe tot cuprinsul vastului Imperiu Isher, o opoziţie la tiranie — independentă, indestructibilă, altruistă, dar scoasă în afara legii. Uneori aproape că-ţi venea greu să crezi că fiecare atelier este un fort de necucerit şi că guvernele trecute ale Imperiului Isher făcuseră încercări serioase — şi chiar sîngeroase — de a distruge această organizaţie.

Hedrock merse repede către uşă. N-o putu deschide, deşi trase tare de ea. O lăsă în pace şi se uită mirat la ea. Pe urmă îşi dădu seama ce s-a întîmplat: uşa, avînd o aparatură sensibilă, îl condamna ca pe un intrus pentru că suprafaţa creierului său era agitată de nenumărate gîn-duri stîrnite de acţiunea întreprinsă împotriva lui de Consiliul Arsenalelor. Uşa se deschidea automat cu ajutorul gîndurilor bune, dar nici un duşman al Arsenalelor, nici un slujitor al Împărătesei nu fusese primit vreodată, gîndurile rele respingîndu-i de la sine.

Închise ochii şi-şi îngădui să se destindă, să lase creierul să i se golească de toate gîndurile şi toată încordarea din ultimul ceas. Apoi încercă din nou uşa.

Se deschise uşor, ca o floare care-şi desface petalele, dar mai repede. Parcă nici nu avea greutate, aşa o simţeau degetele lui, ca o structură delicată şi lipsită de substanţă, într-un mod aproape supranatural şi cînd păşi prin deschizătură simţi această structură în jurul călcîielor sale — dar fără a i le atinge — şi o închise în urma lui în tăcere. Domnea în jur aceeaşi linişte ca şi cum s-ar fi aflat noaptea în spaţiul cosmic.

Încetişor şi cu grijă, Hedrock se strecură printr-o nişă, într-o încăpere mai mare.

cinci

Înăuntru era linişte. Nu pătrundea nici un sunet din lumea agitată şi luminată de soare din care venise. Ochii i se deprinseră repede cu iluminatul blînd care venea ca un fel de reflexie din pereţi şi tavan. Se uită iute, dar atent, de jur-împrejur şi la început avu impresia că nu e nimeni în cameră. Asta îi produse o încordare, căci părea să-i sugereze că cei de acolo nu izbutiseră să-l reţină pe Neelan.

Se prea putea chiar ca avertismentul aşteptat să fi parvenit acolo şi asta să fie o cursă întinsă lui.

Hedrock oftă şi apoi se destinse. Căci dacă era o cursă, atunci şansele lui de scăpare depindeau de numărul de oameni pe care erau gata să-i sacrifice. Pe de altă parte, dacă nu era vorba de o capcană, n-avea de ce să se teamă.

Se decise să nu-şi facă griji şi să nu aibă temeri, cel puţin o vreme.

Privi, plin de curiozitate, la vitrinele înşirate de-a lungul pereţilor sau aranjate în ordine pe pardoseală. Erau nişte construcţii strălucitoare, cam vreo douăsprezece în total. Hedrock se apropie de una din ele, cea de lîngă uşă, şi se uită la cele patru carabine montate înăuntrul vitrinei. Vederea lor îi dădu fiori de plăcere. Fusese profund implicat în crearea şi dezvoltarea acestor complicate arme energetice, dar în sinea lui familiarizarea cu maşinile nu generase niciodată dispreţ.

Multe dintre aceste arme mai purtau încă vechile lor nume: li se spunea "pistoale" sau "revolvere" sau "carabine", dar aici asemănările încetau. Aceste "arme de foc" nu împuşcau cu gloanţe ci descărcau energie în multe forme şi cantităţi. Unele din ele erau capabile să ucidă ori să distrugă în caz de nevoie la distanţe de mii de kilometri, şi totuşi erau comandate de aceleaşi elemente sensibile ca şi uşa de la intrare. După cum uşa refuza să se deschidă pentru ofiţerii de poliţie, soldaţii imperiali sau oamenii duşmănoşi Arsenalelor, tot aşa aceste arme fuseseră programate să deschidă focul numai în autoapărare sau împotriva anumitor animale în timpul sezonului de vînătoare.

De asemenea mai aveau şi alte calităţi speciale, mai ales în privinţa apărării si a vitezei de funcţionare.

Hedrock se plimbă în jurul vitrinei şi găsi acolo un bărbat înalt şezînd pe un scaun, aproape ascuns de o altă vitrină. Presupuse că e Neelan, dar înainte de a se putea apropia şi prezenta se produse o întrerupere. Se deschise uşa din fund şi îşi făcu apariţia un bărbat mai vîrstnic, de statură impunătoare. Înaintă cu un zîmbet pe buze, cu aerul că-şi cere scuze.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Hedrock, spuse acesta. Am simţit că s-a deschis uşa exterioară şi am presupus că dumneavoastră sînteţi. Dar declanşasem deja *o* operaţie mecanică pe care n-o puteam abandona.

Hedrock îşi dădu seama că este tratat ca un personaj important de la Arsenale. Îi acordă o privire rapidă funcţionarului şi ajunse la concluzia că omul n-a fost încă înştiinţat că Robert Hedrock nu se mai bucură de privilegiile Arsenalelor. Funcţionarul ridică glasul:

— A, domnule Neelan, iată pe gentleman-ul de care ţi-am vorbit.

Necunoscutul de pe scaun se ridică în timp ce se apropiau Hedrock şi funcţionarul. Funcţionarul îi spuse lui Hedrock:

— Acum cîteva minute mi-am îngăduit să-l informez pe domnul Neelan de sosirea Dv. Se întrerupse, şi apoi reluă: Domnule Neelan, aş dori să faci cunoştinţă cu Robert Hedrock, funcţionar superior — factor de decizie în cadrul Arsenalelor.

În timp ce dădea mîna cu necunoscutul, Hedrock simţi că şi el este scrutat cercetător de o pereche de ochi negri cu privire aspră. Neelan avea faţa foarte tăbăcită şi Hedrock ghici că a fost de curînd pe planete care nu aveau nici un fel de protecţie împotriva razelor directe ale soarelui.

Începu să regrete că nu şi-a rezervat timp să cerceteze mai mult situaţia lui Dan Neelan şi a fratelui său dispărut. Întrucît n-o făcuse, acum lucrul important era să-l ducă pe Neelan către un loc unde puteau vorbi în siguranţă. Dar înainte de a deschide el gura, funcţionarul spuse:

— Vă informez, domnule Hedrock, că tocmai îi aduceam domnului Neelan poşta de la adresa lui de pe Marte. Aşadar aveţi destul timp să-i vorbiţi.

Hedrock nu protestă şi nu comentă în nici un fel. Cuvintele sunau aproape ameninţător. Dar ceea ce se întîmplase era

destul de firesc. Femeile de la Centrul de informaţii căutaseră o soluţie simplă pentru a-l reţine pe Neelan la Atelier, aşa cum rugase el, Hedrock. Drept care se oferiseră să-i aducă din Marte corespondenţa printr-un transportor al Arsenalelor.

Îşi propuseseră un obiectiv limitat şi-l realizaseră. Era posibil ca Neelan să fie atras pentru scurtă vreme afară din atelier. Dar buzele individului aveau o expresie de încăpăţînare şi ochii i se făcuseră puţin mai mici de parcă ar fi fost deprinşi să se concentreze pentru a detecta orice încercare de înşelăciune ori păcăleală. Hedrock cunoştea rasa aceasta de oameni şi consideră că nu e recomandabil să încerce să-l supună presiunilor. Trebuia să mai aştepte pînă sugera părăsirea atelierelor, menţionînd totuşi necesitatea grabei. Se întoarse către funcţionar:

— Sînt în joc probleme mari, aşa că sper să nu-mi luaţi în nume de rău dacă încep să discut imediat cu comnul Neelan.

Funcţionarul vîrstnic zîmbi:

— Vă las singuri, spuse el şi se întoarse în camera din spate.

Mai era un scaun într-un colţ din apropiere. Hedrock îl trase alături de al lui Neelan pe care-l pofti să se aşeze pe scaunul lui şi se instala şi el confortabil, după care începu imediat să-i vorbească:

— Voi fi cît mai franc cu dumneavoastră, domnule Neelan. Arsenalele au motive să creadă că Derd Kershaw şi fratele dumneavoastră au inventat un sistem de propulsie interstelară. Există dovezi că Împărăteasa din Isher s-ar opune cu îndîrjire dării în vileag a unei asemenea invenţii. Ca atare, Kershaw şi fratele dumneavoastră se află în mare primejdie de a fi întemniţaţi şi ucişi. E de o importanţă vitală să descoperim unde-şi construiau dispozitivul şi ce li s-a întîmplat. Încheie pe o notă mai calmă: Sper că veţi putea să-mi spuneţi tot ce ştiţi în această chestiune.

Neelan clătină din cap. Zîmbetul de pe buzele lui era ironic, aproape sinistru:

— Fratele meu nu e în pericol de a fi ucis.

— Deci ştiţi unde se află? întrebă uşurat Hedrock.

Neelan şovăi. Cînd vorbi într-un tîrziu, Hedrock avu senzaţia că nu rosteşte cuvintele pe care avusese iniţial de gînd să le spună.

— Dar ce doriţi de la mine?

— Păi, în primul rînd, cine sînteţi?

Expresia de hotărîre de pe faţa necunoscutului se îndulci puţin:

— Mă numesc Daniel Neelan. Sînt fratele geamăn al lui Gilbert Neelan. Ne-am născut la Lakeside... Asta vroiaţi să ştiţi?

Hedrock zîmbi cît mai prietenos putu:

— Şi alte cîteva lucruri ce decurg din aceasta. Dungile de pe faţa dumneavoastră arată că de atunci încoace s-au întîmplat o mulţime de lucruri.

— Aşa este, confirmă Neelan. Aş putea fi trecut în categoria exploratorilor de meteori. Lipsesc de pe Pămînt de zece ani. Am petrecut mai tot acest timp jucînd jocuri de noroc pe Marte, dar acum doi ani am cîştigat un meteorit de la un beţivan numit Carew. De milă, i-am înapoiat jumătate din el şi ne-am făcut tovarăşi la parte. Meteoritul are un diametru de aproape cinci kilometri şi de fapt e o bucată masivă de beriliu "greu". Pe hîrtie valorăm miliarde sub formă de acţiuni, dar mai e nevoie de vreo doi ani de progrese pînă cînd începem să încasăm dividendele. Acum vreun an am avut un motiv cu totul deosebit de a socoti că fratelui meu i s-a întîmplat ceva.

Făcu o pauză. Pe faţa lui se putea citi o expresie ciudată. Într-un tîrziu spuse:

— Aţi auzit de experienţele întreprinse de Institutul de Eugenie?

— A, da, spuse Hedrock începînd să înţeleagă. S-au făcut lucruri remarcabile în acest domeniu, mai ales cu gemeni identici.

Neelan încuviinţă din cap:

— Deci vă va veni mai uşor să înţelegeţi ce s-a întîmplat.

Mai făcu o pauză şi apoi îşi începu încet relatarea. La vîrsta de cinci ani, Daniel şi Gilbert Neelan, gemeni identici şi deja reciproc sensibili, au fost preluaţi de oamenii de ştiinţă care le-au amplificat sensibilitatea aceasta pînă cînd a devenit o caldă osmoză de forţă vitală, o lume a senzaţilor duble. Interrelaţia a devenit atît de acută încît cînd se aflau nu prea departe unul de altul, gîndurile treceau de la unul la altul cu toată claritatea fluxului electronic dintr-un aparat de comunicare locală cu teleecran.

Acei ani timpurii constituiră o bucurie pură a unei relaţii foarte strînse.

Iar apoi, cînd aveau doisprezece ani, a început încercarea de a-i diferenţia fără a întrerupe legătura nervoasă dintre ei. Ca un ied aruncat într-un bazin adînc ca să se vadă dacă înoată ori se îneacă, a fost supus impactului total al civilizaţiei Isher, pe cînd Gil a fost izolat şi obligat să se limiteze la studii şi cercetări. În toţi aceşti ani, asocierea lor pe plan intelectual a scăzut. Gîndurile, deşi încă transmisibile, puteau fi ascunse. Neelan a dezvoltat o atitudine ciudată, aproape arogantă, de frate mai mare faţă de Gil, pe cînd Gil...

Individul cu faţa încordată şi severă făcu o pauză în relatarea sa, îi aruncă o privire lui Hedrock şi apoi continuă:

— Presupun că am observat neîncrederea cu care aborda Gil calitatea de om adult, după felul în care reacţiona la experienţa mea în materie de femei. Îl şoca faptul că umblam cînd cu una cînd cu alta şi am început să-mi dau seama că aveam o problemă. Neelan dădu din umeri şi continuă: Nici nu s-a pus problema care din noi va părăsi Pămîntul. Chiar în ziua în care a expirat contractul cu Institutul de Eugenie, mi-am cumpărat un bilet pentru Marte. M-am dus acolo cu speranţa că astfel Gil va căpăta mai multe şanse în viaţă. Dar (încheie el cu un glas aproape stins) cînd colo a fost vorba de moarte.

— Moarte? întrebă Hedrock.

— Moarte.

— Dar cînd a murit?

— Acum un an. Tocmai asta m-a adus înapoi pe Pămînt. Mă aflam pe meteorit cînd l-am simţit că moare.

Hedrock spuse:

— Probabil v-a luat mult timp pînă să ajungeţi aici. Observaţia păru prea aspră, aşa că se grăbi s-o completeze: Vă rog să mă înţelegeţi că nu încerc decît să-mi clarific tabloul celor întîmplate.

Neelan spuse plictisit:

— Eram prinşi de partea cealaltă a soarelui, întrucît meteoritul se deplasa cu o viteză aproape egală cu cea a Pămîntului. Abia de curînd a atins o poziţie în care puteam să stabilim o orbită acceptabilă pentru nava noastră simplă de transport. Acum o săptămînă Carew m-a depus la unul dintre cosmodromurile ieftine din Nord. A plecat imediat, dar urmează să vină să mă ia peste vreo şase luni.

Hedrock încuviinţă din cap. Relatarea era satisfăcătoare:

— Şi cam ce-aţi simţit cînd a murit fratele dumneavoastră? întrebă el.

Neelan se mişcă stînjenit pe scaun. Explică la fel de stînjenit că a fost vorba de o durere. Gil murise brusc în chinuri, fără nici un fel de presimţire. Agonia scurtase distanţa de milioane de kilometri dintre Pămînt şi meteor şi-i răsucise nervii într-o comunicare simpatetică înspăimîntătoare. Imediat simţise sfîrşitul acelei presiuni neurale care, chiar şi la distanţa aceea, constituise legătura dintre el şi fratele lui.

Şi îşi încheie astfel relatarea:

— De atunci n-am mai simţit nici măcar o furnicătură.

În tăcerea ce urmă, Hedrock îşi dădu seama că nu mai are prea mult timp la dispoziţie.

Cîteva minute, nevoia de a se concentra asupra cuvintelor lui Neelan îi mai alungase din minte presiunea necesităţilor urgente. Dar acum, odată îndepărtată această barieră, tensiunea revenise. Momentul plecării! Pleacă imediat! Ţelul era clar si intens. Şi datorită acutei sale conştiinţe în privinţa lucrurilor pe care le ştiau Arsenalele, nu avu curajul să ignore avertismentul primit. Se lăsă totuşi pe spate pe speteaza scaunului şi-l privi calm şi sobru pe interlocutor. Cînd plecă ar fi vrut să-l ia cu el pe Neelan şi asta însemna un proces bine pus la punct. Îşi făcu nişte calcule mintale şi dădu încet din cap.

Deodată ochii negri ai lui Neelan căpătară un luciu metalic:

— Am observat că rareori moartea unui om produce vreo criză, spuse el cu un glas slab şi trist. Regret că trebuie să spun acest lucru în privinţa propriului meu frate, dar acesta este adevărul.

— Şi totuşi, spuse Hedrock, ceva s-a întîmplat, căci lipseşte şi Kershaw.

Nu mai aşteptă un răspuns, ci se ridică în picioare şi se duse pînă la tabloul de comandă de pe peretele din stînga. În ultimele minute devenise în mod acut conştient că s-ar putea ca soldaţii Arsenalelor să roiască prin transportorul aflat acolo. Nu putea risca să lase acest lucru să se întîmple în timp ce-şi organiza el retragerea.

Se apropie de tabloul de comandă, pe care se aprindea cînd o lumină, cînd alta. Ar fi vrut să se asigure că Neelan nu vede ce face el. Repede îşi activă unul dintre inele şi făcu în delicatul circuit de cabluri al transportorului o gaură mică de tot, cît un

vîrf de ac. Imediat se stinse o luminiţă din spatele panoului.

Hedrock se întoarse de la tabloul de comandă, uşurat dar la fel de concentrat ca întotdeauna. Îşi protejase flancul, doar atît. Mai era un alt transportor în fundul atelierului, şi după cîte îşi dădea el seama, pe acolo veneau chiar acum nişte bărbaţi. Iar alţii, cu nave blindate puteau să-l atace de sus, pentru a-l împiedica să se urce în autoavion.

Riscurile pe care şi le lua puteau fi măsurate cu etaloanele disperării. Se întoarse la Neelan şi-i spuse:

— Am o adresă a fratelui dumneavoastră pe care aş dori s-o verific imediat. Şi aş mai dori să veniţi cu mine. Vorbi cum nu se poate mai serios: Vă asigur că rapiditatea este un factor important. Puteţi să-mi spuneţi pe drum restul poveştii dumneavoastră şi apoi să vă readuc aici să vă ridicaţi corespondenţa.

Neelan se ridică şi zise:

— De fapt nu mai sînt multe de spus. Cînd am sosit în Oraşul Imperial, am descoperit vechea adresă a fratelui meu şi am aflat cîte ceva în sensul că...

— Numai o clipă, spuse Hedrock. Se duse la uşa care clădea în fund, bătu în ea şi strigă: îl iau cu mine pe Neelan, care va reveni să-şi preia corespondenţa. Vă mulţumesc pentru ajutorul acordat.

Nu aşteptă un răspuns şi se întoarse către Neelan:

— Să mergem, zise el imperios.

Neelan se îndreptă spre intrarea principală vorbind pe drum:

— Am descoperit că fratele meu îşi păstrase o reşedinţă falsă numai pentru înregistrare.

În timp ce ieşeau pe uşă Hedrock întrebă:

— Adică vreţi să spuneţi că nu locuia la adresa oficială?

— Proprietăreasa lui mi-a spus nu numai că nu locuia acolo, dar şi că i-a îngăduit să închirieze camera altcuiva. Îşi făcea apariţia o dată pe lună, aşa cum cereau regulamentele şi deci ea avea conştiinţa împăcată.

Ieşiră din autoavion... Hedrock ştia că Neelan vorbeşte şi curînd sensul vorbelor lui avea să-i pătrundă în minte. Dar deocamdată atenţia lui era concentrată în sus. Pe cer fulgerau avioane, dar nici o umbră întunecată, nici o torpilă săgetînd aerul pe aripile energiei atomice... Îi deschise lui Neelan portiera micului aparat şi apoi se urcă şi el. Peste o clipă se concentră

asupra comenzilor şi se asigură că în jurul atelierelor nu se produce nici o mişcare. Clădirea stătea liniştită, cu firma ei magică aruncînd văpăi în soare, simbol al unei libertăţi care acum dăinuia de mii de ani, o libertate stranie şi ciudată care rezistase celor mai periculoase dintre atacurile ce puteau fi îndreptate împotriva ei de ambiţia nemărginită a celor ce mînuiau sceptrele puterii.

Pe măsură ce autoavionul se înălţa în aer condus de el, atelierul rămînea tot mai mic şi mai neînsemnat în urmă, înconjurat de grădina ce alcătuia un decor plăcut. Curînd îl pierdu din vedere în mijlocul unei adevărate jungle de clădiri comerciale care se ridicau ca ciupercile în toate părţile. Hedrock văzu că Neelan cercetează cu atenţie comenzile. Din privirea lui scrutătoare reieşea mai elocvent decît dacă ar fi rostit cineva în cuvinte noţiunea de "specialist". Simţi la rîndul lui privirea lui Hedrock şi-i spuse:

— Văd vreo două noutăţi pe-aici. Drăcia asta ce e?

Şi arătă către sistemul de detecţie.

Acest dispozitiv constituia un secret al Arsenalelor, dar nu avea prea mare importanţă, aşa că Hedrock riscase să-l instaleze pe un avion care în cine ştie ce împrejurări ar fi putut eventual să cadă în mîna unor duşmani ai Arsenalelor. Guvernul imperial avea dispozitive similare, dar de o construcţie uşor diferită.

Hedrock contră:

— Dar văd că vă pricepeţi la mecanisme.

— Păi mi-am luat licenţa în inginerie atomică, îi răspunse Neelan şi adăugă cu un uşor zîmbet: Institutul de Eugenie are grijă de protejaţii săi.

În cazul de faţă chiar aşa era. Pînă în clipa aceea Hedrock îl socotise pe Neelan o persoană neînsemnată prin informaţiile pe care le-ar fi putut deţine. Îl impresionă însă evidenta tărie de caracter a acestuia, numai că în decursul îndelungii lui cariere întîlnise atîţia oameni tari şi capabili încît această calitate luată în sine nu i se păruse de un interes deosebit. Mai degrabă diploma pe care o poseda. Asta îi schimbă atitudinea. Un om care cunoştea energia atomică în modul acela atotcuprinzător în care se preda la marile universităţi putea obţine orice salariu cerea dacă-şi găsea un serviciu în industrie. Iar dacă patronii aflau cumva de propulsia interstelară, devenea un om de nepreţuit.

Deci Neelan merita să fie cultivat şi Hedrock începu imediat această acţiune. Scoase din buzunar hîrtiuţa pe care era însemnată ultima adresă cunoscută a lui Kershaw. I-o dădu lui Neelan spunîndu-i:

— Într-acolo ne îndreptăm.

Neelan luă hîrtiuţa şi o citi cu glas tare:

— "Clădirea Mică Trellis, camera 1874." Dumnezeule!

— Ce s-a întîmplat?

— Am fost acolo de trei ori, spuse Neelan. Am găsit adresa într-o valiză pe care o ţinea fratele meu la pensiune.

Hedrock aproape că simţi cum privirea cercetătoare a lui Neelan se opreşte brusc. Dar prin comentariul lui merse drept la ţintă, căutînd rădăcina vorbelor lui Neelan.

— De trei ori?

— E o cameră, zise Neelan. De cîte ori am fost acolo uşa era încuiată. Administratorul clădirii mi-a spus că s-a plătit chiria pe zece ani înainte, dar de la semnarea contractului, adică de acum trei ani, n-a mai trecut nimeni pe-acolo.

— Şi n-ai întrat?

— Nu, n-a vrut să mă lase şi n-aveam chef să mă bage cumva la puşcărie fiindcă am violat apartamentul. Şi pe urmă nici nu cred că aş fi izbutit să pătrund. Avea o încuietoare cu sistem de alarmă.

Hedrock dădu gînditor din cap. N-avea intenţia de a se lăsa oprit de nici un fel de încuietoare. Însă putea foarte uşor să aprecieze la justa lor valoare obstacolele pe care le prezentau asemenea dispozitive chiar şi pentru oamenii cei mai hotărîţi, dacă nu aveau instrumentele necesare. Îi trecu prin minte alt gînd: Pe undeva pe aici va trebui să se oprească la unul din apartamentele lui pentru a-şi pune ţinuta "de lucru". Era vital să se apere cît mai bine şi totuşi atîta vreme cît Arsenalele îi puteau urmări prin radar mişcările, nu îndrăznea să-şi încetinească ritmul. În ultimă instanţă, jumătatea de oră necesară putea deveni de o importanţă esenţială. Pînă şi un avantaj în timp de zece minute putea fi decisiv.

Dar trebuia să-şi asume riscurile.

Ajunseră într-un loc unde o clădire de o sută de etaje se anunţa printr-o firmă luminoasă vizibilă de la distanţă: CLĂDIREA MARE TRELLIS. Diferenţa de nume nu-l frapă imediat pe Hedrock. Se afla doar la o sută de metri de acea construcţie

uluitoare cînd zări monstrul mai mic de numai cincizeci de etaje cu o turlă ascuţită ca de biserică — Clădirea Mică Trellis. Vederea îi zgîrie memoria. Îşi aminti pentru prima dată că Trellis Major şi Trellis Minor erau doi meteori care se învîrteau unul în jurul celuilalt pe undeva pe lîngă planeta Marte. Erau exploatate asiduu de aceiaşi societate, iar cele două clădiri masive nu constituiau decît produsele secundare ale comorii încă neepuizate ce curgea într-un şuvoi continuu din acea îndepărtată zonă a spaţiului solar.

Hedrock îşi conduse autoavionul spre o platformă de aterizare de pe clădirea mică şi apoi împreună cu Neelan luă liftul şi coborî la etajul 18. Avu nevoie doar de o singură privire fugară pentru a-şi da seama că într-adevăr camera 1874 este protejată printr-un sistem de alarmă foarte bun. Uşa şi cadrul ei erau dintr-un aliaj de aluminiu cu duritatea oţelului. Încuietoarea era un tub electronic şi exista o înscripţie cu următorul text: "Dacă se umblă la această încuietoare mecanismul declanşează alarma în biroul administratorului clădirii, la sediul poliţiei, precum şi la toate avioanele de patrulare".

Arsenalele creaseră vreo douăsprezece mecanisme de evitare a unor asemenea circuite electronice. Cel mai bun era şi cel mai puţin complicat. Necesita încredere absolută într-o caracteristică ciudată a materiei şi energiei. Dacă un circuit se întrerupea — sau se închidea destul de repede (vitezele respective erau superioare celei a luminii) în primul caz curentul continua să se scurgă de parcă nu s-ar fi produs nici o întrerupere, iar în cel de-al doilea se stabilea un flux între două puncte îndepărtate din spaţiu ca şi cum n-ar fi existat nici o distanţă. Fenomenul nu era un incident minor al ştiinţei. Pe el se baza complicatul transportor de materie care stătea la originea Arsenalelor.

Hedrock îi făcu semn lui Neelan să stea mai la o parte şi se apropie de uşă. De data aceasta folosi alt inel energetic şi o flacără portocalie se reflectă preţ de vreun metru de la punctul de contact. Lumina se topi în neant şi el împinse uşa. Se deschise cu un uşor scîrţîit al balamalelor de mult nefolosite. Hedrock trecu pragul într-un birou lung de vreo şase metri şi lat de vreo trei. La capătul acestuia era o masă de lucru cu mai multe scaune şi un mic fişier. În colţul de lîngă birou era un ecran — alb şi mort.

Camera era atît de goală, atît de evident pustie, nelocuită şi nefolosită încît Hedrock înaintă puţin iar apoi se opri. Fără să vrea se întoarse să se uite la Neelan. Acesta se aplecase asupra încuietorii şi o studia dus pe gînduri. Ridică ochii spre Hedrock şi clătină din cap întrebător:

— Cum aţi izbutit s-o faceţi?

Îi trebui lui Hedrock un efort mintal pentru a-şi da seama că celălalt se referă la felul cum deschisese uşa. Zîmbi şi apoi spuse pe un ton grav:

— Îmi pare rău, dar asta este o taină. Apoi se grăbi să adauge: Mai bine ai intra. N-avem nevoie să stîrnim suspiciunile nimănui.

Neelan îşi îndreptă repede spinarea, păşi înăuntru şi închise uşa. Hedrock îi comandă:

— Ia dumneata în primire biroul, iar eu am să cercetez fişierele. Cu cît facem mai repede treaba, cu atît mai bine.

Porţia lui şi-o termină în mai puţin de un minut, căci sertarele fişierului erau goale. După ce-l închise la loc şi pe ultimul, se apropie de birou. Neelan cerceta sertarul de jos, dar Hedrock văzu imediat că şi acesta e gol. Neelan îl închise şi se ridică.

— Asta este. Acum ce facem?

Hedrock nu-i răspunse imediat. Mai erau şi alte soluţii. Probabil se puteau găsi alte piste de cercetat în privinţa contractului pe baza căruia fusese închiriată camera. Se putea face o verificare cu societatea teleecranelor. Ce apeluri se făcuseră din acest birou sau către el? Dacă ar fi avut timp, probabil ar fi izbutit să stabilească o pistă destul de sigură.

Dar exact ăsta era necazul. Tocmai timp nu avea. Stînd acolo se miră încă o dată că Arsenalele nu i-au dat încă de urmă. În zilele cînd fusese şef al Departamentului de coordonare, ar fi putut afla adevărurile despre Kershaw în doar cîteva minute de la anunţul trimis de consiliu. I se părea incredibil că succesorul său, capabilul şi strălucitul discipol negatist John Hale, nu izbutea şi el la fel de bine. Oricare ar fi fost motivul întârzierii, ea nu mai putea dura mult. Cu cît pleca mai repede cu atît scăpa mai uşor.

Se întoarse şi porni către uşă. Dar se opri. Se opri întrucît dacă pleca acum unde se putea duce? Aşa că, încet îşi îndreptă spinarea şi privi din nou camera. Poate că n-o cercetase destul

de amănunţit. Poate că în graba lui nerăbdătoare trecuse cu vederea tocmai ce era mai evident.

Aşadar, avea de gînd să rămînă şi să descopere.

La început nu era nimic. Plimbîndu-şi privirea de la fereastra din spatele biroului şi pînă la uşă respinse pe rînd fiecare obiect: biroul cu sertarele goale; fişierul, de asemenea gol; scaunele, camera în sine — goală, cu excepţia unui minim indispensabil de mobilier şi nici o aparatură afară de teleecran. Se opri în dreptul acestuia.

— Teleecran, zise el cu glas tare. A, fireşte.

Porni către acesta şi apoi iar rămase locului, cînd simţi privirea lui Neelan care-l urmărea cu multă curiozitate:

— Repede, lipeşte-te de peretele acela! Şi-i arătă zona din spatele teleecranului. Cred că n-ar fi bine să te vadă.

— Cine? întrebă Neelan.

Dar probabil că de fapt era convins, căci se îndreptă spre locul indicat.

Hedrock dădu drumul la teleecran. Era furios pe sine însuşi că n-a făcut verificarea încă de cînd a intrat în cameră. Ani şi ani de zile trăise în lumea Arsenalelor, cu ecrane pentru mai multe canale, cu ecrane legate în serie, ecrane care n-aveau sisteme de apel, — şi trăise in propria lui lume secretă de ecrane particulare, stabilind comunicarea între o clădire şi alta. Drept care faptul că atît de greu înţelesese posibilităţile acestui ecran reprezenta aproape o sinucidere.

Trecu un minut şi placa rămase goală. Două minute — oare ăsta era sunetul caracteristic? N-avea de unde să fie sigur, dar părea să vină de la difuzor, sunete estompate de mişcări cum ar fi fost — da, da, asta era — paşi. Se opriră brusc şi se făcu tăcere. Hedrock încercă să vizualizeze un om care priveşte nesigur la ecranul lui, fără să poată lua hotărîrea dacă să răspundă sau nu la apel. Trecu şi cel de-al treilea minut. Începu să-l apese un simţămînt al înfrîngerii, căci treceau minute mai mult decît preţioase.

După circa cinci minute răsună o voce aspră de bărbat:

— Da, ce este?

Un fior îl străbătu pe Hedrock din creştet pînă-n tălpi. Îşi pregătise el bine povestea, dar înainte de a putea răspunde, glasul vorbi din nou, încă şi mai aspru:

— Răspundeţi la anunţul-reclamă? Dar mi s-a spus că nu se

difuzează decît mîine. De ce nu m-au sunat ca să-mi spună că au izbutit să-l transmită astăzi?

Părea furios şi din nou nu aşteptă răspunsul, ci reveni cu o întrebare:

— Sînteţi inginer atomist?

— Da, spuse Hedrock.

Era uşor de spus. Rapiditatea cu care interlocutorul trăsese o concluzie falsă îi dădea acum posibilitatea de a modifica povestea pe care şi-o compusese. Intenţia lui fusese să se dea drept Dan Neelan şi să explice că a găsit adresa biroului acestuia printre efectele personale ale fratelui său. Avusese de gînd să vorbească rece şi împietrit despre moartea fratelui său şi să adopte atitudinea că pe el îl interesează domeniul. I se păruse un lucru rezonabil şi încă mai părea să fie astfel — ca reacţia la o relatare atît de francă să fie deosebit de semnificativă. Avea să manifeste fie afecţiune faţă de fratele lui Gil Neelan — în care caz avea să-şi îndulcească împietrirea — fie o conştientă lipsă de prietenie. Şi dacă n-ar fi fost vorba de nici o recunoaştere, şi asta avea să capete un sens.

Aşteptă, dar de data asta nu prea mult. Glasul din teleecran răsună:

— Foarte probabil te întrebi de ce a trebuit folosită această metodă ciudată de angajare.

Îl compătimi vag pe omul respectiv. Celălalt era atît de acut conştient de ciudăţenia propriilor sale acţiuni încît o lua drept bună din capul locului că toată lumea e conştientă şi ea de ele. Cea mai bună metodă de a trata o asemenea situaţie era să te laşi în voia ei.

— M-am întrebat eu la început, dar n-am dat nici o importanţă, zise el.

Omul rîse — şi nu prea agreabil:

— Mă bucur. Am aici o treabă care o să-mi ia cam vreo două luni. Am să-ţi plătesc opt şute de unităţi monetare pe săptămînă, dar să nu punem nici un fel de întrebări. Ce părere ai de asta?

Devenind tot mai curios, Hedrock căzu pe gînduri. Era un moment care cerca multă prudenţă. Spuse încet:

— Ce-ai vrea să fac?

— Tocmai ceea ce spunea anunţul. Reparaţie la motoare atomice. Ei, ce zici?

Hedrock puse întrebarea cheie:
— Unde trebuie să mă prezint?
Urmă un răstimp lung de tăcere.
— Stai niţel, ce te grăbeşti aşa? veni într-un tîrziu răspunsul. Doar nu-ţi închipui că am să ofer prea multe informaţii ca pe urmă să mă trezesc că nu vrei să preiei slujba. Îţi dai seama că-ţi ofer un salariu de două ori mai mare decît se obişnuieşte? Te interesează sau nu?
— E tocmai genul de slujbă pe care o caut, zise Hedrock.
Se simţi destul de îndepărtat de ilegalitatea care părea să se ascundă îndărătul prudenţei celuilalt. Pînă şi problema lui Neelan era doar incidentală. Aveau să fie de investigat amănunte în privinţa omorului, dar el unul, care văzuse murind generaţii după generaţii de fiinţe omeneşti, nu se putea preocupa prea mult de încă vreo cîţiva morţi în plus. Altele erau ţelurile lui.
Glasul spunea:
— Pe strada 131, spre nord, al cincilea colţ. Apoi încă cinci colţuri spre răsărit, pe bulevardul 232, spre centru, numărul 1997. E o clădire înaltă, cenuşie — un zgîrie-nori în formă de lamă. Nu se poate să nu-l nimereşti. Sună şi aşteaptă să ţi se răspundă. Ai reţinut?
Hedrock notă repede adresa preţioasă:
— Da, am reţinut, spuse el în cele din urmă. Cînd să mă prezint?
— Chiar acum. Vocea deveni ameninţătoare. Te rog să mă înţelegi, n-am chef să te duci nicăieri în altă parte. Dacă vrei slujba asta, vino cu autoavionul public şi eu ştiu cît durează drumul, aşa că să nu încerci să mă păcăleşti. Te aştept aici peste vreo zece minute.
Hedrock se gîndi: "Dumnezeule mare! Nu mai ajung niciodată în apartamentul meu?"
Dar cu glas tare rosti:
— Vin îndată.
Aşteptă. Teleecranul deveni iar o placă albă. În mod evident pe celălalt nu-l interesa cum arată solicitantul. Brusc se auzi un declic şi ştiu că s-a întrerupt legătura.
Convorbirea se terminase.
Imediat îşi folosi unul dintre inele pentru a se asigura că nu va folosi nimeni teleecranul şi se întoarse pentru a-l privi pe

Neelan care ieşea dindărătul aparatului. Era un bărbat suplu, aproape la fel de înalt şi de bine clădit ca şi Hedrock. Zîmbea:

— Bună treabă, zise el. A mers straşnic. Care era adresa? Nouăzeci şi şapte, pe ce stradă?

Hedrock însă îl grăbi:

— Hai să ieşim repede de aici.

Mintea începu să-i umble foarte iute în timp ce se îndreptau în grabă spre lift. Se întreba ce-o să facă în privinţa lui Neelan. Omul era pretenţios şi s-ar fi putut dovedi un aliat straşnic pentru un om ca el deprins să acţioneze de unul singur. Dar era prea devreme ca să-i facă vreo confidenţă. Şi pe urmă nici nu avea timp să alcătuiască în tot amănuntul povestea necesară pentru a-şi asigura sprijinul lui Neelan.

În timp ce liftul ţîşnea spre acoperiş, Hedrock îi spuse:

— Ideea mea este să te întorci în Atelierul de la Linwood şi să-ţi iei corespondenţa, în timp ce eu mă duc să-l înfrunt pe individul antipatic cu care am vorbit: Pe urmă închiriază o cameră la hotelul Isher — şi am să te caut acolo. În felul ăsta facem două treburi în timpul cel mai scurt cu putinţă.

Altceva nu mai era de spus. Cu cît se întorcea Neelan mai repede la Arsenal, cu atît mai probabil era să ajungă acolo înaintea echipei de cercetare de la Arsenale. Şi dacă aştepta la un hotel şi nu în camera lui, le-ar fi trebuit mai mult timp oricăror investigatori să-i dea de urmă. Faptul că nu-şi amintea adresa rostită de vocea aceea în teleecran dovedea că era mai puţin primejdios să-l trimită acolo.

Neelan vorbi:

— Mă poţi lăsa la prima platformă pentru autoavioane publice. Dar cum rămîne cu adresa aceea?

— Ţi-o scriu de cum ne urcăm în nava mea, îi zise Hedrock.

Acum se aflau pe acoperiş şi avu un moment de maximă încordare cînd văzu mai multe aparate coborînd şi aterizînd în mare grabă. Însă bărbaţii şi femeile care se dădură jos din ele nu acordară nici cea mai mică atenţie celor doi bărbaţi care se îndreptau spre autoavionul de pe pista de nord.

De îndată ce se aflară în aer, Hedrock văzu firma cu lumină intermitentă a unei platforme pentru avioane taxi. Coborî spre ea şi totodată scoase o hîrtiuţă şi scrise "Strada 131, numărul 97". Peste o clipă se aflau pe terenul de aterizare. Împături hîrtiuţă şi i-o înmînă lui Neelan în timp ce acesta se dădea jos

din avion. Îşi strînseră mîinile.

— Succes! îi spuse Neelan.

— Să nu te întorci în camera fratelui dumitale, îl sfătui Hedrock.

Se grăbi să se aşeze pe scaunul de pilotaj, închise uşa şi cîteva secunde mai tîrziu îşi dirijă aparatul deasupra traficului intens. Prin oglinda retrovizoare de pe panoul de comandă îl urmări pe Neelan cum se urcă într-un vehicul de transport public. Era imposibil să-ţi dai seama dacă ştie că i s-a dat o adresă greşită.

Bineînţeles că experţii Arsenalelor puteau recurge la tehnicile asociative pentru a smulge de la el adresa exactă. Desigur că el şi-o amintea la un anumit nivel de conştiinţă. Dar era nevoie de ceva timp pentru a stabili aceste asociaţii. De fapt Hedrock nu avea nici o obiecţie împotriva obţinerii informaţiei de către Arsenale. În timp ce-şi dirija încet aparatul către adresa pe care i-o dăduse glasul de pe teleecran, îşi făcu o însemnare cu adresa reală şi o puse într-un plic, pe care-l adresă lui Peter Cadron, Societatea Meteor, Hotelul Ganela, Oraşul Imperial — a se preda cu poşta de prînz în ziua de şase Rădică a doua zi.

În împrejurări normale ar fi lucrat împreună cu Arsenalele. Ţelurile acestora erau în principiu şi ale lui şi era mare păcat că un întreg consiliu se lăsase înspăimîntat de un singur om, adică el. Dar aşa se întîmplase şi era foarte posibil ca emoţia să le reducă din eficienţă. Pînă şi încetineala în urmărirea pistei legate de Kershaw părea a dovedi că acţiunea lor le-a periclitat deja cauza. Hedrock nu avea îndoieli de nici un fel în privinţa aventurii în care se lansase. În momente de criză se încredea întotdeauna în puterile lui. Alţi oameni erau iscusiţi şi bravi, dar le lipsea vasta lui experienţă şi disponibilitatea lui de a-şi asuma de bună voie riscuri prelungite.

Poate că deocamdată era singura persoană care credea cu adevărat că se aflau în toiul uneia din marile crize ale domniei frămîntate a Inneldei Isher. În ultimă instanţă un interval de numai cîteva minute putea perfect să reprezinte pragul dintre succes şi eşec. Nimeni nu era mai competent decît el pentru a stoarce maximum din aceste minute.

Avionul lui traversă bulevardul 232, secţiunea centrală, şi imediat ateriză pe un parcaj de pe bulevardul 233. Merse repede pînă la colţul cel mai apropiat, puse scrisoarea la cutie

iar apoi, perfect mulţumit, se îndreptă spre destinaţie. Uitîndu-se la ceas constată că au trecut exact unsprezece minute de la conversaţia cu patronul la care avea eventual să se angajeze. Nu durase prea mult.

Deci aceasta era clădirea! Hedrock îşi continuă mersul, dar între timp o studie încruntat. Era o construcţie urîtă întrucît era disproporţionată: mult prea lungă pentru lăţimea ei. Se ridica sub forma unei lame înalte şi cenuşii care înţepa cerul prea jos, la vreo sută — o sută douăzeci de metri, o clădire cu o înfăţişare ciudat de sinistră. Afară nu era nici un semn care să arate ce se petrece înăuntru, doar o alee îngustă care ducea de la trotuar la o uşă simplă, deloc impresionantă, la nivelul străzii. În timp ce suna, încerca să şi-l închipuie pe Gilbert Neelan îndreptîndu-se pe aceeaşi cale spre ziua morţii, păşind în faţa uşii şi apoi dispărînd definitiv. Imaginea mintală nu părea completă şi el încă şi-o mai rotunjea în minte cînd glasul aspru cu care se deprinsese între timp îi spuse printr-un difuzor ascuns deasupra uşii:

— Nu te-ai prea grăbit cu venitul.

Hedrock îi răspunse calm:

— Am venit direct încoace.

Urmă un scurt răstimp de tăcere. Hedrock îşi închipui că individul măsoară mintal distanţa de la Clădirea Mică Trellis. Păru mulţumit de rezultat, căci vorbi din nou:

— O clipă.

Uşa începu să se deschidă. Hedrock văzu o nişă largă şi înaltă — cît de înaltă nu ar fi putut spune din locul unde se afla. Uită de nişă cînd se trezi în faţa unei uşi mari şi groase de metal închis la culoare, dar bălţat. Uşa era întredeschisă. Întregul perete interior din jurul ei era lucrat din acelaşi metal, foarte frumos polisat. Hedrock păşi prin uşa exterioară şi se opri locului, dîndu-şi seama ce nefiresc este efectul de ansamblu. Zidul interior era din oţel frusching, aliajul structural folosit exclusiv pentru cochiliile de mare rezistenţă ale navelor spaţiale.

Deci această clădire ciudată era un hangar pentru o navă cosmică. Şi această navă se afla înăuntru.

Nava lui Kershaw! Se prea poate să fi fost doar o ipoteză, dar iuţeala cu care trebuia să acţioneze îi cerea să procedeze ca şi cum toate ipotezele şi deducţiile lui ar fi fost realităţi. Prin minte

îi umblau şi gînduri subsidiare. Gil Neelan, fratele lui Dan, nu murise pe Pămînt ci într-o călătorie spaţială. Ceea ce părea să însemne că propulsia interstelară fusese testată un an bun înainte de acel moment. Dar atunci de ce oamenii de la bord au acţionat aşa cum au făcut-o? Cu siguranţă că inventatorul Kershaw n-ar fi putut să tremure de spaimă înăuntru pentru că a murit cineva în cadrul unei experienţe — sau poate se temea de Împărăteasă? Nu putea să nu ştie că avea posibilitatea de a obţine ajutorul Arsenalelor. Toţi savanţii de marcă aveau informaţii secrete în sensul că facilităţile "deschise" ale Arsenalelor le stau la dispoziţie. În cîteva ocazii rare li se dăduseră anumitor oameni de încredere chiar şi informaţii "confidenţiale". Stînd în cumpănă acolo, Hedrock emise ipoteza sumbră că şi Kershaw a murit. Gîndurile lui se iuţiră tot mai tare şi acum se îndreptară către o acţiune decisivă. Să încerce oare să intre cît mai avea încă prilejul? Ori să se retragă pentru a-şi aduce foarte preţiosul costum "de lucru"?

Întrebările aproape că-şi primeau răspunsul de la sine. Dacă pleca acum, nu făcea decît să stîrnească suspiciunea omului cu care vorbise. Dacă rămînea şi punea mîna pe navă, se rezolva întreaga problemă a propulsiei.

— Ce s-a întîmplat? îl trezi din meditaţie glasul acela aspru. Ce mai aştepţi? Uşa e deschisă.

Deci omul era deja bănuitor. Dar şi neliniştit, judecînd după voce. Acest om, cine o fi fost, era fără doar şi poate nerăbdător să aibă la bord un inginer atomist. Asta în mod subtil îl făcea să cadă în palma lui Hedrock. Acesta avu deci posibilitatea să spună sincer:

— Am descoperit că e vorba de o navă cosmică. Nu vreau să plec de pe Pămînt.

— Ah! Urmă un răstimp de tăcere, apoi glasul spuse imperios: Aşteaptă o clipă, că ies imediat. Am să-ţi dovedesc că totul e în regulă. Nava nu poate zbura pînă cînd nu se verifică motoarele.

Hedrock aşteptă. Îi trecu prin cap gîndul că dovada va implica şi prezenţa unei arme de foc. Întrebarea era cît de mare va fi această armă? Oricum, nu conta prea mult. Avea să intre, chiar dacă la început se va afla într-o poziţie dezavantajoasă. Mai curînd sau mai tîrziu armele sale în formă de inel aveau să-i ofere prilejul de care avea nevoie. În timp ce privea, uşa

interioară care se deschisese parţial se dădu complet la o parte, lăsînd să se vadă o a treia uşă, deschisă şi ea, iar dincolo de aceasta, plutind în aer, era un tun energetic mobil, montat în condiţii superioare pe plăci antigravitaţionale. Cele trei ţevi îl urmăreau mecanic dar necruţător pe Hedrock. Dintr-un alt difuzor se auzi aceeaşi voce aspră şi încordată:

— Probabil ai la dumneata un pistol de la Arsenale. Sper că-ţi dai seama de inutilitatea unei asemenea arme în faţa unei baterii cu o putere de nouăzeci de mii de cicli. Aruncă revolverul prin uşă.

Hedrock, care nu purta arme obişnuite, spuse:

— Nu sînt înarmat.

— Arată-mi!

Hedrock *se* supuse. După un răstimp de tăcere, i se spuse:

— E-n regulă, păşeşte înăuntru.

Fără o vorbă, Hedrock trecu prin cele două uşi interioare care se închiseră pe rînd în urma lui cu zgomot puternic şi apăsător, parcă definitiv.

şase

Pe măsură ce înainta Hedrock, ţeava armei se trase lateral şi în faţa lui se desfăşură într-o succesiune rapidă o panoramă de imagini caleidoscopice. Văzu că se află în cabina de comandă a navei spaţiale şi acest lucru îl lăsă fără respiraţie. Conform obiceiului, cabina de comandă se află instalată în centrul navei. Asta însemna că hangarul în care intrase se întindea circa 130 de metri sub pămînt şi cam tot atîta de-asupra. Era un vehicul cosmic de circa 250 de metri lungime, un adevărat monstru.

— Ei, se auzi vocea aspră rîcîind şi retezîndu-i gîndurile, ce părere ai de ea?

Încet, Hedrock se întoarse către cel care-l luase prizonier. Văzu un individ de maximum 35 de ani, înalt şi deşirat, cu faţa palidă. El manevrase unitatea mobilă către plafon şi acum se afla îndărătul unui izolator de energie transparent. Se uită la Hedrock cu ochi mari negri, foarte bănuitori. Hedrock îi răspunse:

— Văd eu că se-ntîmplă ceva al dracului de ciudat aici. Dar

aşa cum stau lucrurile, am nevoie de bani cît mai repede cît putinţă, aşa că primesc slujba. Mă înţelegeţi?

Îşi dădu seama că nimerise nota potrivită. Individul se destinse în mod vizibil, ba chiar schiţă un vag zîmbet. În cele din urmă se strădui să vorbească entuziast, ceea ce nu-i izbuti pe deplin:

— Ei, acum mai vii de-acasă. Vezi cum a fost chestia. Am avut impresia că nu vrei să intri.

— M-a speriat nava spaţială instalată chiar aici în inima oraşului.

I se păru că ar fi un aspect care să atîrne greu în balanţă. Faptul că toate aceste lucruri erau noi şi stranii pentru el avea să sublinieze ideea că n-a ştiut dinainte de existenţa unei nave cosmice. Continuă:

— Atîta vreme cît ne împăcăm cu idee, eu zic că o să ne înţelegem. Mai ţine treaba cu alea 800 de unităţi fiduciare pe săptămînă?

Individul dădu din cap:

— Şi va fi respectată aşa cum am vorbit, fiindcă nu vreau să risc să nu te mai întorci aici.

— Ce vreţi să spuneţi?

Necunoscutul zîmbi sarcastic. Părea mai încîntat de noua situaţie. Vorbi calm şi încrezător:

— Vei trăi la bord pînă cînd se încheie reparaţia. Hedrock nu se arătă surprins, dar ca chestie de principiu protestă:

— Dom'le, staţi puţin că n-am nimic împotrivă să rămîn la bord, dar parcă prea mă luaţi repede. Care-i chestia, în fond? Mă rog, nu e mare lucru să tot zic că nu e treaba mea, dar din două în două minute văd că mă împingeţi către una şi apoi către alta, pînă cînd... Adică vreau să zic că aş avea şi eu dreptul la nişte lămuriri, aşa, în general.

— Pe dracu! îl repezi necunoscutul.

Dar Hedrock insistă:

— Cum vă numiţi? Sper că nu vă deranjează să-mi spuneţi cine sînteţi.

Urmă o pauză. Faţa prelungă a individului se strîmbă şi se încruntă. Întru tîrziu dădu din umeri.

— Mă rog, poate că nu e mare lucru dacă-ţi spun cum mă cheamă. Zîmbi cu o bucurie sălbatică: în fond, ea ştie deja. Mă numesc Rel Greer.

Lui Hedrock asta nu-i spuse nimic, afară doar de faptul că nu e Kershaw. Hedrock n-avea nevoie să-i spună Greer cine e "ea". Înainte de a putea el să vorbească, Greer îi spuse destul de repezit:

— Hai cu mine! Trebuie să te schimbi. Uite acolo. Observînd probabil şovăiala aproape imperceptibilă a lui Hedrock, rînji: sau poate eşti prea ruşinos ca să te dezbraci fără un paravan, ceva.

— Nu sînt prea ruşinos, zise Hedrock şi făcînd cîţiva paşi luă costumul de lucru cu care i se spusese să se îmbrace, dar între timp gîndea: "Oare să risc să-mi păstrez inelele? Sau le scot?"

Ridicînd ochii, spuse cu glas tare:

— Aş vrea să cercetez puţin costumul ăsta izolator înainte de a-l îmbrăca.

— Dă-i drumul! Te priveşte dacă ceva nu e în regulă cu el.

— Tocmai, zise Hedrock.

Schimbul acela de cuvinte, chiar aşa scurt cum fusese, îi adusese deja o informaţie vitală. Aruncase o privire costumului şi observase că e în stare bună. Aceste costume izolatoare pentru lucrătorii din domeniul atomic aveau o poveste lungă: dacă erau cît de cît deteriorate, îşi pierdeau luciul. Acesta strălucea pur şi simplu. Iar faptul că Greer acceptase atît de uşor cererea lui de a-l cerceta, părea să însemne că individul habar n-are de asemenea lucruri. Implicaţiile erau covîrşitoare. În timp ce examina cu atenţie materialul din care era făcut costumul, lui Hedrock îi lucra intens mintea. Greer spusese că nava nu este în stare de funcţionare. Dacă era adevărat, asta nu putea să însemne decît că i-au fost demontate motoarele. De asemenea, că sala motoarelor este invadată de radiaţii mult prea intense. Datorită hotărîrii pe care trebuia s-o ia, chestiunea trebuia verificată pînă-n ultimul amănunt. Ridică ochii şi puse întrebarea cheie.

Greer încuviinţă din cap, dar în ochi i se citea o oarecare prudenţă:

— Da, le-am demontat şi apoi mi-am dat seama, că e o treabă care mă depăşeşte.

Răspunsul părea destul de rezonabil, totuşi Hedrock se prefăcu a nu înţelege:

— Asta nu prea realizez ce înseamnă. Dar e o treabă destul de simplă.

Greer dădu din umeri:

— Adevărul e că n-am prea vrut eu să-mi bat capul.

— Păi încă n-am auzit de vreo şcoală de meserii autorizată — ca să nu mai vorbim de un colegiu — care să dea o diplomă unui depanator de motoare atomice incapabil să monteze la loc un motor. Unde aţi făcut şcoala?

Greer îşi pierdu răbdarea şi i-o trînti în faţă:

— Lasă vorba şi bagă-te în costumul ăla.

Hedrock se dezbrăcă repede. Nu-l mulţumeau rezultatele sondajului său pentru a afla cît de bun mecanic este Greer. Dar scurta conversaţie dintre ei canaliză decizia pe care o avea de luat. Dacă sala maşinilor era iradiată, însemna că nu-şi poate lua cu el inelele. Un costum izolator îşi dovedea eficacitatea numai cînd înăuntrul lui nu exista nici o piesă metalică; şi deşi se putea să aibă cîndva posibilitatea de a-şi folosi inelele împotriva lui Greer înainte de a se stîrni vreo primejdie, riscul era prea mare. Primejdiile ar fi fost mai mici dacă-şi strecura armele minuscule într-un buzunar al costumului, ca şi cum ar fi fost nişte simple podoabe. Urmau să se ivească alte prilejuri de a le folosi.

N-avu nevoie decît de cîteva clipe pentru a se schimba. Apoi o luă el înainte către măruntaiele astronavei.

Intrară într-o adevărată lume a motoarelor. Reactoare titanice de modelul ştiut, bazat pe sistemul cu expansiune, monştri strălucitori de formă ovală care umpleau în întregime o sală mare înghesuindu-se aproape burtă lîngă burtă pe întreaga pardoseală. Hedrock le numără de la treapta cea mai de jos. Erau 17 şi simţea că celălalt se aşteaptă să-şi manifeste surprinderea.

— Bine, dar aici sînt motoare care produc 30 de milioane de cicli, zise el, şi uimirea nu-i era întru totul contrafăcută. Dar de cînd are o navă de mai puţin de 300 de metri nevoie de două asemenea superreactoare — ca să nu mai vorbim de 17?

Văzu că Greer savurează uluirea lui:

— Nava este o invenţie nouă, zise el încîntat de sine. Sînt pe cale de a o vinde. Negociez — de vreo cîteva săptămîni — cu însăşi Împărăteasa. Strînse din buze şi apoi continuă: m-am hotărît să-ţi spun asta în timp ce coborîm. Nu e treaba dumitale dar nu vreau să-ţi baţi capul prea tare cu ea, sau să te apuci să umbli de colo pînă colo şi să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala. Acum ştii măcar cum stai. Ideea e că toate lucrurile astea tre-

buie ţinute secrete şi nu pot decît să-i plîng de milă oricărui băgăreţ care se încontrează cu ea în vreo chestie sau alta. Pămîntul n-ar fi destul de mare pentru a-l ascunde pe un asemenea prostovan — afară doar de cazul că ar fi omul Arsenalelor. Ei, ţi-e totul limpede acum?

Era chiar mult mai limpede decît îşi dădea seama Greer. Marele savant Kershaw îl angajase pe Gil Neelan şi pe Greer şi pe alţii ale căror nume nici nu fuseseră pomenite, pentru a-l ajuta să-şi perfecţioneze invenţia. La un punct oarecare al acestui proces, Greer ucisese pe toţi ceilalţi de la bord şi preluase controlul asupra navei.

Hedrock se căţără din sala maşinilor pînă în atelierul de reparaţii de de-asupra. Începu să cerceteze instrumentele, fiind conştient că Greer nu-l scapă din ochi. La rîndul lui, dar cu un aer mult mai degajat, îi supraveghea şi el pe Greer. Din nou îl punea la încercare pentru a afla exact ce ştie individul. Erau acolo macarale mobile, maşini de stanţat, aparate de sudură şi de tăiere a metalelor, aparate de lustruit fin — toate la o scară gigantică, aşa cum se şi cuvenea, şi toate gata de acţiune — aşa cum îşi putu da seama dintr-o privire aruncată aparatelor de măsură care indicau că sînt puse sub tensiune. Întrebarea era dacă şi Greer ştie adevărul.

Nu dăduse deloc semne în acest sens. Asista cu un aer detaşat în timp ce Hedrock demonta intenţionat dar neprofesionist unul dintre aparate; nu făcea nici un comentariu, îi trebui cam o jumătate de oră ca să-l monteze la loc. Greer vorbi în cele din urmă:

— Mi-am ales un loc în sala goală de de-asupra acestui atelier. Acolo mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în ultimele două luni. Nu înseamnă că nu am încredere în dumneata sau că ai putea să mă tragi în piept. Dar în timp ce mă aflu acolo sus mă voi asigura că nu umbli brambura prin navă, vîrîndu-ţi nasul în cine ştie ce secrete.

Hedrock nu răspunse. Nu era prea sigur pe ce ar putea să spună, de teamă să nu vorbească prea mult unui om care între timp îşi dezvăluie pe deplin identitatea. Nu mai era nevoie de alte teste. Greer nu era om de ştiinţă. Peste cîteva minute, de îndată ce se va urca în încăperea de de-asupra, problema capturării navei era ca şi rezolvată.

Dar apoi lucrul supărător fu că Greer nu se duse imediat în

încăperea aceea de la nivelul superior. Se mai învîrti de colo pînă colo, ca un om însetat de tovărăşia altora, şi totodată speriat de ea. În orice altă împrejurare, cu orice altă persoană, Hedrock s-ar fi simţit cît de cît înduioşat. Dintre toate emoţiile pe care le putea aprecia, cel mai mult era sensibil la singurătate.

Dar mai avea un motiv pentru a dori să se îndepărteze individul. Unul dintre aspectele uluitoare ale convenţiei cu Greer era că acesta nu-l întrebase pînă în clipa asta cum îl cheamă. Hedrock nu avea intenţia de a spune că este Gilbert Neelan, dar vroia să susţină că întreaga situaţie e prea anormală ca să-şi dezvăluie identitatea. Şi totuşi asta ar putea pricinui neplăceri şi întîrziere.

Greer întrerupse tăcerea:

— Cum se face că un om cu pregătirea dumitale a rămas şomer?

Întrebarea suna ca începutul unui interogatoriu. Intrucît nu se pomenise numele lui, Hedrock răspunse repede:

— Mi-am irosit timpul de pomană pe diverse planete. Am fost un fraier!

Greer păru să analizeze aceste vorbe preţ de cîteva minute, după care întrebă:

— Şi ce te-a făcut să te întorci?

La o asemenea întrebare nu puteai ezita mult să răspunzi. Dacă Greer se ducea "sus" şi-i umbla prin buzunare, putea găsi notat într-un carnet numele Daniel Neelan. Posibilitatea nu trebuia neglijată.

— Moartea fratelui meu, zise Hedrock.

— Ah, ţi-a murit fratele?

— Da. Era povestea pe care intenţionase iniţial s-o spună. Acum o putea relata fără să pomenească nume: Da, îmi trimitea o alocaţie. Cînd n-am mai primit-o am făcut ceva cercetări şi am aflat că lipseşte de vreun an de zile, nefiind înregistrat nicăieri. O să-mi mai ia vreo şase luni lichidarea proprietăţii, după cum probabil ştiţi, tribunalele recunosc absenţa înregistrării ca dovadă a morţii în zilele noastre — o epocă a asasinatelor multiple.

— Ştiu, atîta răspunse Greer.

În tăcerea care urmă, Hedrock îşi spuse: "N-are decît să rumege pe îndelete chestia asta." N-avea să-i facă nici un rău, în

cazul în care descoperea însemnarea cu numele Neelan, căci n-avea decît să creadă Greer că între Gil şi Dan Neelan nu existaseră sentimente prea calde. Cu glas tare Hedrock spuse:

— Sînt peste zece ani de cînd nu l-am mai văzut. Am constatat că n-am nici un fel de simţămînt de rudenie. Nici nu mi-a păsat dacă mai trăieşte sau nu. Ciudat.

Greer zise:

— Şi revii în spaţiul cosmic?

Hedrock dădu din cap:

— Mţţ! Pentru mine de-acum înainte numai Pămîntul e bun. Aici e mai multă agitaţie, distracţie şi veselie.

— Eu unul n-aş da ultimul meu an în spaţiu pe toate bucuriile din Oraşul Imperial, îl contrazise Greer după o pauză.

— Mă rog, fiecare cu gusturile lui, începu Hedrock, dar apoi se opri.

Voinţa lui — de a-l face pe individ să meargă în camera protejată de pereţi izolatori — trecu pe planul al doilea, întrucît obţinuse anumite informaţii. Uluitor era că nu-i trecuse prin minte mai înainte, şi doar erau implicit transparente în toate faţetele acestei afaceri: "Ultimul meu an în spaţiul cosmic..." Ah, evident, Kershaw, Gil Neelan, Greer şi ceilalţi luaseră această navă într-o călătorie interstelară de probă. Fuseseră pînă la una din stelele apropiate, probabil Alfa Centauri ori Sirius ori Protyon — şi în ciuda vîrstei sale înaintate, Hedrock se înfioră de emoţie trecînd în revistă numele celor mai cunoscute sisteme stelare apropiate.

Încetul cu încetul, efectele emoţionale ale cuvintelor lui Greer se stinseră în el. Tabloul celor întîmplate nu era deloc limpede, cu excepţia unui singur lucru. Greer oferise din proprie iniţiativă noua informaţie. Avea chef de vorbă. Ar fi putut fi atras să spună mai mult. Hedrock îl luă cu vorba:

— Mde, genul meu de viaţă nu prea e călătoria prin cosmos în căutarea meteorilor. Am mai făcut-o şi cam ştiu eu despre ce e vorba.

— Meteori? explodă Greer. Ce, ai înnebunit? Nu cumva îţi închipui că pe Împărăteasa Isherului ar interesa-o meteorii? E vorba de o afacere de o sută de miliarde. Ai auzit? Şi ea o să-i şi plătească.

Începu să păşească în sus şi în jos în mod evident stimulat. Se întoarse brusc către Hedrock:

— Ştii unde am fost? Am...

Dar se opri. Muşchii feţei i se contractară convulsiv. În cele din urmă izbuti să afişeze un zîmbet sinistru:

— Ah nu, n-ai de unde să ştii. Dar nici n-o să scoţi nimic de la mine. Nu că ar conta de fapt, dar...

Rămase ţeapăn locului şi-l privi fix pe Hedrock. Brusc se răsuci pe călcîie, urcă scara şi dispăru.

Hedrock se uită lung la scară, conştient că a sosit momentul acţiunii. Examină plafonul metalic cu o transparenţă modificată şi într-un tîrziu încuviinţă satisfăcut din cap. Grosimea de 10 centimetri, aliajul obişnuit de plumb cu beriliu "greu", prelucrat atomic. Transparenţa arăta locul exact unde se află Greer, o figură estompată aplecată asupra unei cărţi. Citind-o — sau în orice caz ţinînd-o în mîini. Nu-ţi puteai da seama dacă o şi ci-teşte.

Hedrock se simţi încrâncenat şi rece. Singura lui emoţie era un fel de plăcere vagă şi mortală că Greer şade acolo, închipuindu-şi cu autosatisfacţia ce-l caracteriza că e stăpîn pe situaţie. Ce idee, individul îşi adusese un fotoliu într-o încăpere goală, fără măcar să se gîndească de ce e goală. "Golul" de izolare delimitînd zonele în care se dezvolta ori se folosea energia în cantităţi mari, era de dată veche — atît prin lege cît şi prin necesitate. Restricţiile legale fuseseră atît de eficace încît probabil că majoritatea oamenilor nici nu-şi dădeau seama de primejdie sau de existenţa protecţiei. Dar totodată savanţi ca Gil Neelan sau Kershaw trebuie să fi cunoscut atît de bine restricţiile şi sensul lor, încît poate nici nu le-a dat prin gînd că alţii s-ar putea să le ignore.

Lucru ideal, i se păru lui Hedrock.

Împinse aparatul de polizat, în ciuda greutăţii lui, drept sub locul unde şedea Greer şi-i îndreptă în sus suprafaţa zimţată. Apoi îşi începu evaluările. După părerea lui Greer trebuie să fi fost un bărbat de vreo 80 de kilograme, două treimi din asta însemna aproximativ 53 de kilograme. Ca să nu rişte, se gîndi la o lovitură care putea ucide un om puţin mai greu. Greer nu părea un tip prea robust.

Fireşte însă trebuia să ţină seama şi de grosimea de 10 cm a pardoselii. Din fericire, formula ei de rezistenţă se baza pe tensiune. Făcu corecţiile necesare şi apoi apăsă pe butonul de declanşare.

Greer se prăbuşi. Hedrock se duse sus, unde zăcea acum întins individul, cu picioarele pe un scăunel. Cercetă trupul în nesimţire pentru a vedea toate amănuntele. Nu-şi rupsese nici un os, iar inima îi mai bătea încă. Bun. Un mort nu poate răspunde la întrebări. Or, erau multe întrebări de pus.

Era nevoie de o activitate matematică intensă şi amplă pentru a născoci un sistem de linii de forţă care să-l lege pe Greer într-o poziţie destul de comodă, permiţîndu-i să-şi mişte braţele şi picioarele, precum şi să-şi răsucească trupul, — dar fără a se mai putea desprinde vreodată de acolo. Îl putea ţine cît dorea.

şapte

Hedrock petrecu următoarea jumătate de oră verificînd nava. Erau multe uşi încuiate şi depozite aglomerate pe care le lăsă deocamdată în pace. Dorea să-şi facă o idee generală despre interiorul navei şi cît mai repede cu putinţă. Ceea ce descoperi în cursul acelei cercetări fugitive nu-l satisfăcu. Era o navă spaţială care nu putea să-şi părăsească hangarul; mai mult decît atît, era un vehicul pe care, acum că pusese stăpînire pe el, nu-l putea părăsi fără primejdie.

Poate că era păzit. Faptul că nu văzuse vreun soldat de-al Inneldei nu dovedea nimic. Se prea poate să fi fost acolo, dar să poarte costume care-i făceau invizibil. Probabil că Împărăteasa ţinea morţiş să nu atragă atenţia observatorilor de la Arsenale asupra concentrărilor de forţe guvernamentale. Aşadar, Robert Hedrock venise pe o stradă aparent pustie şi intrase în cea mai grozavă dintre nave pînă să se hotărască definitiv comandantul forţelor de protecţie dacă să-l oprească sau nu.

Dacă acest tablou era cît de cît aproape de realitate, atunci i-ar fi fost practic imposibil să părăsească vehiculul fără să fie arestat pentru interogatoriu. Era un risc pe care nu îndrăznea să şi-l asume. Şi atunci unde ajunsese? Dus pe gînduri, coborî în sala izolată şi-l găsi pe Greer conştient. Îl privea cu un amestec de ură şi spaimă.

— Să nu-ţi închipui c-ai să scapi aşa uşor după ce-ai făcut ticăloşia asta, zise el cu tremur în glas. Cînd o să afle

Împărăteasa o să te...

Hedrock i-o reteză:

— Unde sînt ceilalţi? Unde e Kershaw şi unde e (şovăi o clipă) fratele meu Gil?

Ochii negri care-l fulgeraseră cu privirea se holbară acum. Greer fu străbătut de un tremur vizibil şi apoi spuse:

— Du-te dracului!

Numai că tonul lui era de om înspăimîntat.

Hedrock continuă cu fermitate:

— Să fiu în locul dumitale aş începe să mă îngrijorez în privinţa soartei mele în cazul cînd cineva — de pildă subsemnatul — s-ar hotărî să mă predea Împărătesei.

Greer se albi la faţă. Înghiţi în sec, cu greu, şi apoi rosti cu glas răguşit:

— Nu te prosti! Avem aici tot ce ne trebuie pentru amîndoi. Putem să încasăm împreună plata — dar trebuie să avem grijă, căci a înconjurat nava cu soldaţi. Mi-am închipuit că o să permită ei intrarea cuiva, dar de aceea te-am salutat cu tunul de 90 000 de cicli — tocmai pentru cazul că ar fi încercat şi ei să intre.

— Dar cu teleecranul ce facem? Se poate chema de-aici în afară?

— Prin intermediul centralei din Clădirea Mică Trellis.

— Aha! spuse Hedrock şi-şi muşcă buza de supărare. De data asta exagerase şi rău făcuse. Părea logic să scoată din funcţiune acel teleecran, tăind astfel posibilitatea de înfăţişare a oricărui alt candidat la slujba oferită. Dar nu se aşteptase ca pista respectivă să-l conducă direct la nava interstelară.

— Ce vezi pe alt teleecran?

— E un individ numit Zeydel, spuse încrîncenat Greer.

Îi trebuiră lui Hedrock cîteva secunde bune pînă să-şi amintească unde a mai auzit numele acela. La masa Împărătesei, cu cîteva luni în urmă. Unul dintre comeseni îşi exprimase dezgustul faţă de idea ca Innelda să angajeze o asemenea fiinţă. Hedrock îşi aminti si răspunsul pe care-l dăduse ea: "Dumnezeu a făcut şi şobolanii şi tot el l-a făcut şi pe Zeydel. Savanţii mei au descoperit mijlocul de a folosi şobolanii în laboratoarele lor şi i-au găsit o întrebuinţare şi lui Zeydel. Cu asta v-am răspuns la întrebare, domnule?" încheiase ea pe un ton semeţ. Cel ce ridicase problema era vestit ca un om cu

limba ascuţită. Îi răspunsese tăios:

— Înţeleg. Aveţi în laboratoarele dumneavoastră fiinţe omeneşti care fac experienţe pe şobolani, dar acum aţi găsit un şobolan care să facă experienţe pe fiinţe omeneşti.

Remarca o făcuse pe Innelda să se îmbujoreze la faţă iar pe interlocutorul ei să fie izgonit două săptămîni de la masa Împărătesei. Dar se vedea bine că ea îl mai poate folosi pe Zeydel, lucru nefericit, pentru că părea să excludă corupţia şi darea de mită — acest auxiliar important al recentei civilizaţii Isher. Hedrock nu-şi acceptă înfrîngerea ca fiind definitivă. Îl încărcă pe Greer, cu liniile de forţă şi tot calabalîcul, pe o placă antigravitaţională şi-l urcă sus într-un dormitor din jumătatea superioară a astronavei. Apoi porni în cea de-a doua explorare a acesteia. De data asta, cu toate că fiecare minut părea acum preţios — şi o criză era iminentă — îşi făcu mai temeinic cercetarea.

Investigă minuţios fiecare încăpere, folosind un sfredel energetic pentru a desface încuietorile recalcitrante. Cel mai mult zăbovi prin locuinţele de deasupra sălii de comandă. Dar înaintea lui trecuse pe acolo Greer. Nu mai rămăsese nimic care să ofere vreun fir conducător în privinţa identităţii adevăratului proprietar. Probabil că Greer dispusese de timp suficient ca să distrugă dovezile, si-l folosise din plin. Nu erau scrisori, nici obiecte personale, nici un element care să-l fi încurcat în vreun fel pe un ucigaş. Abia în vîrful rachetei, într-un compartiment etanş, făcu descoperirea cea mai importantă: o "barcă de salvare" cu tot echipamentul, acţionată de două copii ale motoarelor uriaşe din principala sală a maşinilor, era depozitată bine într-un fel de receptacol de forma potrivită. "Bărcuţa" (mică doar prin comparaţie cu astronava, căci de fapt avea aproape treizeci de metri lungime) părea să fie în stare perfectă şi gata de zbor.

Hedrock îi cercetă cu grijă comenzile şi observă cu emoţie că, pe lîngă acceleratorul normal, mai era şi o pîrghie albă strălucitoare pe care scria cu litere mari IMPULS INFINIT. Prezenţa acesteia părea să arate că pînă şi nava de salvare avea încorporat mecanismul de impulsie interstelară. Teoretic, s-ar fi putut aşeza la pupitrul de comandă, ar fi putut-o lansa şi fugi în cosmos cu o viteză imposibil de egalat de către navele pornite în urmărirea lui. Cercetă dispozitivele de lansare şi

descoperi că sînt automate. Nava spaţială avea nevoie doar să se încline înainte din receptacolul său, în condiţiile reactivităţii normale, şi mişcarea ei ar fi acţionat încuietoarea electrică. La viteza aceea uluitoare, s-ar fi deschis prin glisare uşa etanşă şi ar fi trecut ca fulgerul prin ea. În acelaşi moment compartimentul etanş s-ar fi închis la loc.

Nu mai rămînea nici o îndoială. Acum putea fugi. Hedrock se dădu jos din "barca spaţială" şi coborî pînă în sala de comandă de la parter. Nu era prea hotărît ce să facă. La cîteva ore de la evadarea din Palatul Imperial, capturase deja nava interstelară. Cu alte cuvinte, izbutise acolo unde forţele Împărătesei şi ale Făuritorilor de Arme dăduseră greş. Nu-şi subestima realizarea. Succesul acesta venise ca rezultat al vechii lui politici de a se îndrepta către un ţel în cursul unei crize fără să ţină seama de riscurile personale. Acum era momentul să fie mai prudent, şi asta ridica o serie întreagă de probleme strîns legate între ele. Cum ar fi putut să predea nava aceea imensă Făuritorilor de Arme fără să-şi pericliteze viaţa şi fără să stîrnească o bătălie între guvern şi Făuritorii de Arme? Factorul decisiv îl constituia faptul că aceştia din urmă nu aveau să primească decît a doua zi la prînz biletul cu adresa lui.

În împrejurări obişnuite, intervalul ar fi trecut probabil fără incidente. Dar din nefericire fusese observat un necunoscut urcîndu-se la bord. Cînd Zeydel avea să-i raporteze acest element Inneldei, ea avea să devină suspicioasă. S-ar putea să-i acorde lui Greer un mic răgaz pentru a-i contacta pe agenţii ei şi a le explica ce s-a întîmplat. Dar n-avea să aştepte prea mult. Poate că făcuse deja mai multe încercări de a stabili legătura cu Greer. Hedrock se aşeză la pupitrul de comandă şi urmări activităţile reflectate pe teleecran. Şi începu să cîntărească situaţia.

După cinci minute şi patruzeci de secunde se produse un declic, începu să clipească un semnal de apel şi apoi se auzi un zumzet muzical scos de o sirenă. Activitatea continuă vreo două minute, iar apoi încetă. Hedrock aşteptă. După treisprezece minute se auzi din nou declicul şi procesul se repetă. Deci acesta era tiparul. Probabil Zeydel primise instrucţiuni "să-l cheme pe Greer din cincisprezece în cincisprezece minute". Mai mult ca sigur, dacă nu răspundea, urma să se treacă la acţiune.

Hedrock coborî în sala maşinilor şi se apucă să repună în

funcţiune un motor. Părea puţin probabil să aibă timpul de a porni cele două motoare necesare pentru zborul uriaşei cosmonave, dar merita să încerce. La început se duse din oră în oră în sala de comandă pentru a vedea dacă mai vine apelul. În cele din urmă declanşă un teleecran din sala maşinilor şi-l conectă la cel din camera de comandă. De atunci încolo putea urmări apelurile fără a se opri din lucru.

Ce anume avea să facă Innelda cînd îşi pierdea răbdarea rămînea o chestiune de supoziţie. Dar Hedrock îşi putea închipui că şi-a mobilizat deja flota, în speranţa că, dacă nava interstelară încearcă să scape, tunurile ultraputernice ale navelor ei de război o puteau elimina de pe firmament înainte de a apuca să prindă viteză.

Tocmai această posibilitate reprezenta o primejdie pentru el dacă ar fi riscat să scape cu o "barcă de salvare". Dacă era doborît s-ar fi pus capăt oricărei speranţe a oamenilor de a ajunge la stele. Deci planul lui trebuia să ţină în şah forţele Împărătesei pină cînd se creeau mai multe posibilităţi de izbîndă. Iar apoi, dar nu mai devreme, trebuia făcut un efort total de a cîştiga o victorie categorică pentru el şi pentru Arsenale. Nu se putea aştepta la vreo posibilitate de acţiune pînă a doua zi la prînz.

La ora şase, cu optsprezece ore înainte de termenul limită, teleecranul îşi încetă apelurile. Şi peste cincisprezece minute tot inactiv rămase. Hedrock se duse pînă în bucătăria de campanie, luă o îmbucătură-două şi-i duse lui Greer sandvişuri şi cafea. Îndepărtă una dintre liniile de forţă pentru a-i acorda destulă libertate de mişcare să se poată hrăni cu o mînă. La şase şi douăzeci şi nouă de minute Hedrock se instală la pupitrul de comandă. Din nou teleecranul rămase inactiv. Fie că urma să se facă un pas mai departe, fie că Innelda renunţase să mai acţioneze în cursul nopţii. Dar Hedrock nu putea lăsa lucrurile la voia întîmplării. Deschise terminalul său (doar conexiunea pentru voce, păstrînd întunecat ecranul video) şi formă numărul postului de poliţie cel mai apropiat. Avea de gînd să se prefacă a nu şti absolut nimic despre ce se întîmplă şi deci era interesant că l-au lăsat să formeze numărul în întregime. Lucrul prezenta un aspect deosebit de important întrucît scenariul lui era să-i facă să creadă că este doar un necunoscut ignorant care anunţă de bună voie poliţia.

Declicul obişnuit constitui prima înştiinţare că s-a stabilit legătura. Înainte ca persoana de la capătul firului să apuce să spună ceva, Hedrock rosti într-o şoaptă destul de audibilă:

— Poliţia? Sînt prizonier pe ceea ce mi se pare a fi o navă spaţială şi vreau să fiu salvat.

Urmă o pauză lungă, apoi un bărbat spuse cu voce scăzută:

— La ce adresă vă aflaţi?

Hedrock dădu adresa şi continuă să explice cît mai concis că a fost angajat să repare nişte motoare atomice, dar acum este deţinut cu forţa de un individ numit Rel Greer. Relatarea lui fu întreruptă:

— Unde se află acum Greer?

— Se odihneşte sus, în cabina lui.

— Numai o clipă, zise necunoscutul.

Urmă o pauză şi apoi se auzi o voce care nu putea fi confundată — cea a Împărătesei Innelda:

— Cum te numeşti?

— Daniel Neelan, zise Hedrock, şi adăugă imperios: Dar vă rog grăbiţi-vă. Greer ar putea coborî dintr-un moment într-altul şi nu vreau să fiu prins aici.

— De ce nu deschizi uşile, să ieşi afară?

Hedrock avea răspunsul pregătit: explică interlocutorului că Greer a scos de pe tabloul de comandă dispozitivele de deschidere şi închidere a uşilor.

— Le-a dus în camera lui, încheie el.

— Înţeleg.

Urmă un răstimp de tăcere. Parcă o vedea pe Împărăteasă cum vizualizează întreaga situaţie şi posibilităţile ivite în mintea ei atît de iute. Probabil încerca să ia o hotărîre, căci aproape imediat spuse:

— Domnule Neelan, apelul dumitale la poliţie a fost canalizat către birourile Serviciului secret guvernamental. Motivul este că fără voia ta te-ai băgat într-o situaţie care interesează Guvernul. Şi apoi adăugă repede: Nu intra în panică.

Hedrock se hotărî să nu răspundă nimic.

Innelda reluă repede:

— Domnule Neelan, poţi deschide placa video? E foarte important să vezi persoana cu care vorbeşti.

— Cred că aş putea să-i dau drumul, ca să vă pot vedea, dar porţiunea din aparat care să vă permită să mă vedeţi pe ecran a

fost scoasă.

Răspunsul Împărătesei sună foarte acid:

— Sîntem noi deprinşi cu obiceiul lui Greer de a-şi ascunde înfăţişarea. După o întrerupere, reluă: Acţionează repede acum, căci vreau să mă priveşti.

Hedrock declanşă placa video şi o privi în timp ce imaginea Împărătesei prindea contur şi se amplifica. Şovăi cîteva clipe, apoi spuse în şoaptă:

— Maiestate!

— Mă recunoşti?

— Da, da, însă…

Împărăteasa îi reteză vorba:

— Domnule Neelan, deţii o poziţie unică în lumea marilor afaceri. Guvernul dumitale,... Împărăteasa dumitale... au nevoie de serviciile dumitale loiale şi credincioase.

Hedrock o rugă:

— Iertaţi-mă, Maiestate, dar vă rog să vă grăbiţi.

— Trebuie să mă înţelegi limpede, de aceea îţi explic mai bine. Ascultă-mă, Dan Neelan: Azi după amiază am fost informată că un tînăr necunoscut — adică dumneata — a intrat în astronava lui Greer şi imediat am dat ordine pentru execuţia căpitanului Hedrock, un spion al Arsenalelor, pe care anterior l-am primit la palatul meu.

Lui Hedrock i se păru că Împărăteasa inversează puţin lucrurile şi că amestecă adevărul cu minciuna. Dar nu era treaba lui s-o corecteze. Ceea ce-l interesa era faptul că refuza să se lase împinsă din urmă. Şi bănuia că ea consideră întîmplarea un prilej neaşteptat, şi că nu se îngrijora prea mult de soarta lui Daniel Neelan. Probabil socotea normal să poată relua oricînd tîrguiala cu Greer şi fireşte nu era prea departe de adevăr.

Împărăteasa continuă, cu chipul concentrat, cu glasul scăzut, dar ferm:

— Îţi spun aceste lucruri pentru a ilustra cît mai grăitor caracterul amplu şi complet al precauţiilor pe care sînt gata să le iau pentru a asigura împlinirea voinţei mele. Consideră, te rog, soarta căpitanului Hedrock ca o imagine simbolică a destinului oricărei persoane care ar îndrăzni să mi se opună în această chestiune, sau care nu face cum trebuie ceea ce i se cere. Iată ceea ce ai de făcut dumneata: Din clipa asta eşti soldat în serviciul Guvernului. Vei continua să te prefaci că

repari motoarele de propulsie ale navei şi chiar vei îndeplini o muncă suficientă pentru a-l convinge pe Greer că te achiţi de obligaţiile faţă de el. Dar vei folosi toate clipele libere pentru a demonta tocmai motoarele care sînt în funcţiune. Mi s-au dat asigurări că această operaţie se poate face cu atîta îndemînare încît numai un expert şi-ar da seama că ceva nu e în regulă. Şi acum te rog să asculţi cu atenţie: De îndată ce paralizezi capacitatea motrice a cosmonavei, trebuie să prinzi cel dintîi prilej de a ne anunţa. Va fi suficient un singur cuvînt. Poţi să dai drumul la teleecran şi să spui doar "Acum", "Gata" sau ceva în genul ăsta şi noi vom da buzna înăuntru. Avem instalate în poziţie opt tunuri de o sută de milioane de cicli. Aceste arme sînt atît de puternice încît fiecare va trage o singură lovitură, cu efect de dizolvare. Opt tunuri care să lovească o porţiune îngustă a peretelui vor produce în trei minute o spărtură suficientă. Acesta este planul şi aşa se va aplica. La douăzeci şi patru de ore de la izbîndă, vei primi o răsplată uriaşă pentru ajutorul acordat.

Glasul ei plin de intensitate se stinse. Trupul încordat i se relaxă. Din priviri îi dispăru flacăra. Deodată i se ivi un zîmbet cald şi generos în ochi şi pe buze. Adăugă cu glas liniştit:

— Dan Neelan, sper că ţi-am vorbit destul de clar. În privinţa asta nu încăpea îndoială. Fără voia lui, şi în pofida felului cum o cunoscuse pînă atunci, Hedrock era fascinat. Nu greşise niciodată socotind că Împărăteasa Innelda avea să joace un rol de frunte în toate marile crize ale acestei epoci neliniştite. Tigroaica îşi scoase ghearele şi erau gheare de oţel, calme în violenţa lor. Sufletul acestei femei trebuie să fi fost flacără pură. Mintea începu să treacă în revistă implicaţiile celor spuse de Împărăteasă. Rămase pur şi simplu şocat. Ea arătase că tunurile ultraputernice erau instalate pe poziţii, gata să tragă. Era posibil că, făcînd numărul de telefon al poliţiei cu cîteva minute mai devreme, tocmai evitase atacul, în ultima clipă. Şi, lucrul cel mai rău era că, dacă i se stîrneau noi suspiciuni, Împărăteasa dădea ordinul de tragere şi oamenii ei puteau năvăli oricînd înăuntru. De fapt, nici nu aveau de ce să se teamă. Puterea motrice a navei era deja paralizată şi numai falsele lor impresii îi dădeau lui posibilitatea de a-i reţine pînă la termenul limită — ora critică — a doua zi la prînz: Glasul Împărătesei îi întrerupse gîndurile:

— Zeydel, preia tu legătura!

Pe placa video imaginea ei fu înlocuită de capul, faţa şi ochii cenuşii ca ardezia, nasul vulturesc şi buzele atît de drepte încît alcătuiau o simplă linie orizontală pe faţă. Licărea totuşi un zîmbet crîncen pe chipul acesta antipatic, dar glasul era plat în momentul în care spuse:

— Ai auzit poruncile glorioasei noastre conducătoare. Trebuie să te socoţi un soldat chemat să-şi facă datoria împotriva unui om pentru care nu putem avea compătimire, nici unul dintre noi. Acest ticălos, Greer, s-a erijat din proprie iniţiativă în adversar al coroanei. Posedă o invenţie care pune statul în primejdie şi, care trebuie ascunsă cu desăvîrşire cunoştinţei publicului. Greer are îndrăzneala să se considere un negociator de rang egal cu Guvernul şi, bucurîndu-se de o temporară imunitate, se tocmeşte cu aroganţă, pune condiţii imposibile si din toate punctele de vedere se poartă ca un trădător. S-ar părea de asemenea că te-a angajat să repari nava pe care o oferă spre vînzare, aparent în scopul de a o aduce în situaţia de a zbura cu ea după ce pune mîna pe banii pe care-i cere. Tocmai tipul de reparaţii de lungă durată pe care le solicită arată cu cîtă grijă şi-a pus la cale trădarea. Ca atare — te rog să mă asculţi cu atenţie — dacă se va dovedi necesar — sau dacă se iveşte prilejul — ţi se acordă începînd de acum permisiunea de a-l ucide pe Greer ca duşman al statului, în numele Maiestăţii sale, Innelda, Împărăteasa Sistemului Solar, Marea Moştenitoare a Casei Isher. Întreaga putere a autorităţilor guvernamentale susţine orice acţiune pe care o vei întreprinde în sprijinul instrucţiunilor pe care le-ai primit. Şi acum, înainte de a întrerupe comunicarea, ai vreo întrebare?

Deci, ei socoteau din capul locului că se pot bizui pe colaborarea lui. Şi, dacă în situaţia lui s-ar fi aflat un reparator de motoare, Hedrock avea toate motivele să creadă că un asemenea om ar fi fost înspăimîntat şi efectiv copleşit de rangul şi poziţia oamenilor care-i vorbiseră. Din nefericire pentru Innelda însă, ea venea în sprijinul ţelurilor lui, şi nu invers.

Îşi dădu seama că celălalt se aşteptă la un răspuns din partea lui. Şopti:

— Nu mai puneţi întrebări. Sînt supus loial al Maiestăţii Sale şi am înţeles totul.

— Bine. Dacă nu am veşti de la dumneata pînă mîine la unsprezece, vom ataca oricum. Îţi urez să te dovedeşti demn de

încrederea Împărătesei.

Iarăşi se auzi declicul. Hedrock întrerupse legătura şi coborî din nou în sala motoarelor. Era tulburat de limita în timp care i se impusese. Dar i se părea că ar avea posibilitatea să întîrzie atacul cu încă o oră sau chiar mai mult.

Luă o pastilă care să-i amîne somnul şi se apucă să lucreze la motoare. Curînd după miezul nopţii încheie ajustările de echilibru la unul dintre propulsoare, aşa că acum dispunea de jumătate din forţa necesară pentru a ridica în aer o astronavă de proporţii atît de mari. Se duse sus şi-şi făcu o friptură. După ce mîncă reveni în sala motoarelor.

În timp ce lucra la cel de-al doilea motor, îşi dădu seama că operează pe baza unor ipoteze asumate fără a fi dovedite. Într-un fel era o concluzie rezonabilă întrucît la urma urmei nava făcuse călătoria de întoarcere de la o stea apropiată şi coborîse cu succes în acest hangar ca o teacă. Dar nu încăpea îndoială că se bizuie pe maşinării pe care nu putea spera să le testeze pînă într-un moment de criză.

Ceasurile treceau mult prea repede. Pe la nouă şi zece Hedrock îşi dădu deodată seama cît de mult timp a trecut. Apoi aprecie că-i mai trebuie vreo două ore pînă să fie gata cu cel de-al doilea motor. Acest motiv era suficient pentru a cere o amînare. Îl hrăni pe Greer, îşi luă în grabă micul dejun şi lucră la motor pînă la unsprezece fără douăzeci.

În momentul acela, transpirînd de pe urma eforturilor şi fără a fi terminat treaba, declanşa legătura prin teleecran şi-l chemă pe Zeydel. Imaginea individului apăru aproape imediat pe placa video, era nerăbdător ca o vulpe în urmărirea prăzii. Ochii îi scînteiau şi buzele îi tremurau.

— Da? şopti el.

— Nu, spuse Hedrock. Adăugă repede: Chiar acum Greer a urcat în camera de comandă. A stat toată dimineaţa pe capul meu, aşa că abia acum pot să încerc să defectez motoarele. S-ar putea să depăşesc ora douăsprezece jumătate sau chiar unu. Să zicem unu ca să fiu absolut sigur. Eu...

Imaginea lui Zeydel dispăru de pe ecran, fiind înlocuită de cea a Împărătesei Innelda. Ochii verzi ai acesteia se micşorară puţin, dar glasul ei era calm cînd spuse:

— Acceptăm întârzierea, dar numai pînă la ora douăsprezece. Apucă-te de treabă şi lasă teleecranul deschis; nu şi

placa video, bineînţeles, doar comunicarea acustică — şi *paralizează la timp motoarele acelea propulsoare!*

— Voi încerca, Maiestate, şopti Hedrock.

Mai cîştigase un răgaz de o oră.

Reveni la sarcina lui delicată de a adapta un motor atomic la condiţiile de funcţionare. În instrumentele strălucitoare de metal cu care lucra îşi vedea din cînd în cînd faţa transpirată. Se simţi încordat şi nu mai era sigur că munca pe care o face va servi vreunui scop util. Pe cerul de deasupra marelui oraş flota guvernamentală avea să fie desfăşurată în forţă. Iar şansele unei acţiuni de ultimă oră din partea Făuritorilor de Arme părea să se îndepărteze cu fiecare clipă. Îşi imagină aducerea poştei la Corporaţia Meteor la ora prînzului. Scrisoarea către Peter Cadron, prin care-i indica adresa unde se afla acum, avea să-i fie înmînată repede acestuia — dar Cadron ar fi putut să se afle într-o şedinţă; sau, putea să fi plecat cu un transportor de partea cealaltă a pămîntului; sau putea să fie la masă. Şi pe urmă nu toată lumea îşi deschidea corespondenţa cu atîta nerăbdare, ca şi cum ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte. Ca atare, exista posibilitatea să se facă ora unu sau chiar două pînă ce consilierul Făuritorilor de Arme citea scrisoarea de la Robert Hedrock.

Era deja unsprezece şi jumătate cînd, străduindu-se din răsputeri, Hedrock îşi dădu totuşi seama că nu va fi gata la timp cu cel de-al doilea motor. Lucră mai departe, întrucît sunetele pe care le producea aveau s-o convingă pe Împărăteasă că se supune instrucţiunilor ei. Dar era conştient că a sosit timpul să ia anumite hotărîri. Va trebui, fireşte, să se înalţe pînă la "barca de salvare". Indiferent dacă lucrurile ieşeau bine sau rău, aceasta reprezenta nădejdea lui personală de scăpare. Şi întrucît includea printre instalaţiile ei şi propulsia interstelară, era la fel de valabilă în sine ca şi cosmonava. Dacă pornea cu ea, omul avea şanse să ajungă la stele. Dacă nu, dacă era doborîtă, atunci... Dar n-avea nici un rost să ia în consideraţie posibilitatea eşecului. Ori avea să fie ucis pe loc, ori îl capturau.

Dar cum putea urca în "barca de salvare" atîta vreme cît era deschis teleecranul? Fixînd conexiunea în sala motoarelor izbutise să facă plauzibilă iluzia că nu poate comunica în exterior decît cînd nu e Greer în preajma lui. Aşa întîrziase cu o oră atacul. Din nefericire, insistenţa Inneldei asupra menţinerii

contactului constituia acum un obstacol. Dacă-şi încetează activitatea zgomotoasă, Innelda şi Zeydel intră imediat la bănuieli. Socotea că ar avea nevoie de vreo cinci minute pentru a urca pînă la vehicolul de salvare. Asta însemna foarte mult dacă ţinea seama de toate elementele. Atît de mult încît justifica un nou efort de a o deruta pe Innelda. Hedrock şovăi, iar apoi se apropie de aparatul de comunicare.

— Maiestate, spuse el într-o şoaptă destul de apăsată

— Da?

Răspunse atît de prompt încît Hedrock o şi văzu brusc aşezată în faţa unui întreg pupitru cu monitoare, ţinînd legătura cu toate aspectele acestei întreprinderi. Cu soldaţii de pe navele de război, cu cei care aşteptau alături de tunurile invizibile, cu Zeydel şi cu el, Hedrock. Se grăbi să spună:

— Maiestate, îmi va fi imposibil să scot din funcţie toate motoarele pînă la termenul pe care mi l-aţi fixat. Sînt aici şaptesprezece propulsoare şi n-am avut timp să mă ocup decît de nouă din ele. Vă supăraţi dacă vă fac o sugestie?

— Spune, răspunse ea, dar pe un ton care n-o angaja cu nimic.

— Gîndul meu ar fi să mă duc sus şi să încerc să-l imobilizez pe Greer. S-ar putea să-l iau prin surprindere.

— Da, spuse ea cu ceva ciudat în glas. Da, ai putea. Şovăi, apoi continuă pe un ton mai ferm: Neelan, poate n-ar fi rău să-ţi spun că am început să te cam suspectăm.

— Nu prea vă înţeleg, Maiestate.

Ea nici nu-l auzi:

— Încă de ieri după amiază ne străduim să intrăm în contact cu Greer. În trecut totdeauna ne răspundea cam la o oră şi ni se pare anormal, ca să nu spun mai mult, că nici măcar n-a catadixit să răspundă la încercările noastre de stabilire a comunicării. El nu ştie altceva decît că sîntem gata să-i acceptăm pretenţiile exorbitante şi toate condiţiile absurde pe care ni le-a pus. Să mă exprim în felul următor, zise ea cu răceală. În acest ceas hotărîtor nu mai vrem să riscăm. Ai permisiunea noastră de a urca la etaj pentru a-l imobiliza pe Greer. De fapt, îţi ordon să-ţi faci datoria de soldat şi să-l împiedici să lanseze nava scoţînd-o din hangar. Dar, întrucît s-ar putea ca totuşi vagile noastre suspiciuni împotriva dumitale să fie întemeiate, eu ordon atacul chiar în clipa aceasta. Dacă ai

vreun plan secret al dumitale, abandonează-l şi colaborează cu noi. Urcă-te în timp ce se desfăşoară atacul şi fă tot ce e necesar împotriva lui Greer. Numai că va trebui să te grăbeşti.

Glasul ei se întări şi deveni evident că dă ordine prin celelalte microfoane întrucît strigă pe un ton profund şi vibrant:

— Toate forţele în acţiune, pătrundeţi!

Hedrock auzi ordinul în timp ce pornea către scară. Trebui să facă o pauză pentru a deschide uşa de protecţie împotriva radiaţiilor, iar apoi alergă în sus pe scări, păstrîndu-şi speranţa, convins încă şi acum că în pofida a tot ce s-a întîmplat se mai poate înălţa de la sol înainte de a-l opri cineva.

Atunci se produse prima lovitură, care cutremură pur şi simplu nava. Era mai violentă decît îşi putuse el închipui vreodată. Îl năuci îngrozitor o clipă şi-l făcu să creadă că a suferit un şoc care-i întunecă raţiunea. Alergă în sus, tot mai sus, şi deja în inimă i se strecurase teama de înfrîngere. Cea de a doua lovitură de o forţă titanică îl făcu să se clatine pe picioare şi, să cadă vreo cîteva trepte. Dar îşi reveni şi urcă mai departe, conştient de o senzaţie de oboseală. Îşi dădea vag seama cît de mult riscă Innelda folosind asemenea arme puternice. S-ar fi putut stîrni un ciclu de reacţii în lanţ cu o durată de un milion de unităţi, ceea ce se apropia de limita primejdioasă a unei explozii atomice imposibil de controlat.

Apoi bubui cea de-a treia lovitură, făcînd să-i ţîşnească sîngele pe nas, şi chiar şi din urechi i se scurgea un lichid cald. Cea de-a patra lovitură — mai ştia doar că se află pe la jumătatea drumului spre sala de comandă — dar căzu jos grămadă. Apoi se rostogoli pe scări. Cea de-a cincea lovitură îl prinse cînd se străduia să se pună din nou pe picioare.

Acum îşi vedea cu ochii înfrîngerea, era o senzaţie maladivă, aproape mortală, dar îşi mişca mereu picioarele, aproape uluit că a putut ajunge la nivelul următor. Cea de-a şasea explozie, de o forţă intolerabilă, îl prinse acolo, în capul acelor scări lungi şi-l trimise învîrtindu-se în jos ca o frunză prinsă de furtună. La fund era o uşă; o închise cu un gest automat. Se uită prostit cînd văzu uşa cea mare săltată din balamale şi căzînd cu zgomot, gata-gata să-l omoare în prăbuşirea ei. Asta era cea de-a şaptea lovitură.

Cu un gest de animal, se retrase din faţa durerii pînă la palierul următor, încuind instinctiv uşa interioară. Stătea acolo,

groaznic de obosit, sprijinindu-se de perete, cînd ii treziră din leşinul profund strigăte de oameni.

Deci glasuri înăuntrul cosmonavei. Clătină clin cap, fără să-i vină să creadă. Glasurile se apropiau tot mai mult; iar apoi i se dezvălui adevărul:

Erau înăuntru. Fuseseră suficiente şapte lovituri de tun.

Un bărbat strigă cu aroganţă de pe partea exterioară a uşii lîngă care se afla Hedrock:

— Repede, spargeţi uşa! Capturaţi pe oricine găsit înăuntru. E ordin!

opt

Hedrock îşi începu retragerea. Îi luă multă vreme, întrucît mintea nu reuşea să i se concentreze asupra unui singur gînd, iar reflexele îi erau dezorganizate. Socoti, destul de incoerent, că această idee corespunde aproape în întregime adevărului ştiinţific. Cea mai mare concentrare de foc energetic fusese descărcată pentru prima oară asupra unei maşini în care se afla un om şi ea îl redusese la un simplu organism nervos dezmembrat.

Îi tremurau genunchii în timp ce cobora scările. Mar jos, tot mai jos — îl năpădi senzaţia că ar coborî în propriul său mormînt. Dar se gîndi că nu mai are prea mult de coborît. Trecuse dincolo de spaţiile de înmagazinare. Următorul etaj avea să fie camera cu protecţie izolatoare, apoi atelierul de reparaţii, apoi sala maşinilor, apoi camera de propulsie şi apoi...

Şi apoi...

Îi reveni speranţa. Pentru că exista totuşi o cale de scăpare. Aeronava era pierdută, bineînţeles. Şi împreună cu ea şi şansa miliardelor de fiinţe omeneşti care ar fi purtat torţa civilizaţiei către stelele cele mai îndepărtate ale universului — şansa, destinul lor, speranţa lor într-o fericire superioară dispăruse. Dar pentru el exista din nou speranţă. Ajunse în sala maşinilor şi uită de toate — în afara lucrului pe care-l avea de făcut. Îi trebuiră minute preţioase pînă să descopere care dintre comutatoarele electrice aprindeau sistemul de iluminare al navei şi alte funcţii energetice. În minutul acela etajele se cutremurară cînd o uşă

încuiată de el se prăbuşi cu un zgomot îndepărtat, în faţa zumzetului şuierător al unui tun mobil. Şi imediat auzi mai aproape strigătele unor oameni.

Hedrock începu să umble la comutatoare. Vroia să stingă toate luminile de la etajele superioare. Asta îi întîrzia pe năvălitori cu cîteva minute. Observase deja poziţia sfredelului uriaş de care avea nevoie. Îl aşeză pe suportul antigravitaţional şi-l coborî pe scări din atelier, acolo unde fusese, trecînd de sala motoarelor pînă în uriaşa cameră de propulsie care reprezenta ultima încăpere a imensei nave cosmice. Şi acolo, împotriva voinţei sale, în ciuda sentimentului de urgenţă imperioasă, Hedrock se opri şi se uită la ceea ce trebuie să fi fost însuşi sistemul de propulsie stelară.

Iată, deci, comoara pentru care se declanşase toată această luptă. Ieri (ah, şi cît de îndepărtat părea să fie acest ieri!) nu avusese timpul să coboare pînă în această sală. Acum trebuia să stabilească bine programul în timp. Smulse capacul de protecţie al sfredelului gigantic şi-i îndreptă lumina penetrantă către acel puţ de propulsie cu grosimea de zece metri. Văzu ceaţa întunecată — şi-şi dădu seama de noul său eşec. Metalul era prea gros şi prea tare. Avea prea multe straturi intermediare şi prea multe deflectoare. Nici o undă cunoscută nu putea să se apropie vreodată de miezul acestui aparat de propulsie.

Înfrînt, dădu din colţ în colţ şi începu să alerge împingînd înaintea lui sfredelul, care chiar dacă nu avea greutate pe suportul antigravitaţional, totuşi opunea o "masă" de rezistenţă muşchilor săi. Trecu prin prima uşă a camerei etanşe inferioare, apoi prin a doua, prin a treia şi rămase blocat într-o stare de nedumerire. Îşi adunase toate rezervele de forţă şi voinţă pentru realizarea unei găuri de doi metri diametru prin pămînt într-o poziţie oblică de ajungere la suprafaţă. Dar nu era nevoie. Gaura, coridorul exista. O suită de lumini slabe din tavan alcătuiau o cărare în pantă ieşind undeva în depărtare.

Nu era momentul să se mai gîndească de ce se afla acolo acest tunel. Hedrock apucă bara transparentă, se strecură pe lîngă perforatorul devenit acum inutil şi alergă prin tunel. Era mult mai lung decît ar fi izbutit el să-l sape în timpul limitat de care dispunea. Unghiul de urcare nu era decît de vreo 20 de grade. Dar faptul că tunelul era mai lung şi deci se îndepărta la o distanţă mai mare, îi convenea. Cu cît ajungea la o distanţă

mai mare de navă înainte de a ieşi la suprafaţă, cu atît mai bine.

Brusc se trezi la capătul tunelului, închis de o uşă metalică; folosind bara pentru transparenţă, a putut vedea că dincolo de uşă se afla un fel de pivniţă goală. Uşa avea o închizătoare simplă pe care o deschise cu mîna, iar apoi uşa se închise la loc îndărătul lui ca un metal amorf care se topeşte într-un perete solid fără a lăsa nici-o urmă. Perfecţiunea artizanală îl trezi pe Hedrock la realitate. Se opri în interiorul pivniţei şi studie uşa. El luase drept bună ipoteza — acum se dovedea că era o simplă ipoteză — că Greer s-a întors de mult din constelaţia Centaurului. Dar mai exista şi o altă explicaţie. Nu Greer construise toate acestea, ci mai degrabă Kershaw împreună cu ceilalţi. Dar şi ei fuseseră prudenţi în privinţa contactelor cu lumea exterioară. Se prea poate ca Greer nici să nu fi ştiut de acest tunel. De fapt (şi deodată Hedrock căpătă certitudine în această privinţă) individul nu l-ar fi lăsat singur în sala maşinilor ieri dimineaţă, atît de aproape de o ieşire, dacă ar fi ştiut adevărul. Contactele prin teleecran cu lumea exterioară i se puseseră probabil în mînă lui Greer, ca supraveghetor general, de către aceşti gogomani străluciţi, Kershaw şi Gil Neelan, care se gîndiseră la toate precauţiile posibile împotriva unor intervenţii din afară, dar n-avuseseră şi prudenţa de a-şi lua măsuri de protecţie împotriva propriului lor angajat.

Date fiind cele întîmplate, era un amănunt interesant, dar mai mult din punct de vedere academic, ştiinţific. Deprimat, Hedrock se îndreptă spre nişte scări aflate în stînga lui. La jumătatea scării, treptele se desfăceau în două. În stînga duceau spre o uşă destul de bogat împodobită dincolo de care dispozitivul lui de transparenţă îi arăta o bucătărie goală. Cele din dreapta se dovediră a-i fi mai utile.

Hedrock lăsă bara de transparenţă pe scări. Nu-i mai trebuia. Îşi îndreptă spinarea, deschise cea de a doua uşă şi păşi afară la lumina soarelui. Se trezi în curtea din spate a unei case mari şi pustii. Exista obişnuita peluză verde, grădina înflorită, garajul pentru autoavion şi un gard înalt cu poartă. Poarta se deschise uşor din interior dînd spre o fundătură a unui bulevard, cu trotuare mici, lipite de zidurile caselor. Ceva mai departe Hedrock văzu o arteră largă cu circulaţie intensă.

Se grăbi într-acolo, nerăbdător s-o identifice pentru a putea judeca la ce distanţă se află de nava cosmică. Dacă ştia unde se

găseşte putea să aibă o idee mai bună despre ce are de făcut — care trebuie să-i fie pasul următor. Probabil să existe acolo un cordon de paznici. Dar pînă unde se întindea de la centrul operaţiunilor şi cît de atentă era paza lor, asta rămînea de stabilit. Hedrock presupunea că au înconjurat întreaga zonă.

Chiar aşa şi era. La colţ se afla un paznic în uniformă şi purta casca strălucitoare cu vizor. Îi făcu semn lui Hedrock de la distanţă.

— Cum merg lucrurile?

— Am pătruns! îi strigă Hedrock. Fii cu ochii în patru.

— N-ai grijă. Sîntem un lanţ de apărare redutabil.

Hedrock întoarse capul, gînditor, şi se grăbi să se întoarcă de unde venise. Deci se afla prins într-o cursă. Cu siguranţă că străzile erau supravegheate pe o distanţă foarte mare; iar peste cîteva minute, ţipînd cît îi ţineau gura, oamenii din echipa de asalt aveau să sfărîme ultima dintre uşile masive ce le barau calea de acces în nava cosmică, aveau să-şi dea seama ce s-a întîmplat şi să declanşeze acţiunea de cercetare care cu siguranţă va duce la capturarea lui. Sau, poate chiar mai grav, poate se aflau deja în preajma ultimei bariere şi peste cîteva minute vor ţîşni afară din casa unde se sfîrşea tunelul si, dînd cu ochii de el, se vor năpusti asupra lui şi-l vor ucide.

Sări peste un gard înalt, într-o altă curte din dos. Descoperi un şir de paznici cu căşti cu vizor de-a lungul faţadei casei. Dar acum că se îndrepta spre navă, cu speranţa pe care i-o oferea brusc aceasta, senzaţia de înfrîngere îi mai slăbi. Nimeni nu încercă să-l oprească. După un minut de mare încordare, se văzu silit să zîmbească în faţa psihologiei care-i îngăduia unui om să se îndrepte spre centrul unei infecţii, dar nu să se îndepărteze de el. Cu mult curaj, traversă spre colţul străzii, de unde văzu la colţul următor hangarul de forma unei lumînări. Peste cîteva secunde ajunse la cosmonavă. Nimeni nu încercă să-l oprească atunci cînd se caţără uşurel prin gaura de formă neregulată făcută de obuzele penetrante şi de acolo se duse la camera de comandă.

Luminile pe care el le stinsese erau acum aprinse. Acesta fu primul lucru pe care-l observă Hedrock. Cei ce făceau cercetările ajunseseră în sala maşinilor. Curînd aveau să urce pentru a explora şi restul navei. Între timp însă îi ofereau lui tocmai şansa de care avea nevoie. Îşi aruncă o privire prin camera de

comandă. Erau cîteva zeci de bărbaţi de jur împrejur şi toţi purtau costumul izolator prescris. În ochii lor nu citi nici un pic de suspiciune.

Pentru ei era doar alt membru al poliţiei secrete, îmbrăcat în haine de protecţie pentru o zonă radioactivă. Oamenii ăştia nu mai avuseseră de mult prilejul de a participa la vreo luptă. Existenţa Arsenalelor ţinuse în viaţă armata, dar de ani şi ani de zile rangul de ofiţer ori soldat nu mai era decît o sinecură căutată de toţi nepricopsiţii care aveau influenţă sau bani pentru a da mită. Iată-i, stînd în picioare sau pe jos, fără să gîndească nimic, aşteptînd să termine o dată treaba asta stupidă pentru a se întoarce la amantele sau jocurile lor, la existenţa lor monotonă. Era un nefericit produs secundar al planului său de a pune capăt războaielor, dar oricum era mult mai bine decît să moară oamenii cu milioanele în luptă.

Bang! Sunetul care izbucni din adîncurile navei îl electriză pur şi simplu pe Hedrock. *Asta trebuie să fie uşa camerei de propulsie.*

Tocmai acum se descoperea faptul că el se află în libertate. Peste cîteva secunde avea să răsune zgomotos alarma. Hedrock se îndreptă fără grabă, cu un aer degajat, spre scară, se frecă de mai mulţi oameni care aşteptau pe acolo şi începu să urce. Era incredibil de simplu. La fiecare nivel se aflau alţi paznici, dar n-aveau aerul că ar păzi ceva anume. Hedrock nu-şi putu alunga impresia că au venit aici sus ca să evite orice luptă. Uită pur şi simplu de ei cînd ajunse la "barca de salvare". O cercetă iute şi constată că nu e nimeni înăuntru. Oftînd, se lăsă pe scaunul multifuncţional din faţa tabloului de comandă, trase aer în piept şi cu multă emoţie apăsă de lansare.

Ca o minge care se rostogoleşte pe o pantă sticloasă, mica navă ţîşni în văzduh.

Văzut de la înălţimea de un kilometru, vechiul şi minunatul oraş scînteia în soare. Părea foarte aproape, unele din vîrfurile clădirilor aproape că-i zgîriau nava în timp ce zbura. Lui Hedrock i se golise creierul de gînduri. Prima lui mirare — aceea că navele de război nu l-au atacat — cedase deja pasul credinţei că ele pîndesc o navă cosmică de peste 100 de metri lungime. În schimb acest minuscul aparat de zbor semăna din depărtare cu un autoavion taxi sau cu unul dintre numeroasele tipuri de aeronave de agrement. Urmărea două scopuri: primul să scape,

dacă putea, spre o ascunzătoare de-a lui, iar dacă nu, să folosească propulsia specială a bărcii de salvare pentru a-l ajuta să se îndepărteze.

O pată întunecată din partea superioară a teleecranului retrovizor îl scoase din dispoziţia lui optimistă. Pata apăru din senin, deveni o navă vizibilă — un crucişător de proporţii uriaşe — circa 600 de metri. În aceeaşi clipă se trezi la viaţă teleecranul său pentru apeluri generale (utilizabil acum cînd se afla pe cerul deschis). O voce severă îi spuse:

— Nu ai auzit ordinul universal de a rămîne la sol? Mergi drept înainte, rămîi la înălţimea la care eşti pînă ajungi la radiofarul aeroportului militar din direcţia est. Aterizează acolo, altfel vei fi făcut ţăndări.

Degetele lui Hedrock care se întinseseră după manşa albă a acceleraţiei, se opriră în aer. Ordinul nu părea să cuprindă nici o undă de suspiciune cu privire la identitatea lui. Trecu repede în revistă toate plăcile video ale mijloacelor de comunicaţie şi constată că — cu excepţia acelui crucişător — este singurul vehicul în aer în momentul acela. Deci întregul trafic fusese suspendat, toate aeronavele fiind la sol. Era oare posibil ca nimeni să nu se fi uitat încă la receptacolul bărcii de salvare şi să-i fi observat dispariţia? Hedrock îşi menţinu direcţia şi înălţimea navei şi flirta cu gîndul de a ateriza într-adevăr la aeroportul militar. Trebuie să fi fost acolo un roi întreg de avioane, printre care s-ar fi putut eventual pierde. Dar pe buze îi răsări un zîmbet trist cînd se convinse de nebunia unui asemenea plan. Era greu de crezut ca toată poliţia de pază să se dovedească atît de imbecilă, iar în clipa în care se comunica vestea dispariţiei navei de salvare, cineva din echipajul crucişătorului avea să-şi amintească de nava singuratică dirijată cu de-a sila spre aeroport.

Hedrock aruncă o privire încruntată crucişătorului de pe placa video a teleecranului. Se vedea exact deasupra lui şi îngrozitor de aproape, mult prea aproape. Făcu ochii mici. Crucişătorul bloca vederea unei părţi ample a cerului de de-asupra. Îşi dădu seama de realitate cînd spre dreapta lui apăru un al doilea crucişător, un al treilea în stînga lui, iar înaintea şi în urma lui se iviră un roi întreg de distrugătoare. Prima navă, care aproape-l îmbrăţişa, îl împiedicase să le vadă pe celelalte apropiindu-se. Şi nu încăpea nici o îndoială că, indiferent din ce

armată făcea parte, flota aceasta era eficace. Din nou întinse involuntar mîna către acceleratorul alb, apucă bine manşa, dar apoi se opri cînd pe placa video pentru apelurile generale se ivi faţa nobilă a Împărătesei:

— Neelan, spuse aceasta, nu te înţeleg. Sper că nu eşti atît de nerod încît să te împotriveşti guvernului tău.

Hedrock nu răspunse. Îşi înclină puţin aeronava. Rămase cu ochii aţintiţi asupra unui spaţiu deschis între distrugătoarele din faţa lui, la o înălţime ceva mai mare. Pe urmă nu mai putea efectua aceste conversaţii în şoaptă. Asta ar fi însemnat să-şi prefacă vocea, ceea ce-i ieşise de ani de zile din obicei. Nu era momentul să rişte viitoarele sale relaţii cu Împărăteasa printr-un spectacol de proastă calitate.

— Dan Neelan (acum glasul Împărătesei era profund şi apăsat) gîndeşte-te bine înainte de a te angaja irevocabil pe drumul distrugerii. Oferta mea rămîne încă în picioare. Aterizează pur şi simplu cu nava pe care te afli, conform instrucţiunilor, şi...

Împărăteasa continuă să vorbească, dar Hedrock se concentra asupra evadării. Întrerupîndu-l, ea îl dăduse timp să-şi corecteze încă o dată ruta şi acum micuţa lui navă se înclina către emisfera sudică, în direcţia Centaurului. Nu avea coordonatele precise, dar bănuia că acceleraţia de care ar fi avut nevoie pentru a scăpa de navele de război l-ar face să-şi piardă o vreme cunoştinţa. Şi s-ar fi putut să ajungă într-un loc cunoscut sau necunoscut.

—... Îţi ofer un miliard de unităţi de plată.

Degetele lui se strînseră pe manşa albă pe care erau gravate cuvintele *Propulsie Infinită* şi, acum că sosise momentul, nu mai şovăi. Cu o mişcare bruscă trase pîrghia pînă la capăt.

Simţi o lovitură ca de baros.

noua

Ceasurile parcă se tîrau în dimineaţa aceea. Împărăteasa păşea printre oglinzile înşirate pe pereţi. Era o tînără înaltă şi bine făcută.

La un moment dat gîndi: "Ce încordată par, ca o ajutoare de

bucătăreasă trudită pînă la epuizare. Începe să-mi fie milă de mine însămi şi parcă regret toate acţiunile aspre pe care sînt silită să le întreprind. Îmbătrînesc".

Şi chiar se simţea mai bătrînă. Pentru a nu ştiu cîta oară, aprinse unul din teleecrane şi se uită lung la oamenii care lucrau în camera de propulsie a navei cosmice Greer. Avea o pornire nebunească să ţipe la ei, să le strige "Mai repede! Mai repede!" Oare ăştia nu-şi dădeau seama că de la o oră la alta, din clipă în clipă Arsenalele puteau să descopere unde e ascunsă nava şi s-o atace cu toată forţa lor?

De nenumărate ori în cursul acelei dimineţi nesfîrşite, se gîndi: "Nava trebuie distrusă acum, pînă nu e prea tîrziu".

Dar de fiecare dată îşi înfruntă defetismul disperat cu o îndîrjire manifestată prin buzele strînse. Casa Isher nu-şi putea permite luxul de a distruge un asemenea secret. Într-o bună zi ar putea juca un rol vital în apărarea Casei Imperiale împotriva renaşterii duşmanilor. Zîmbi văzînd cît de nehotărîtă e. Şi totuşi în minte nu-i stăruia nici o îndoială că atîta vreme cît nava rămînea în funcţiune, ceasurile aveau să-i pară lungi, iar Coroana avea să se afle într-un pericol de moarte.

Cu un gest nervos aprinse teleecranul care transmitea ştirile şi ascultă cuvintele care parcă-i urlau în urechi: "Arsenalele o acuză pe Împărăteasă că ţine ascuns secretul călătoriilor interstelare... Arsenalele cer ca Împărăteasa să dezvăluie poporului secretul acestei..."

Reduse aparatul la tăcere şi rămase puţin speriată de linişte. După o clipă se simţi mai bine. Deci ăia *nu ştiau.* Asta era esenţa relatărilor. Arsenalele nu cunoşteau secretul. Era adevărat că într-un fel ghiciseră ce deţine ea. Dar era prea tîrziu. Era prea tîrziu cu multe, multe minute. Iată realitatea care se ascundea îndărătul tuturor cererilor acestora, îndărătul furiei atacurilor lor verbale. De-ndată ce era distrusă nava (iar o apucă năbădăios nerăbdarea) singurul aspect nelămurit rămînea omul acela de neînţeles. Dan Neelan. Gîndul îi apăru în minte ca un semnal. Sună buzzerul. Un glas de femeie o anunţă:

— Fizicianul Chan Boiler doreşte să fie primit de Maiestatea Voastră. Spuneaţi că...

— Da, da, trimite-l înăuntru.

Se întrebă dacă nu cumva şi-a trădat în prea mare măsură nerăbdarea.

Boiler era un tînăr energic, activ, cu ochii sumbri şi gesturi crispate:

— Maiestate, am încheiat raportul pe care mi l-aţi cerut cu privire la călătoriile interstelare.

Se opri şi o privi cu o intensitate pătrunzătoare. Împărăteasa îşi dădu seama că ştie totul despre relatările transmise (parcă cine nu ştia?) şi că se întreabă cît de adevărate sînt. Ochii ei verzi îl măsurară cu răceală din cap pînă-n picioare.

— Spune mai departe.

Şi apoi îl ascultă atentă cînd el începu, dar căută să elimine din gîndurile ei sunetul glasului acestui bărbat, să nesocotească vorbele în sine, percepînd doar sensul lor.

Fizicianul îi explică pe-îndelete că Alpha Centauri se află la peste 4 ani lumină de Pămînt. Este constituită dintr-un sistem de patru stele şi se ştie bine că are şi planete care se rotesc în jurul lor. Cea mai rapidă navă construită pînă atunci putea străbate distanta în circa 130 de ani, cu o viteză medie de 800 kilometri pe secundă. Dar nimeni n-a încercat deocamdată un asemenea zbor. Pentru a realiza călătoria în 11 zile ("cifra pe care a pomenit-o Maiestatea Voastră prea graţioasă") ar trebui o viteză medie de 40 de milioane de kilometri pe secundă. Dată fiind actuala eficacitate imperfectă a sistemului antiacceleraţie, efectul asupra sistemului nervos al omului, al unei asemenea acceleraţii totale, este imposibil de apreciat.

— Imposibil! exclamă extrem de tulburată Împărăteasa.

Boiler explică:

— Diferenţa dintre sută la sută şi 99,9 la sută este de 0,00000000 plus, ceea ce înseamnă ceva mai puţin decît infinitul, dar nu se poate calcula exact cît.

Explică mai departe că ar fi totuşi un factor puţin sub marile acceleraţii reale, extrem de periculos încît pînă şi oamenii cei mai rezistenţi au murit de pe urma unor şocuri de 15 ori mai mici. Cît despre navigaţia interstelară, aceasta cerea drept bază un punct fix cunoscut. De-ndată ce se pierdea contactul cu acesta, se pierdea şi nava.

După plecarea fizicianului, Împărăteasa rămase cu ochii pe jumătate închişi. Neelan era mort sau pierdut. În cele două secunde cît mica lui navă fusese în raza de acţiune a sistemelor radar de pe vasele de război, ofiţerii tehnici îi apreciaseră acceleraţia la un nivel mult superior celui care l-ar fi putut

suporta o fiinţă umană păstrîndu-şi totodată cunoştinţa. Presiunea care produsese starea de inconştienţă avea să continue o perioadă nedefinită. N-au decît să urle cît vor şi să aiureze Arsenalele. Casa Isher supravieţuise şi unor furtuni mai puternice decît aceasta. Se întoarse către teleecranul care o lega de nava spaţială Greer. Dar oamenii încă mai lucrau în stilul lor minuţios şi laborios. Pericolul principal era încă prezent.

Începu să-i influenţeze din nou mintea. Imaginea navei şi dezastrul care avea să urmeze capturării ei de către Arsenale o mai obseda încă în timp ce urca spre etajul unde fixase pentru ora unsprezece şedinţa cabinetului. Teama aceea care-i stătea pe creier îi dădu o dispoziţie glacială în timp ce asculta ultimele rapoarte privitoare la efectele propagandei.

Îi văzu pe consilieri prudenţi şi moderaţi în cuvîntările lor. Se purtau de parcă ar fi fost pe punctul de a exploda. Pînă atunci n-o frapase niciodată existenţa unei adevărate bariere a fricii între ea şi ofiţerii şi funcţionarii ei, chiar şi cei cu rangurile cele mai înalte. Deodată rămase uluită de acest aspect. Se închipui singură pe lume, slujită de nişte proşti şi laşi care aveau să se întoarcă împotriva ei dacă vreodată acea forţă intangibilă care crea o ierarhie era supusă unor lovituri destul de puternice. "Şobolani!" gîndi ea într-o furie arzătoare. "Şobolani fricoşi şi afurisiţi!"

Într-un tîrziu izbucni într-un adevărat strigăt:

— Dar ce măsuri se întreprind? Tot ce aud cînd dau drumul la televizor este doar o trăncăneală insuportabilă a unor comentatori care parcă se întrec în a răspîndi propaganda Arsenalelor. Opriţi-o! Puneţi stăpînire pe toate mijloacele de comunicare cu publicul. Organizaţi o campanie de dezminţire a acuzaţiei Arsenalelor că eu aş ascunde secretul călătoriilor interstelare şi lansaţi o contrapropagandă acuzîndu-le de intenţii revoluţionare, întrebaţi-le ce doresc de fapt. Asta i-ar pune pe gînduri pe oameni.

Împărăteasa ieşi ţanţoşă de la întrunire. Cînd ajunse în camera ei de lucru, teleecranul lătra ştiri neplăcute cum că mulţimile au ieşit în stradă, vociferînd şi cerînd să afle secretul călătoriilor interstelare. Gura i se strîmbă şi lansă o "Proştii!" Sigur că pe urmă aveau şi să-i spînzure efigia. După o clipă, gîndul acesta începu s-o doară. Îşi muşcă buza si se aşeză luptîndu-se cu ea însăşi pentru a-şi recăpăta stăpînirea de sine.

Într-un tîrziu chemă apartamentul Prinţului Del Curtin. Acesta vorbi el întîi:

— Mă duc la masă, Innelda. Vii şi tu?

Rămase surprinsă:

— Ce, s-a făcut atît de tîrziu? Nu, nu vin, am să cer să mi se aducă aici prînzul. Aştept un mesaj în privinţa... în privinţa unui lucru.

O privi cu multă atenţie:

— Hei, Innelda, dar văd că ţi-au apărut nişte riduri pe obraz. Sper că nu te laşi doborîtă de ultimele evenimente.

— Niciodată nu mi-am jucat rolul cu mai multă prudenţă, răspunse ea.

După ce întrerupse legătura, se reaşeză şi, lăsîndu-se pe speteaza scaunului, se gîndi încordată: "De ce să nu-l aleg pe el? Nimic n-ar putea rezolva mai uşor criza actuală decît o căsătorie rapidă, dar cu multă pompă".

Făcu o pauză, încruntîndu-se la amintirea opiniilor în această privinţă, pe care i le spusese fără menajamente doctorul Snow. "Gogoman ramolit!" Buzele i se strînseră într-un gest de sfidare. După o clipă oftă, respingîndu-l pe Del Curtin. Căpitanul Hedrock avusese dreptate cînd spusese că familia imperială nu se sinucide din punctul de vedere al gintei, nici măcar treptat, în orice caz nu cu bună ştiinţă. Cu multă vreme în urmă hotărîse definitiv că prinţul îi e rudă prea apropiată ca să poată fi ales drept soţ. Nu trebuia să se lase împinsă ori grăbită de evenimente să se mărite, nici măcar cu agreabilul ei văr. De fapt n-avea pe nimeni decît cel mult... Se încruntă. Ridicol! Individul era pur şi simplu un băgăreţ încrezut, dar foarte isteţ, e drept. Chiar şi acum îi venea greu să înţeleagă de ce-i dăduse voie să-şi proclame obiectivele.

O ochire involuntară la teleecran, conectat la astronava lui Greer, îi readuse brutal gîndurile la primejdia fundamentală. Minute în şir se holbă la racheta unde treburile fuseseră lăsate neterminate. Apoi, tremurînd, întrerupse legătura. Era un coşmar aşteptarea asta, gîndi ea.

Mîncă un sandvici şi sorbi un pahar dintr-o băutură care i se păru fără nici un gust. Atîta îşi aminti să facă pentru a-şi potoli foamea la prînz. Telejurnalul de la începutul după-amiezii era mai optimist. Ascultîndu-l îşi recăpătă încrederea. Totul era împotriva Arsenalelor. Izbuti să gîndească — deşi cam strîmb.

Vai cît de jos se coborîse dacă se putea înveseli la auzul propriei ei propagande!

Însă aşa era. În atît de mare măsură încît nervii i se liniştiră deajuns ca să poată susţine o întrevedere pe care o amînase toată dimineaţa. Întrevederea cu Greer. Şezu rece ca o stîncă în timp ce nenorocitul speriat îşi desfăşură povestea. Omul era înnebunit de groază şi limba i se tot învîrtea formulînd rugăminţi de îndurare. O vreme asta n-o deranjă. Era doar firul poveştii sale despre Kershaw şi Neelan şi...

Şi *Neelan!*

Oftă manifestîndu-şi înţelegerea. Vai de ce zid de nepătruns al voinţei şi înverşunări se izbise ea! I se păru că relaţia aceea explică rezistenţa neaşteptată pe care i-o opusese, deşi tot nu era nici o explicaţie asupra felului cum localizase el nava. Oricare ar fi fost detaliile, realitatea era certă: la numai cîteva ceasuri după ce urcase la bordul vehicolului, pusese stăpînire pe el. Eforturile sale de a repune în funcţiune propulsia fuseseră cu adevărat titanice, şi succesul lui fusese împiedicat doar de faptul că sarcina era imensă, disproporţionat de mare faţă de puterile lui. Asta era adevărat în mod special şi chiar nedrept, pentru că în ultimă instanţă ea însăşi dăduse ordinul de atac din pricina anxietăţii ei îngrozitoare. În mod logic ar fi trebuit să-i accepte motivele propuse pentru întîrzierea atacului. Nu încăpea îndoială că dăduse de un om remarcabil.

Îşi ieşi din reverie şi-i spuse aproape în şoaptă lui Greer:

— Şi unde i-ai lăsat pe Kershaw şi pe ceilalţi?

Individul izbucni într-un şuvoi dement de vorbe, trăncănind ceva despre existenţa a şapte planete locuibile în constelaţia Alpha Centauri, trei din ele chiar mai plăcute decît Pămîntul...

— Şi jur că i-am lăsat pe una dintre acestea. N-o să li se întîmple nimic rău. O să-i culeagă de acolo prima navă stelară. N-am dorit altceva decît să mă întorc aici şi să vînd invenţia. E o crimă, bineînţeles. Dar în zilele noastre fiecare se luptă doar pentru sine.

Împărăteasa îşi dădu seama că omul minte în privinţa locului unde îi lăsase pe ceilalţi. Era conştientă de faptul că îşi simţea inima rece şi necruţătoare. Întotdeauna se purtau aşa cu ea oamenii care erau morţi de frică. Avu o senzaţie de scîrbă, de parcă ar fi avut în preajmă o grămadă de murdărie. De fapt nici nu conta prea mult dacă asemenea oameni trăiesc sau mor.

Şovăi în ciuda logicii simple şi a impulsului şi mai simplu de care era nevoie. Îi trebuiră cîteva secunde pentru a-şi da seama de ce. Fantastic! Cauza era propria ei fiică. Nu era la fel de speriată ca individul din faţa ei. Nu-i era teamă pentru sine, ci pentru Casa Isher. Era ciudat să stea acolo şi să recunoască în sinea ei că-i e frică. Simţi repulsie la gîndul că e rudă cu această fiinţă care se arătase atît de agresivă şi ameninţătoare cînd era protejată de o fortăreaţă de oţel, iar acum tremura cumplit pentru o viaţă care nu valora nici cît o cîrpă.

Împărăteasa înţepeni:

— Duceţi-l înapoi în celula lui. Am să-i hotărăsc soarta mai tîrziu.

De fapt ştia c-o să-l lase să trăiască. Ardea pur şi simplu în inima ei dispreţul faţă de slăbiciuni. Ajunsese la fel cu gloatele care se agitau pe străzi ţipînd după secretele propulsiei interstelare.

Bîzîi apelul de pe teleecranul personal. Îl deschise şi se holbă văzîndu-l pe amiralul Dirn.

— Da, izbuti ea în cele din urmă să spună. Da, vin imediat,

Se ridică în picioare avînd sentimentul aproape nefiresc al unui impuls imperios. Nava cosmică era pregătită, aşteptînd-o pe ea să-i soarbă secretul. Dar într-o afacere ca aceasta, avînd de înfruntat împotrivirea puternicilor făuritori de arme, un minut putea să conteze mult, putea fi prea tîrziu. Alergă la uşă.

Nava cosmică Greer (ea continua să-i spună aşa în lipsa unui nume mai bun, cu toate că acesta o irita la culme) părea doar un obiect mărunt în imensul hangar militar. Dar în timp ce se apropia autoavionul ei însoţit de vasele de patrulare, căpătă totuşi proporţii. Pînă la urmă era o construcţie impunătoare, un obiect lung în formă de trabuc, făcut din metal multicolor, întins orizontal pe suportul care-i servea drept rampă. Vedea găurile uriaşe, spărturile făcute de marile tunuri energetice pentru a cuceri nava în favoarea ei, a Împărătesei. Dar urcînd spre camera de comandă uită acest lucru. Acum cînd nava era aşezată pe orizontală, scările se retrăseseră automat la perete; şi nu-i trebui prea multă vreme ca să străbată cei 130 de metri trecînd pe rînd prin mai multe uşi sparte. Ochii ei continuau să studieze uriaşul puţ de propulsie. Văzu că plăcile au fost slăbite, dar nu îndepărtate. După o clipă se uită întrebător la ofiţerul în uniformă rămas la o distanţă respectuoasă îndărătul ei. Acesta

se înclină:

— După cum vedeţi, Maiestate, ordinele Înălţimii Voastre au fost îndeplinite întocmai. Nimic dinăuntrul instalaţiei de propulsie nu a fost atins şi nici văzut de cineva, iar lucrătorii care au deconectat plăcile sînt cei aleşi de dumneavoastră personal pe baza relatărilor şi dosarelor expuse examinării azi dimineaţă. Nici unul din ei nu are suficiente cunoştinţe ştiinţifice pentru a analiza măcar o instalaţie obişnuită de propulsie, ca să nu mai vorbim de una de tip special.

Împărăteasa încuviinţă din cap, apoi îşi îngădui chiar să schiţeze un zîmbet, să pună în el cît mai multă căldură.

— Bine ai făcut, domnule amiral. Ţi se va acorda o primă de un milion de unităţi monetare.

Plăcerea evidentă de pe faţa lui o îmboldi uşor. Apoi îl auzi din nou vorbind:

— Nici unuia dintre ei nu i s-a permis să se apropie în tot cursul zilei de vreun teleecran. Nici unul nu ştie ce zarvă şi agitaţie e afară.

— Bine. Trimite-i înăuntru cînd ieşi.

Rămase singură minute în şir. Stătea în picioare, cu un zîmbet uşor pe faţa ei prelungă, caracteristică pentru cei din familia Isher, şi mulţumirea ei i se răspîndi în tot trupul obosit. Operaţia n-ar trebui să dureze prea mult. Oamenii care acum cîteva milenii plănuiseră educaţia familiei imperiale judecaseră pe bună dreptate că nici un conducător n-ar putea supravieţui într-o epocă a ştiinţei fără un curs de pregătire care să sintetizeze toate cunoştinţele şi descoperirile. Educaţia se desfăşurase încet. Avusese un curs ascendent, dar era departe de a fi perfectă. Căpitanul Hedrock îi spusese că seamănă cu cea primită de negatiştii Arsenalelor, cam în măsura în care semăna o caricatură cu o fotografie. Era o comparaţie aspră, dar oricum o încîntă.

Hedrock îi... Se încruntă din nou. Poftim, iar se gîndea la individul ăla ciudat! O întrerupse un zgomot. Întorcîndu-se, văzu cum intră o trupă întreagă de bărbaţi. Cu toţii o salutară. Ea încuvinţă din cap, făcînd să fluture zîmbetul ei oficial, cu care apărea înaintea publicului.

Văzu bine că oamenii au primit deja ordinele. Începură să îndepărteze cu o hărnicie liniştită plăcile slăbite. Peste două ore treaba era terminată. Secretul propulsiei era bine integrat acum

în creierul ei. În sfîrşit se instala sub un scut de raze privind cum un tun energetic dizolvă nucleul de propulsie, prefăcîndu-l într-o masă informă de metal care începe să se topească şi să se retragă din ce în ce. Avu toată răbdarea necesară. Era o femeie de o răbdare infinită. Aşteptă pînă cînd pe pardoseală nu rămase decît o grămăjoară ca o pată de metal incandescent; apoi, în sfîrşit mulţumită, se urcă din nou în autoavionul cu care venise.

În timp ce se întorcea la palat, spre sfîrşitul după-amiezii, cerul era acoperit de nori din ce în ce mai negri.

zece

Nu atît că s-ar fi luminat întunecimea aceea, dar Hedrock rămase multă vreme cu ochii deschişi. Era o noapte de abis. Şi totuşi parcă se schimbase ceva. A, da, fireşte, se gîndi el în cele din urmă: Acum era conştient. O clipă îi veni greu să prindă ideea că e vorba de două tipuri de nopţi: pînă acum creierul său părea să fie undeva departe, departe de tot, iar gîndurile se desfăşurau într-o panoramă de o încetineală vecină cu moartea. Avea ceva amintiri, dar şi acelea îndepărtate, de parcă nu el, ci vreun alter ego de-al lui cunoscuse toate acele senzaţii fizice,

Încetul cu încetul, Hedrock îşi dădu seama că în jurul lui e linişte, nemişcare, iar apăsarea dispăruse. Elementele din mintea lui începură să capete puţină coerenţă. Îşi îndreptă spinarea în scaunul de comandă şi se uită la plăcile teleecranului. Privea direct în spaţiul interstelar. Oriunde se uita erau numai stele. Nici un pic de soare, nimic altceva decît vîrfurile ascuţite ale unor raze de lumină, variind ca strălucire. Şi nici un fel de presiune a acceleraţiei, nici o forţă gravitaţională. Nu era o experienţă neobişnuită pentru el. Dar de data asta era diferită. Se uită la manşa propulsiei infinite şi văzu că e şi acum cuplată. Asta era partea proastă. Era cuplată. Vitezometrul arăta nişte cifre imposibile. Calendarul automat arăta ora şapte seara în ziua de 28 august anul 4791 de la Isher. Hedrock încuviinţă în sinea lui. Aşadar zăcuse fără cunoştinţă vreme de 22 de zile. În acest răstimp nava lui înaintase — se uită din nou la vitezometru — şi întoarse repede capul fără să îndrăznească să schiţeze măcar începutul unei evaluări.

Mişcarea îi aduse un adevărat vîrtej în creier şi un vag acces de vomă. Şezu o vreme liniştit, dar îi era rău de la stomac. Totuşi, încetul cu încetul, trupul lui care rezistase la atîtea şi atîtea încordări ajunse la un echilibru metabolic. Şi-şi dădu seama că senzaţia dureroasă de ameţeală i-o adusese foamea. Făcu două încercări de a se ridica în picioare, dar de fiecare dată recăzu pe scaun, ameţit şi cu o greaţă cumplită. A treia oară nu mai încercă să se ridice, ci se lăsă jos pe podea şi se tîrî către minuscula bucătărie.

Îi trebui un ceas întreg pentru a mînca, căci după ce sorbi cîteva înghiţituri dintr-o soluţie înviorătoare de dextroză, se strădui să adopte o dietă prudentă. Apoi îi veni în minte că ar trebui să doarmă. Şovăi însă. Mai rămînea problema distanţei sale faţă de Pămînt şi ciudăţenia faptului că nu simţea acceleraţia. Undeva pe parcursul zborului său, propulsia stelară atinsese o identitate supranaturală cu vreo puternică forţă fundamentală. Dispăruse punctul 00000...1 al inerţiei. Reveni la tabloul de comandă, stinse din nou luminile şi cîteva minute în şir manipulă adaptoarele telescopice ale teleecranelor. Cîteva stele deveniră mai luminoase, dar nici una nu crescu ca mărime. Nici una nu dădea vreo dovadă că ar fi cu adevărat mai aproape. Vitezometrul tot mai înregistra o viteză de circa 650.000.000 de km pe secundă. În asemenea condiţii acoperea distanţa dintre Pămînt şi Centaur la fiecare 18 ore. Problema era să-si rearanjeze ruta.

Gînditor, slăbi puţin ambreiajul semicercului automat de la mecanismul de direcţie: întîi urui slab, iar apoi începu să ticăie foarte repede, cu o viteză de 180 de bătăi pe secundă. Stelele îşi schimbară cursul, dar pînă la urmă se stabilizară - cînd cronometrul indică scurgerea a 3 secunde. O perfectă întoarcere în ac de păr la fiecare 1800 de milioane de km. În ritmul acesta, avea şanse ca peste 22 de zile să vadă din nou soarele Pămîntului. Dar nu, stai puţin! Nu era chiar atît de simplu. Nu se mai putea supune încă o dată genului de presiune gravitaţională care-l ţinuse atîta vreme în inconştienţă. După cîteva aprecieri şi calcule, fixă pîrghia de propulsie aproape de poziţia marşarier. Şi aşteptă. Întrebarea era în cît timp îşi recăpătase cunoştinţa după oprirea acceleraţiei? Trecură două ore şi tot nu se întîmplase nimic. Capul începu să-i cadă în piept, ochii să i se închidă. Dar şocul deceleraţiei nu se produse.

Se întoarse să se uite la motoare. Dar aparatele indicau o scădere a forţei cu 75 la sută. Placa exterioară a puţului de propulsie părea să aibă temperatura şi tensiunea normală. Era evident şi supărător că stătuse multă vreme în cîmpul de forţă supranormală care-i anulase rămăşiţele inerţiei, dincolo de limita rezonabilă sau prudentă. Nerăbdător şi chiar stînjenit în aşteptarea lui, pînă la urmă Hedrock adormi pe una dintre canapele.

Se produse o izbitură care-i zgudui oasele. Hedrock se trezi tresărind, dar se linişti repede cînd simţi presiunea constantă asupra trupului. Era puternică, aidoma curentului unui vînt foarte intens. Dar acum că trecuse de primul şoc, era suportabilă. Ceea ce-l interesa era în care punct al vitezei ieşise din cîmpul misterios fără inerţie pînă în lumea presiunilor deceleraţiei? Abia aştepta să sară în sus şi să se uite la vitezometru. Şi totuşi se stăpîni şi rămase unde era. În mod foarte acut era conştient de gîdilatul senzaţiei de readaptare — readaptări electronice, atomice, moleculare, nervoase şi musculare care aveau loc în trupul lui. Îşi acordă treizeci de minute înainte de a se mişca. Apoi se îndreptă spre panourile de comandă şi se uită atent la teleecrane. Dar nu era nimic de văzut pe ele. Calendarul indica ora 23,03 ziua de 29 august, iar vitezometrul coborîse la 500 de milioane de kilometri. Trebuia să facă mai tîrziu calculele pornind de la aceste elemente.

În sfîrşit lucrurile se porniseră pe drumul cel bun, fireşte că trebuia să aibă multă grijă, să se mai culce, să mănînce şi treptat, treptat să-şi refacă forţele. Nu era deloc uşor să stea în pat, dar pînă la urmă adormi. Se trezi cu o melancolie ciudată în suflet. Posomoreala i se întunecă şi mai tare peste cîteva minute cînd se uită la teleecrane. Totul părea îndepărtat, foarte, foarte îndepărtat. Pe acest fundal al imensităţii, cît de neînsemnate şi mărunte păreau pîlpîirile de molii oarbe ale oamenilor, zbătîndu-se să ajungă la lumina adevărului fundamental, însăşi violenţa luptei de a ascunde sau, invers, de a dezvălui taina propulsiei stelare, părea să capete o nuanţă de inutilitate. În faţa îngrozitoarei nopţi a universului, nici nu conta. Deodată păru de necrezut că există o femeie ca Împărăteasa Innelda Isher, cu întreaga ei voinţă aproape necugetată de a-şi păstra puterea clanului ei.

Hedrock se scutură pentru a-şi alunga această deprimare şi

se uită lung la stelele fixe, conştient de faptul că zilele şi orele de zbor aveau să fie prelungi pentru un singur om în toată această vastitate. Viteza îi scăzu la mai puţin de 180 de milioane de kilometri pe secundă în următoarele 24 de ore. Hedrock se încruntă. I se strecură în inimă o uşoară teamă că perioada în care nava străbătuse spaţiul fără inerţie introdusese un element de nesiguranţă primejdioasă. La actuala lui stare de deceleraţie, barca de salvare avea să se oprească definitiv în maximum 32 de zile.

Cea de a treia zi manifestă şi ca o reducere de peste şaptesprezece milioane de mile pe secundă. Îl părăsi — dar foarte încet — golul pe care-l simţea în întreaga fiinţă, observînd media deceleraţiei crescînd de la ceas la ceas. Îi era tot mai limpede că peste limita de cinci sute de milioane de kilometri pe secundă, creşterile şi scăderile de viteză trebuie să fie guvernate de legi mult mai puternice decît erau aici. Cel puţin de patru ori mai mult, deşi aceasta părea să fie limita superioară.

Pe măsură ce zilele se scurgeau încet, îşi reduse calculele pînă la o exactitate perfectă. Cu multă satisfacţie, Hedrock urmări lumina vitezometrului întunecîndu-se tot mai mult pînă cînd raza forţei pîlpîi uşor şi se opri. Pe bordul cu instrumente se aprinse intermitent semnalul: PORNEŞTE. NAVA STĂ.

Evaluările sale erau greşite cu o oră şi 19 minute, ceea ce reprezenta foarte puţin, dată fiind distanţa pe care o parcursese. Satisfacţia i se întunecă în oarecare măsură cînd cercetă cu atenţie plăcile teleecranului. Acordă mai bine telescopul şi aparatele automate de măsură. Soarele cel mai apropiat se arăta la aproximativ doi ani lumină spre stînga lui, iar registrul prismatic nu arăta nici o legătură cu soarele Pămîntului.

Era prea galben. Avea culoarea gălbenuşului de ou. Poate puţin mai roşiatică. Iar efectul crescu pe măsură ce nava se îndrepta spre el. La 150 de milioane de kilometri era doar o minge gălbejită de foc pe care nici un ochi de pămîntean n-o mai privise pînă atunci. Asta n-ar fi însemnat prea mult afară doar de faptul că steaua părea să nu aibă nici o legătură de distanţă recognoscibilă cu vreuna dintre stelele mai apropiate. Era la şapte ani lumină de un soare roşu-pal aflat aproape drept în faţă. Spre dreapta, la vreo şaptesprezece ani lumină era o

stea albastră. Cea de a treia stea ca apropiere pe care o mai putu descoperi într-o direcţie sau alta era la peste patruzeci de ani lumină dincolo de soarele albastru.

Se hotărî să verifice lucrurile pînă la capăt. Spaţiul cosmic parcă era în flăcări şi ar fi fost uşor să scape din vedere soarele pămîntului sau Centaurul, privind cerurile din actuala lui poziţie atît de ciudată. În timpul său vizual apărură trei planete, dar, ca şi în cazul stelelor, Hedrok ştia că s-ar putea să mai fie şi altele. Telescoapele de pe o navă atît de mică nu aveau capacitatea maximă de mărire. După un examen critic, selectă o planetă aflată la vreo sută douăzeci milioane de kilometri de soare. Avea un diametru de circa zece mii de kilometri, şi după toate aparenţele, avea şi o atmosferă.

Într-adevăr, pronosticul se dovedi realist. Nava cosmică străbătu o pernă groasă de aer, trecu peste o mare şi apoi se roti încet înapoi, ghidată de degetele lui, către un continent. Hedrock coborî lîngă o pădure virgină, de unde se vedea marea. Presiunea atmosferică era aproape normală, conţinutul de oxigen treizeci la sută şi nici o substanţă otrăvitoare în cantităţi periculoase. Se aventură afară cu multă grijă şi se aşeză pe un covor de iarbă groasă, cenuşie la culoare. Bătea un vînticel, dar de jur împrejur era tăcere, întreruptă doar de zgomotul valurilor pe plaja nisipoasă din apropiere.

Se scăldă în mare, iar apoi pe linia orizontului urmări coborîrea soarelui galben în apă. Noaptea se lăsă brusc şi aduse cu ea o singurătate mai intensă decît cunoscuse vreodată în spaţiul cosmic. În tot cursul nopţii, marea se jelui pe plaja neînsufleţită, un fel de bocet etern al apei care întîlneşte pămîntul. Iar dimineaţa, în timp ce se înălţa din nou pentru a-şi continua călătoria, planeta se desfăşură îndărătul lui prin pustiul acela întunecat din jurul soarelui ei, încă o odraslă nelocuită a lumilor pe care le zămislise Natura în încercarea ei de a creea inteligenţă. Bineînţeles, ştiuse. Soarele acelei planete era mai galben decît va ajunge vreodată vechiul soare al pămîntului. Galben şi straniu şi străin.

Soarele albastru parcă se apropie, iar speranţa că ar fi vorba de Sirius pieri doar cînd ecranele confirmară limpede că nu există nici o stea însoţitoare. Erau doar planete. La prima mişcare de baleiaj a telescopului apărură vreo zece-douăsprezece orbite palide, dar ele nu făcură decît să sublinieze

realitatea. Era pierdut. Pierdut într-o noapte care cu fiecare ceas avea tot mai puţin sens. Dormi neliniştit, apoi reveni la pupitrul de comandă.

Nici nu se instalase bine acolo că un şoc zgudui toate plăcile din care era alcătuită barca de salvare. Mica navă începu să se învîrtă ca o surcică într-o bulboană. Numai scaunul — scaunul acela multifuncţional — îl salvă pe Hedrock. Uşor şi suplu se răsuci la fel de repede ca şi nava, ţinîndu-l permanent în aceeaşi poziţie, şi la fel şi întregul panou de comandă.

Spaţiul înconjurător roia de nave monstruos de mari, de forma unor torpile. Toate teleecranele arătau zeci de asemena obiecte lungi de peste un kilometru; şi fiecare aparat dintr-acesta uimitor făcea parte dintr-un şir nesfîrşit care-i înconjura cu desăvîrşire mica lui navă. Din acel noian de aparate îi veni lui o idee. Începu să fiarbă în camera de comandă ca o băşică de gaz atomic. Era atît de puternică efervescenţa, încît o clipă rămase incoerentă. Dar cînd se concentra, mintea uluită a lui Hedrock înţelese că gîndul titanic nu este pentru el ci despre el.

—...locuitor de pe... fără sens... informaţii nouă sute de minute... studiaţi valoarea tensiunii unu... Trebuie distrus?

Gîndul secret, aproape demenţial care-i veni în cap lui Hedrock în timp ce stătea acolo, cu minţile zdruncinate, aşteptîndu-şi moartea, era că o vorba de valoarea de relaţie a întregii lupte disperate de pe Pămînt pentru a desfiinţa propulsia interstelară. Dar nu mai conta. Era prea tîrziu. Omul acţiona prea încet pe scara timpului nemăsurat. Fiinţe mai puternice puseseră de mult mîna pe atît de mult din univers cît doriseră, iar restul avea să fie împărţit după voinţa lor sălbatică... Prea tîrziu, prea tîrziu...

unsprezece

Poate trecuse doar un minut, poate trecuseră multe, în timp ce Hedrock şedea acolo. Cînd în sfîrşit începu să-şi reia observaţiile, avu senzaţia că iese din întuneric. Rămase uluit cînd văzu că n-a murit. Voinţa lui de a trăi crescu şi deveni un tipar luminos de intenţionalitate. I se micşorară ochii concentrîndu-se asupra ecranelor video. Erau ca ferestre pe

unde se uita afară la gloata de astronave ce-l înconjurau. Îl cuprinse teama — nu pentru el personal, cît pentru oameni în general, pentru specia umană. Erau multe, mult prea multe astronave. Implicaţia prezenţei lor era mortală.

Dar trăia. Gîndul conştient, cel de al doilea gînd la viaţă îl electriză. Degetele i se repeziră la manşele de comandă. Se uită la liniile de ghidaj, viză o deschidere între două dintre navele masive, împinse pînă la capăt manşa de adaptare, aşteptă o clipă ca barca de salvare să-şi stabilească parcursul, şi cu multă hotărîre trase pînă la capăt acceleratorul alb. Se gîndea că stăpînirea lor asupra lui va fi un echilibru de forţe bazat pe acceleraţia parţială pe care o obţinea el prin mărirea vitezei la maximum.

Mintea lui făcu o pauză, căci se lovise de un întuneric, o beznă uriaşă fizică, nu mintală. Debreie propulsia. După un moment de pierdere a cunoştinţei îşi aminti de o mişcare uşoară. Acum nu mai era nimic — nici nave, nici stele, nici un semn al acelei mingi de foc care fusese soarele albastru. Absolut nimic. Şi asta nu pentru că ar fi fost goale ecranele sau că n-ar fi funcţionat. Teleecranele erau deschise. Dar înregistrau numai o beznă fără nici o dungă de lumină. După o clipă atinse un buton de pe panoul cu instrumente de bord. Aproape imediat îi străluci în faţă un cuvînt. Spunea simplu: *metal.*

Metal! Înconjurat de metal. Asta însemna că se afla înăuntrul uneia dintre navele străine lungi de un kilometru şi jumătate. Cum se întîmplase asta era un mister. Dar dacă Făuritorii de Arme de pe Pămînt aveau un sistem de transmisie cu vibraţii, prin care obiectele de metal puteau fi trimise prin pereţi şi la distanţe mari, atunci absorbirea bărcii sale de salvare în cala unei maşini de proporţii mai mari era fără doar şi poate de domeniul posibilului.

Se simţi sfîşiat de o înţelegere din ce în ce mai clară a situaţiei lui. Recăzu pe speteaza scaunului, slăbit şi epuizat de intensitatea conflictului său emoţional. După o vreme mintea i se potoli. Văzu cu luciditate că în mod evident este prizonier şi la timpul potrivit avea să-şi afle soarta hotărîtă de alţii. Se lăsă pe spate şi aşteptă. Dar minutele se scurseră în tictacul ceasului şi nu apăru nici un semn de la cei ce-l capturaseră. I se făcu foame. Se întoarse către tuburile cu mîncare şi-şi pregăti masa. În timp ce mînca începu să-şi pună la îndoială politica sa

instinctivă de a rămîne încordat şi de a aştepta să vadă ce se întîmplă. La urma urmei acestea erau fiinţe inteligente. Îl lăsau să trăiască — ceea ce însemna mai mult ca sigur că-l socoteau preţios dintr-un punct sau altul de vedere. Termină de mîncat şi apoi îmbrăcă un costum de cosmonaut. Se simţea încordat dar foarte ho-tărît.

Gata în cele din urmă, deschise camera de etanşare şi rămase o clipă să se gîndească, cu destulă tristeţe, cît de departe se află de Pămînt. Iar apoi păşi în jos şi ieşi afară. Nu era nici un pic de forţă gravitaţională, aşa că pluti sub impulsul unei simple împingeri a încuietorii. Lanterna lui puternică lumină o potecă ce cobora într-o pantă abruptă, dezvăluind o adevărată cîmpie plată de metal, cu pereţii clar profilaţi la o oarecare distanţă, pereţi cu uşi în ei.

Tabloul era normal, chiar obişnuit. Era suficient să încerce toate uşile şi dacă reuşea să deschidă vreuna, să treacă prin ea. Chiar cea dintîi se deschise fără nici un efort. După o clipă, reflexele sale nervoase ajunseseră din urmă mintea lui zăpăcită şi simţi o senzaţie de uimire puternică. Privea în jos la un oraş de la o înălţime de peste trei kilometri. Oraşul strălucea şi scînteia într-o lumină provenită dintr-o sursă nevăzută şi era aşezat în mijlocul unei grădini cu copaci şi arbuşti înfloriţi. Dincolo era o pajişte verde, cu dumbrăvi şi lunci şi pîraie scînteietoare. Totul se curba uşor în sus, într-o uşoară ceaţă la orizont, pe cele trei laturi pe care le putea vedea. Dacă zarea n-ar fi avut margini atît de apropiate, ar fi putut să fie Pămîntul.

În clipa aceea Hedrock suferi un al doilea şoc îngrozitor. Un oraş, se gîndi el, un oraş ca cele de pe Pămînt într-o navă? Să fi fost atît de mare? Mintea lui nu putea cuprinde această noutate. Nava, care păruse lungă de peste un kilometru şi jumătate, avea de fapt cel puţin cincizeci. Şi străbătea spaţiul împreună cu mai multe sute de semene ale ei, fiecare aparat fiind de proporţiile unui planetoid, manevrat de fiinţe supraumane.

Hedrock îşi aminti de ţelurile sale. Îşi menţinu gîndurile la un nivel rece şi practic, în timp ce evalua proporţiile celei mai mari dintre uşi. I se păru că ar fi destul de mare. Se întoarse la barca de salvare. Avu un moment de îndoială dacă fiinţele acelea misterioase o să-i îngăduie s-o mişte din loc. Totul depindea de ce vroiau ei de la el. Îndoielile luară sfîrşit cînd micul lui aparat lunecă uşor înainte, trecu prin uşă avînd suficient spaţiu de

manevră şi ateriză cîteva minute mai târziu la periferia oraşului.

Găsindu-se astfel în siguranţă la sol, se aşeză acolo lăsînd fiorul neplăcut să-i gîdile nervii, dîndu-şi seama că asta doreau ei de la el. Nu încăpea nici cea mai mică îndoială că asupra lui acţiona un plan general şi multilateral. Şi cu toate că precauţiile păreau ridicole, totuşi trebuiau luate. Testă atmosfera. Presiunea atmosferică era aproape normală, conţinutul de oxigen nouăsprezece la sută, cel de azot şaptezeci şi nouă la sută. temperatura de 74°F. şi acceleraţia gravitaţională 1 G. Se opri aici, întrucît cifrele corespundeau cu cele de pe Terra.

Hedrock îşi scoase costumul de cosmonaut. Posibilitatea rezistenţei nu exista. Fiinţele care în cîteva minute, aşa într-o doară, erau capabile să recreeze în jurul lui ambianţa terestră, îl aveau în puterea lor. Păşi din barca de salvare în tăcerea de afară. În faţă îi stăteau nişte străzi goale care se întindeau de o parte şi de alta, un oraş părăsit. Nu se simţea nici o briză, nici o mişcare. Copacii din apropiere stăteau în liniştea aceea de moarte, cu frunzele îndoite dar ţepene, cu ramurile nemişcate. Era ca o scenă sub un clopot de sticlă, o grădină într-un vas transparent, iar el figurina minusculă fixată rigid în mijloc. Numai că n-avea de gînd să rămînă acolo.

Ajunsese la o clădire albă şi strălucitoare, lată şi lungă, dar nu prea înaltă. Bătaia lui aduse un sunet găunos şi după o clipă încercă încuietoarea. Uşa se deschise şi dezvălui — fără nici un fel de vestibul ori hol — o mică încăpere de metal. Erau acolo un pupitru de comandă şi un scaun multifuncţional pe care şedea un om. Hedrock se opri văzînd că e vorba chiar de el, aşezat acolo, şi că ceea ce are dinainte este un model al astronavei lui. Merse ţeapăn înainte, aşteptîndu-se oarecum ca trupul acela să dispară la apropierea lui. Dar nu dispăru. Se aşteptă ca mîinile să-i treacă prin acea versiune falsă a propriului său trup. *Dar nu trecură.* Pipăind hainele văzu că sînt fără doar şi poate ale lui, iar carnea feţei avea căldura vieţii cînd o atinse cu degetele. Hedrock cel care se afla pe scaun nu-i dădu nici o atenţie şi continuă să se uite fix la placa video a teleecranului general.

Hedrock urmări acea privire concentrată şi oftă cînd văzu pe ea faţa serioasă şi pătimaşă a Împărătesei. Aşadar aici era vorba de o reconstituire a scenei în care Innelda îi dăduse ultimul ordin, dar fără efecte sonore, fără glasul ei vibrant care-l îndemna imperios să aterizeze cu nava. Aşteptă, întrebîndu-se

care ar putea fi punctul următor din program, dar cu toate că trecură minute îndelungate, scena nu se schimbă.

Era un om înzestrat cu multă răbdare, dar pînă la urmă şi-o pierdu şi se trase înapoi către uşă. Afară, făcu o pauză pentru a înţelege lucrurile şi a verifica în ce măsură i-au înţepenit muşchii. Văzuse doar o nălucire, îşi spuse el cu încordare, totul era doar o scenă din propria lui memorie recreată într-un fel sau altul. Dar de ce tocmai scena aceea? Şi-n fond de ce o scenă din memorie?

Sub impulsul momentului, redeschise uşa şi se uită înăuntru. Camera era goală. Închise uşa, păşi repede în oraş şi simţi cum îl învăluie din nou ca un giulgiu tăcerea. Treptat, se mai relaxă, cu atît mai mult cu cît trebuia să înfrunte curajos fiecare faţetă a acestei lumi stranii pregătită pentru el — cu toate surprizele ei — de fiinţele nevăzute care-l luaseră captiv. Le stîrnise interesul ceva din personalitatea lui şi acum el trebuia să forţeze lucrurile şi să le reţină atenţia pînă cînd descoperea secretul puterii cu care-l ţineau prizonier.

Se întoarse brusc spre intrarea impunătoare a unui zgîrie-nori de marmură cu vreo treizeci de etaje. Uşa frumos împodobită se deschise ca şi cea a primei clădiri în care intrase, nu într-o anticameră, ci direct într-o cameră. Era o încăpere mai mare decît cea dintîi. Erau arme de foc în podea şi în vitrinele înşirate de-a lungul pereţilor, iar în colţ şedea un bărbat care tocmai deschidea o scrisoare. Deja asupra lui Hedrock se revărsase primul şoc. Acum intrase în Arsenalul Linwood, iar omul din colţ era Daniel Neelan. Scena întrevederii dintre Neelan şi el urma acum să fie montată din nou.

Merse înainte, conştient de faptul că ceva nu e în regulă cu tabloul pe care-l vedea. Nu era aidoma cu cel din amintirea lui. Îşi dădu brusc seama ce anume nu era în regulă: cînd se întîlniseră prima dată, Neelan nu citea nici o scrisoare.

Era oare posibil să fie vorba de un element petrecut ulterior?

Cînd se opri exact în spatele lui Neelan, se aplecă peste umărul lui şi se uită la scrisoarea pe care o ţinea acesta în mînă. Îşi dădu seama că lucrul e perfect posibil. Plicul avea pe el ştampila unui oficiu poştal de pe Marte. Deci aceasta era corespondenţa pe care se oferiseră cei de la Arsenale să le-o obţină şi acesta era Neelan după ce fuseseră împreună în Clădirea Mică Trellis de la numărul 1874.

Dar cum se realizase totul? Una era să construieşti o scenă extrasă din amintirea lui, şi cu totul alta să joace o scenă la care el nici nu participase şi care se petrecuse la o distanţă de nenumăraţi ani lumină şi cu aproape două luni în urmă. Şi totuşi trebuie să fi fost un motiv care-i îndemnase să realizeze ceva atît de greu numai şi numai pentru el. Mintal, stabili că mai mult ca sigur cei ce-l capturaseră vroiau să-l facă să citească scrisoarea primită de Neelan.

Cînd se aplecă înainte s-o parcurgă, deodată i se împăienjeniră ochii. Senzaţia neplăcută trecu şi el constată că stă jos şi nu în picioare şi că acum chiar el ţine în mînă scrisoarea. Tranziţia era atît de uluitoare încît fără voie se răsuci cu scaunul şi se uită în spatele lui.

Cîteva secunde bune se holbă la propriul său trup care se afla acolo în picioare, rigid, uşor aplecat înainte, cu ochii ficşi şi fără să clipească, iar apoi, încet, se întoarse în partea opusă şi se uită în jos: erau hainele lui Neelan, mîinile lui Neelan, trupul acestuia. Începu să simtă diferenţa, să devină conştient de gîndurile lui Neelan şi de profundul interes emoţional pe care-l prezenta pentru acesta scrisoarea.

Înainte ca Hedrock să conştientizeze mai bine faptul că într-un fel — cine ştie cum? — "mintea" lui fusese introdusă în trupul lui Neelan, acesta se concentra asupra scrisorii. Era de la fratele său Gil şi avea următorul conţinut:

"Dragă Dan,

Acum îţi pot spune despre cea mai mare invenţie din întreaga istorie a neamului omenesc.

A trebuit să aştept pînă acum, la numai cîteva ceasuri înainte de plecarea noastră, pentru că nu ne putem asuma riscul ca această scrisoare să cadă în mîinile altcuiva. Dorim să înfăţişăm lumii un fapt împlinit. Cînd ne vom întoarce, intenţia noastră este să strigăm cît mai tare marea noastră noutate, s-o audă toată lumea şi să facem nenumărate filme şi alte înregistrări în sprijinul ei. Dar să ne oprim asupra faptelor.

Sîntem cu toţii şapte, în frunte cu celebrul savant Derd Kershaw. Şase dintre noi sîntem specialişti în ştiinţă, cel de-al şaptelea e un individ numit Greer, un fel de om bun la toate care ne ţine registrele şi evidenţa la arhivă, dă

drumul la maşinile automate de gătit şi aşa mai departe. Kershaw îl învaţă acum să manipuleze manetele de comandă pentru ca noi ceilalţi să putem fi scutiţi de această corvoadă..."

Hedrock-Neelan se opri aici, cu un fel de greaţă pînă în adîncul sufletului:

— Doamne, ce copii au putut să fie! mormăi el cu vocea răguşită. Copii mari sortiţi pieirii!

Iar după o clipă se gîndi: "Va să zică Greer era omul bun la toate. Atunci nu mă mir că n-avea nici măcar cunoştinţe ştiinţifice elementare".

Dădu să citească mai departe, dar o clipă Hedrock îşi descătuşă eul din acea conştiinţă compusă. Se gîndi, aproape fără pic de emoţie: "Bine, dar Neelan nu ştia de Greer. Cum putea să aibă vreo senzaţie în privinţa lui?" Dar nu putu merge mai departe cu gîndurile, căci alter-egoul Neelan, cu insistenţa de a citi mai departe scrisoarea, îi copleşi voinţa de separare a gîndurilor. Aşadar, citiră mai departe împreună:

"Am intrat în această afacere deoarece Kershaw a observat în *Revista Atomică* un articol de-al meu în care descriam nişte cercetări fundamentale făcute de mine exact pe linia unei idei pe care o avusese pentru a-şi dezvolta invenţia.

Aici aş putea perfect să spun că şansa ca această descoperire să fie reprodusă de alţi cercetători este practic nulă. După concepţia lui, ea îmbrăţişează prea multe domenii specializate. Ştii doar că în timpul perioadei noastre de pregătire am fost învăţaţi că există aproape cinci sute de mii de domenii specializate ale ştiinţei şi că, fără dar şi poate, printr-o coordonare abilă a cunoştinţelor, se vor ivi nenumărate noi invenţii, dar nici un fel de sistem de instruire cunoscut pînă acum nu va izbuti să coordoneze măcar o fracţiune din aceste ştiinţe, ca să nu mai vorbim de toate la un loc.

Menţionez acest lucru pentru a sublinia din nou importanţa păstrării secretului. Kershaw şi cu mine am ţinut un sfat la miezul nopţii şi am fost angajat în condiţiile păstrării cît mai atente a tainei.

Ascultă, Dan, vestea este absolut uluitoare. Avem un sistem de propulsie atît de rapid încît este pur şi simplu un vis. Stelele sînt ca şi cucerite. De îndată ce închei această scrisoare, plecăm către Centaurus.

Mă apucă tremurul şi frigul şi greaţa, mă trec fiori reci şi fierbinţi numai la gîndul celor ce se vor petrece. Asta înseamnă totul. Se va deschide larg lumea întreagă. Gîndeşte-te doar la toţi acei oameni care au fost aruncaţi cu de-a sila pe Marte şi pe Venus, şi pe una sau alta dintre lumi — fireşte, trebuia făcut şi acest lucru; trebuia să locuiască acolo şi să exploateze bogăţia acestor corpuri cereşti — dar acum există speranţa, o şansă nouă, de a cuceri lumi mai verzi şi mai frumoase.

Începînd cu acest punct, omul se va extinde dincolo de orice limită cunoscută şi va pune de-a pururi capăt tuturor acestor certuri şi omoruri mărunte pentru proprietate. De aci înainte va fi întotdeauna mai mult decît trebuie pentru fiecare din oameni.

Motivul pentru care trebuie să acţionăm cu atîta grijă este că Imperiul Isher va fi zguduit din temelii de emigraţia fără precedent care va începe imediat, iar Împărăteasa Innelda îşi va da prima seama de acest lucru şi va fi cea dintîi care să încerce să ne distrugă. Nu sîntem siguri nici măcar că Arsenalele vor susţine o asemenea transformare. La urma urmei, şi ele fac parte integrantă din structura Isher; ele au furnizat verificările şi sistemele de echilibru şi în felul acesta au ajutat la crearea celui mai stabil sistem de guvernare conceput vreodată pentru omul instabil. Deocamdată preferăm ca nici ele să nu descopere secretul pe care-l deţinem. Şi încă un lucru: Kershaw şi cu mine am discutat efectul posibil al anilor-lumină ai distanţei asupra relaţiei sensoriale dintre mine şi tine. El crede că viteza noastră de retragere din sistemul solar va avea drept efect o rupere abruptă şi bineînţeles că va mai fi şi chinul acceleraţiei. Noi..."

Neelan se opri aici. Pentru că tocmai asta simţise şi el, chinul şi apoi ruperea! *Gil nu murise.* Sau mai degrabă (îl luă şuvoiul gîndurilor) Gil nu murise în ziua aceea de acum un an. Undeva pe parcursul călătoriei, Greer...

Ajuns la acest punct, Hedrock îşi smulse din nou propria conştiinţă din relaţia aceea integrată. "Dumnezeule!", gîndi el tremurînd, "facem parte unul din celălalt. El are emoţii bazate pe cunoştinţele mele, iar eu simt emoţiile de parcă ar fi ale mele. Totul s-ar putea înţelege dacă aş fi fratele lui, cu care a fost de multă vreme într-o relaţie senzorială bine stabilită. Dar nu-i sînt frate, sînt doar un străin şi ne-am văzut doar o singură dată".

Gîndurile i se opriră aici. Întrucît era posibil ca pentru savanţii străini care le manipulau minţile şi trupurile să nu fi fost altă deosebire între Neelan şi el decît între gemenii Neelan. La urma urmei, majoritatea sistemelor nervoase umane erau asemănătoare ca structură. Dacă cei doi Neelan puteau să fie "acordaţi" unul cu celălalt, atunci s-ar părea că acelaşi lucru era întru totul posibil şi cu oricare altă pereche de fiinţe omeneşti.

De data asta, după ce raţionase şi organizase totul, Hedrock nu se mai împotrivi reunirii identităţilor lor separate. Abia aştepta să termine de citit scrisoarea lui Gil. În schimb însă din nou textul se estompă, ochii i se împăienjeniră. Hedrock-Neelan clipi de mai multe ori şi apoi tresări violent cînd faţa îi fu biciuită de granule fine de nisip fierbinte.

Văzu că nu se mai află în Arsenal şi că nu mai e nici o urmă a oraşului-fantomă. Se răsuci într-un spasm al reacţiei musculare şi băgă de seamă că se află culcat pe un deşert roşu, plat, sub un soare imens şi burtos. Departe spre stînga lui, dincolo de un nor gros de praf, se afla un alt soare. I se păru mai îndepărtat şi mai mic, de fapt, dar avea — în lumea aceea de praf fin, ca o pudră, — avea aproape culoarea sîngelui. Pe nisipul deşertului, în apropierea lui, stăteau întinşi alţi oameni. Unul dintre ei se răsuci cu gesturi fără vlagă; era o huidumă destul de bine făcută şi buzele începură să i se mişte. Nu scoase de fapt nici nu sunet, dar într-un fel ciudat, întorcîndu-se în felul acela, adusese pe linia vizuală a lui Neelan-Hedrock o grămadă de cutii, lăzi şi structuri metalice. Hedrock recunoscu o maşină de fabricat apă, o ladă cu alimente şi un teleecran. Dar observaţiile îi fură întrerupte.

— Gil! ţipă el — sau mai degrabă Neelan. *Gil, Gil,* Giiil!

— Dan! Strigătul păru să vină de departe. Era mai degrabă un gînd decît un sunet, un oftat obosit care străbătea noaptea cea mare. Reîncepu, slab, îndepărtat dar limpede şi îndreptat

către Neelan. Dan, prostuţule, unde eşti? Dan, de ce faci asta? Nu te simt aproape... Dan, sînt bolnav, pe moarte. Sîntem pe o planetă ciudată care va trece aproape de unul din sorii Centaurului. Furtunile se vor înteţi, aerul va frige mai tare. Noi... O, Doamne!

Ruperea fu atît de bruscă încît îl arse. Parcă era un elastic întins prea tare — care cedă. Golul fu umplut de o năvală de nenumăraţi ani-lumină. Hedrock înţelese că "ăia" nu fuseseră de fapt acolo. Era vorba doar de o legătură senzorială între cei doi fraţi, şi imaginea acelei lumi de coşmar trecuse prin ochii lui Gil Neelan.

Oricine va fi făcut aceasta, realizase o stăpînire şi înţelegere fantastică a fiinţelor umane. Îi trebuiră clipe îndelungate pînă să vadă că Neelan e încă în Arsenal, tot cu scrisoarea în mînă. Avea lacrimi în ochi, dar curînd putu citi iar scrisoarea pînă la capăt:

> "...Probabil vom fi complet separaţi pentru prima oară de la naştere. Mă voi simţi singur şi pustiu.
>
> Ştiu, Dan, că mă invidiezi, citind aceste rînduri. Cînd mă gîndesc cîtă vreme a visat omul ca să ajungă la stele şi cum s-a dovedit în repetate rînduri imposibil, înţeleg perfect ce sentimente ai. Mai ales tu — aventurierul familiei noastre.
>
> Urează-mi noroc, Dan, şi ţine-ţi gura.
>
> Jumătatea ta,
>
> Gil."

Hedrock nu era prea sigur cînd s-a produs transformarea şi în ce stadiu. A devenit sensibil la schimbare mai întîi sub forma senzaţiei că nu se mai află la Arsenale. Asta n-avea o importanţă imediată pentru el. Mintea îi era dominată de gîndurile lui Gil Neelan şi de miracolul produs. Într-un fel sau altul, aceşti oameni puternici care-l luaseră prizonier intensificaseră legăturile destul de firave dintre cei doi fraţi şi stabiliseră o legătură mintală peste sute de ani-lumină, o legătură incredibilă şi instantanee.

Şi, cu totul întîmplător, fusese luat în această călătorie fantastică.

— Doamne, dar ce întuneric era! Ciudat! întrucît nu se mai afla la Arsenale, probabil, judecînd logic, trebuie să se fi aflat în

"oraş" sau undeva pe nava fiinţelor care-l capturaseră. Hedrock se ridică şi prin această acţiune îşi dădu seama că zăcuse cu faţa în jos. Cînd se mişcă, mîinile şi picioarele se încurcară într-o plasă de funii întreţesute. Trebui să pună mîna pe o funie sau alta pentru a-şi recăpăta echilibrul. Rămase clătinîndu-se acolo în beznă.

Pînă atunci, îşi păstrase calmul luptîndu-se din răsputeri să deducă înţelesul fiecărei experienţe în sine. Aceasta însă îl depăşea. Panica îl cuprinse aproape ca o lovitură fizică. În locul unei pardoseli exista o ţesătură de funii ca odgoanele corăbiilor care străbăteau mările Pămîntului în zilele de demult, sau ca plasa vreunui păianjen de proporţii de coşmar. Făcu o pauză în gînduri şi pe spinare îi trecură fiori reci.

Ca o plasă de păianjen.

În jurul lui începu să crească tot mai mult o vagă lumină albăstruie, şi văzu că într-adevăr oraşul a dispărut. Îi luase locul o lume nepămînteană, bleumarin, şi plase, plase ţesute pe kilometri întregi. Se trăgeau înapoi spre tavanul foarte înalt şi dispăreau în îndepărtarea înceţoşată. Se răspîndeau în toate direcţiile, topindu-se în semiobscuritate, ca nişte lucruri din lumea subpămînteană. Din fericire, nu păreau să fie locuite.

Hedrock avu timp să-şi încordeze creierul pentru şocul cel mai teribil pe care trebuia să-l înfrunte structura lui bine instruită şi pregătită. Avu timp să înţeleagă faptul că se afla în interiorul unei nave spaţiale şi că trebuie să existe neapărat şi nişte locuitori. Mult deasupra lui se produse brusc o vagă mişcare. Păianjeni. Îi văzu clar, nişte fiinţe uriaşe cu multe picioare şi înţelegerea deplină a acestui fapt îl făcu să se crispeze. Aşadar un trib de fiinţe arahnoide reprezentau acum marele premiu al naturii, inteligenţa supremă a tuturor veacurilor, stăpînitorii universului. Acest gînd păru să-i stăruie foarte multă vreme în minte, pînă cînd, dintr-o sursă ascunsă, veni spre el o lumină slabă, o rază care se concentra asupra lui. Brusc creierul îi fu zdruncinat de un adevărat trăsnet de vibraţii:

—...*rezultatul examinării — negativ... Nici o legătură fizică între aceste fiinţe... Numai energie...*

— *Dar tensiunile puteau fi sporite prin energie. Conexiunea a fost concepută pe distanţa XXX.*

—...*Cercetările mele arătau că nu există nici o legătură fizică...*

— *Îmi exprimam doar uimirea, prea înalte XXX* (se auzi un nume indescifrabil). *Fără îndoială există un fenomen apropiat, strîns legat de comportarea acestei rase. Să-l întrebăm...*

— *OMULE!*

Creierul lui Hedrock deja încordat sub apăsarea acestor gînduri de proporţii imense, se dădu îndărăt din faţa acestei unde directe.

— Da? izbuti el să rostească într-un tîrziu. Vorbi cît mai tare. Glasul reprezenta un sunet slab pe fondul vastităţii aceleia de un albastru închis şi fu înghiţit imediat de tăcerea dominantă.

— *OMULE, DE CE UN FRATE A FĂCUT O CĂLĂTORIE LUNGĂ PENTRU A DESCOPERI CE I S-A ÎNTÎMPLAT CELUILALT FRATE?*

O vreme întîmplarea îl lăsă perplex pe Hedrock. Părea să se refere la faptul că Dan Neelan venise de pe un meteor îndepărtat pe Pămînt pentru a descoperi de ce s-a întrerupt legătura senzorială cu fratele său Gil. Părea o întrebare aproape de prisos întrurit răspunsul era mai mult decît evident. Erau fraţi, fuseseră crescuţi împreună, legăturile dintre ei erau deosebit de strînse, de o natură ieşită din comun. Înainte ca Hedrock să poată explica elementele simple ale naturii umane implicate aici, tunetul titanic îi lovi din nou mintea:

— *OMULE, DE CE ŢI-AI RISCAT VIAŢA PENTRU CA CELELALTE FIINŢE OMENEŞTI SĂ POATĂ AJUNGE PÎNĂ LA STELE? ŞI DE CE VREI SĂ LE ÎMPĂRTĂŞEŞTI ALTORA SECRETELE NEMURIRII?*

În ciuda răvăşelii din mintea lui Hedrock, încetul cu încetul gîndurile începură să i se prefacă în înţelegere. Aceste fiinţe ca nişte păianjeni se străduiau să priceapă natura emoţională a omului *fără* ca ele însele să aibă capacitatea afectivă. Iată nişte orbi care cer să li se explice culorile, un surd ca masa cerînd o definiţie a sunetului. Acelaşi principiu.

Acum abia se explica ce făcuseră ei. Reconstituirea aparent fără noimă a scenei dintre el şi Împărăteasă avusese scopul observării emoţiei lui în timp ce-şi risca viaţa într-un scop altruist. Tot aşa şi din motive similare se stabilise legătura dintre el şi fraţii Neelan. Se dorea măsurarea şi evaluarea emoţiilor în acţiune.

Din nou îl întrerupsese zarva gîndurilor din afară:

— *E REGRETABIL CĂ UNUL DINTRE FRAŢI A MURIT ÎNTRERUPÎND LEGĂTURA...*

— *NU E CAZUL CA ACEASTA SĂ FIE O PIEDICĂ, ŞI NU E*

NEVOIE NICI DE FRATELE DE PE PĂMÎNT ACUM CĂ AM STABILIT O LEGĂTURĂ DIRECTA ÎNTRE PRIZONIERUL NOSTRU ŞI CEL MORT, ESTE ÎN CURS O EXPERIENŢĂ MAJORĂ...

— XXX, — DECLANŞEAZĂ IMEDIAT.

— CE TREBUIE FĂCUT MAI ÎNTÎI?

— BINEÎNŢELES, PUNEREA LUI IN LIBERTATE.

Urmă o pauză prelungă, apoi ceva neclar. Hedrock se încordă tare şi fără voia lui închise ochii. Cînd îi redeschise, se trezi din nou în unul din laboratoarele lui secrete de pe Pămînt, cel în care era cît pe-aci să-l ucidă şobolanul uriaş.

doisprezece

I se păru că se află din nou pe Pămînt. Cu multă grijă se ridică în picioare şi-şi făcu un examen general. Mai avea încă pe el costumul acela de protecţie pe care i-l dăduse Greer şi în care se îmbrăcase înainte de a părăsi barca de salvare pentru a rătăci prin "oraşul" terestru creat pentru el de fiinţele-păiajen. Îşi roti încet privirea prin încăpere, căutînd mici discrepanţe care i-ar fi putut arăta că e vorba de o nouă iluzie.

Nu putea fi foarte sigur. Şi totuşi se simţea altfel decît atunci cînd îl manipulaseră. Se produsese o atmosferă generală de ireal. Trăise ca în vis. Acum parcă îi dispăruse această senzaţie.

Rămase încruntat, amintindu-şi de ultimele gînduri pe care le recepţionase de la ele. Una dintre fiinţe indicase clar că aveau să-i redea libertatea pentru faza următoare a experimentului. Hedrock nu era sigur ce anume înţelegeau ei prin libertate, pentru că în mod limpede tot mai studiau comportamentul emoţional uman. Dar i se întîmplase de atîtea şi atîtea ori în viaţă să fie în primejdie încît în ultimă instanţă nu mai lăsa temerile personale să stea în calea ţelurilor sale. În schimb vroia să testeze realitatea înconjurătoare.

Se duse pînă la teleecranul general dintr-unul din birouri şi mişcă butoanele pînă prinse un canal care transmitea informaţii. Ascultă o relatare foarte monotonă: comentatorul se ocupa de nişte legi noi pe cale de a fi discutate de către parlamentul imperial. Nici o menţiune referitoare la propulsia interstelară. Dacă se produsese vreo tulburare în momentul fugii sale de pe

astronava lui Kershaw, se pare că zarva se potolise. Se renunţase şi la eforturile de orice natură întreprinse pentru a o sili pe Împărăteasă să-şi dezvăluie secretul.

Închise teleecranele şi se schimbă, punîndu-şi hainele "de lucru". Cu multă grijă selectă încă patru arme inelare şi apoi, pregătit pentru bătălie, păşi printr-un transportor într-unul dintre apartamentele sale aflate în oraşul imperial. Începea să se simtă mult mai bine. Undeva în mintea lui alcătuia planuri pentru experienţe pe care avea să le facă dacă oamenii-păianjen încercau din nou să pună stăpînire pe el, dar mai era încă îngrijorat în privinţa naturii exacte a "libertăţii" ce i se dăduse. Se grăbi spre fereastra mare de unde se vedea partea de sud a oraşului. Mai bine de un minut Hedrock se uită la scena — familiară lui — a impresionante, metropole. Apoi, întorcîndu-se încet, se duse pînă la teleecranele din apartament şi făcu un apel la Serviciul public de informaţii.

Această organizaţie era legată de Arsenale şi oferea gratuit ştiri şi informaţii. Fata care-i vorbi lui Hedrock îi răspunse la toate întrebările fără a-i cere să-şi decline identitatea. De la ea află precis că Împărăteasa a negat în mod repetat în public că ar avea cunoştinţă de propulsia interstelară, aşa că după două săptămîni de propagandă intensă împotriva ei, Arsenalele îşi abandonaseră brusc campania.

Posac, Hedrock întrerupse legătura. Aşadar Innelda scăpase cu minciuna. Nu-i venea greu să înţeleagă de ce Arsenalele încetaseră s-o mai supună la presiuni. Cauza susţinută cu ardoare de ele ar fi devenit nepopulară la culme, căci nu puteau aduce nici un fel de dovezi; erau prea logice pentru a urmări pe faţă un scop ce putea întoarce oamenii împotriva lor. Era un fapt care putea fi luat drept bun din capul locului, că nouăzeci la sută din populaţie a pierdut de mult interesul pentru această problemă. Dintre cei rămaşi, majoritatea n-ar şti ce să facă, chiar dacă ar crede în existenţa acelei propulsii. Dar cum o puteai sili pe conducătoarea ereditară a sistemului solar să-şi dezvăluie secretul?

Hedrock, care avea propriile lui idei în privinţa acestei posibilităţi, se încrîncenă tot mai tare. Traversă biblioteca şi studie cu atenţie ceasul secular. Avea mai mult probleme de rezolvat. Era nevoie de ceva timp pentru a-şi organiza campania şi momentul acţiunii lui trebuia amînat pînă într-o zi de odihnă.

Cît despre fiinţele arahnoide, ele reprezentau o necunoscută, şi nu le putea controla în nici un fel mişcările. Va trebui să acţioneze ca şi cum aceste fiinţe nici n-ar fi existat.

— Ia să vedem, mormăi el în sinea lui. Astăzi e întîi octombrie şi mîine e... *Zi de Odihnă!*

Fu un adevărat şoc pentru el. Însemna că n-are la dispoziţie decît după amiaza pentru a pregăti cel mai susţinut efort fizic din toată cariera lui. Ceea ce-l tulbura era faptul că preliminariile nu aveau să fie deloc simple. Ce idee, să trebuiască să dea piept cu oameni ca Nensen, Deely şi Triner, tocmai cînd era atît de grăbit. Dar n-avea timp nici măcar să regrete că lucrurile nu stau altfel.

Reveni în laboratorul său subteran şi începu să cerceteze în amănunt un teleecran foarte mare care ocupa un colţ al camerei sale de transport. Aparatul era înţesat de şiruri de puncte luminoase, cam peste o mie cincisute. Îi trebui o vreme pentru a extrage cele circa douăzeci de numere individuale care-i trebuiau. Şaptesprezece din ele se colorară în verde intens. Celelalte trei se luminară în roşu, ceea ce însemna că cei trei oameni de la capătul celălalt nu se află în birourile lor. Oricum şaptesprezece din douăzeci era un număr nesperat de mare. Hedrock îşi îndreptă spinarea după această muncă de selecţie şi-şi întoarse faţa către teleecran cînd acesta începu să strălucească.

— Uitaţi-vă bine la mine, spuse el. Probabil că astăzi mă veţi vedea.

Făcu o pauză, cîntărindu-şi bine cuvintele următoare. Ar fi fost o prostie vecină cu nebunia să arate că vorbeşte cu mai mulţi indivizi deodată. Fără îndoială, unii dintre ascultătorii mai isteţi ştiau că alte firme sînt în aceiaşi situaţie ca şi a lor, dar ar fi fost o prostie gratuită să le confirme suspiciunea.

Mulţumit, Hedrock continuă:

— Firma dumneavoastră va rămîne deschisă pînă mîine dimineaţă. Vă rog să asiguraţi dormitul, distracţia şi hrana pentru personal. Continuaţi cu activităţile normale pîna la ora obişnuită sau pînă la viitorul anunţ. Funcţionarilor trebuit să li se plătească o primă de douăzeci la sută pentru săptămîna asta. Pentru informarea dumneavoastră particulară, aflaţi că s-a stîrnit o situaţie cu totul excepţională, dar dacă nu vi se mai comunică nimic pînă mîine la ora şapte dimineaţa, consideraţi

chestiunea închisă. Între timp citiţi articolul şapte din Actul de integrare. Atît pentru moment.

Închise teleecranul şi se strîmbă, văzînd cît de tîrziu s-a făcut. Trebuiau să treacă cel puţin treizeci de minute între apelul său verbal şi prima sa vizită în carne şi oase. Nu exista altă cale. Era imposibil să apară personal la un minut după mesajul transmis prin teleecran. Probabil că acesta pricinuise şi aşa destul de mare emoţie, chiar o senzaţie, fără să mai complice şi el lucrurile prin sosirea sa imediată.

Şi pe urmă mai avea încă de pus la punct un aparat de mărire, pentru cazuri deosebite, pe care să-l poată înghiţi. În cele din urmă rămase cu ochii pe jumătate închişi, trecînd în revistă fiecare eventualitate a întrevederilor pe care trebuia să le aibă. Unele persoane cu funcţii de conducere aveau să se dovedească greu de dominat din primul foc. Intenţionase de mult să întreprindă ceva împotriva mai multora dintre ei. De prea multă vreme fuseseră ştabi. Politica lui de a lăsa o familie să funcţioneze generaţii de-a rîndul, plătindu-şi doar contribuţia la un fond centralizat, dar altfel fără a fi controlaţi, îi slăbise treptat autoritatea. N-avea încotro. Era practic imposibil să controleze atîţia oameni.

După expirarea termenului de o jumătate de oră, Hedrock conectă un transportor, cercetă coridorul bine luminat şi păşi în el. Pe uşa la care ajunse era un anunţ:

SOCIETATEA IMOBILARĂ STAR
PROPRIETĂŢI IN VALOARE DE TRILIOANE
Biroul Preşedintelui
J.S. TRINER
Intrarea persoanelor străine interzisă

Cu unul dintre inele, Hedrock declanşă mecanismul secret al uşii. Intră, trecu pe lîngă fata drăgălaşă de la recepţie care încercă să-l oprească. Razele inelului său descuiară automat cea de a doua uşă. Păşi înăuntru şi se trezi într-o cameră de proporţii impunătoare. Un bărbat mare de statură, cu faţa palidă şi ochii spălăciţi, se ridică dindărătul unui birou monstros de maro, de formă curbată, şi se uită lung la el.

Hedrock nu-i dădu nici o atenţie. Un alt inel pe care şi-l pusese în deget îl gîdila iritant. Întoarse încet mîna. Cînd

senzaţia neplăcută încetă, piatra inelului indică direct peretele din spatele biroului. Frumos camuflaj! stabili cu admiraţie Hedrock. Modelul tapetului nu era întrerupt cîtuşi de puţin, uriaşa armă cu explozie era perfect ascunsă îndărătul lui. Fără inelul său de explorare, n-ar fi descoperit-o niciodată.

Brusc se simţi mai mohorît. Îşi îngădui gîndul glacial si pripit că descoperirea lui nu face decît să-i confirme părerea pe care o avea despre acest om. Deci un adevărat tun ascuns în birou — ce porcărie! Dosarul particular al lui Triner îl arăta nu numai egocentric şi neîndurător (trăsături fireşti într-o epocă a trusturilor administrative gigantice) şi nici nu era pur şi simplu amoral: sute de mii de cetăţeni ai Isher-ului săvîrşiseră tot atîtea omoruri ca şi Triner, diferenţa motivaţiei fiind aceea dintre bine şi rău. Triner era o javră murdară, stricată pînă-n măduva oaselor, un adevărat cîine al diavolului.

Omul venea spre el, cu mîna întinsă, cu un zîmbet optimist, chiar entuziast, pe faţa palidă, şi spuse tot pe un ton la fel de optimist:

— Nu ştiu dacă să cred sau nu în dumneavoastră, dar cel puţin sînt dispus să vă ascult.

Hedrock păşi spre mîna întinsă ca şi cum ar fi vrut să i-o strîngă. Dar în ultima clipă trecu dincolo de individ şi imediat se si aşeză pe fotoliul impresionant din spatele biroului în formă de inimă. Îl înfruntă pe înaltul funcţionar speriat, gîndindu-se cu asprime: "Va să zică Triner e dispus să discute, da? Asta e foarte drăguţ. Dar în primul rînd trebuie să-l supun la un bombardament psihologic şi să-i dau o lecţie de cruzime neîmblînzită, subliniind apăsat faptul că există pe lume şi oameni mai duri decît J.T. Triner. Împinge-l cu spatele la perete; dezechilibrează-l". Destul de politicos, Hedrock spuse:

— Înainte de a vă aşeza pe scaunul *acela,* domnule Triner, înainte de a sta noi de vorbă, vreau să vă puneţi salariaţii să înceapă treaba pe care trebuie s-o faceţi pentru mine — mă ascultaţi?

În privinţa asta nu încăpea nici o îndoială. Nu numai că Triner asculta cu atenţie, dar era şocat şi furios şi perplex. Ca şi mulţi alţi oameni cu caracter tare, fiind supuşi prima data forţei depline a unui nimb al personalităţii ce constituia aproape o energie în sine, părea incapabil să-şi adapteze funcţiile mintale şi fizice la realitate. Nu părea intimidat. Hedrock ştia bine că de

la un asemenea om nu se poate aştepta la frică. Triner deveni pur şi simplu prudent şi puţin curios. Spuse:

— Ce anume doriţi să se facă?

Chestiunea era prea importantă pentru a fi tratată cu o severitate nemiloasă. Hedrock scoase din buzunar o hîrtie împăturită:

— Aici, spuse el cu seriozitate, sînt numele a cincizeci de oraşe. Vreau să-mi faceţi o listă a tuturor proprietăţilor mele comerciale şi financiare din aceste oraşe, aranjate după bulevarde şi străzi. Nu contează cine se află în ele. Puneţi doar numerele străzilor. Şi numai în cazul cînd sînt mai multe la rînd, cum ar fi un întreg cvartal, cel puţin douăsprezece cu totul. Mă urmăriţi?

— Da, dar...

Triner părea năucit. Hedrock i-o reteză:

— Dă te rog ordinul ăsta. Îl studie pe individ, făcînd ochii mici şi apoi se aplecă înainte: Triner... sper... că ai respectat articolul 7 al Actului vostru constitutiv?

— Vai, domnule, dar articolul acela a fost promulgat acum aproape un mileniu. Nu cumva vreţi să spuneţi...

— Îmi poţi face lista sau nu?

Triner asuda vizibil.

— Cred că da, spuse el în cele din urmă. Nu prea ştiu. Să văd. Deodată deveni mai rigid şi adăugă printre dinţii strînşi: Fir-ar să fie, dar nu poţi să dai buzna aici şi să începi...

Hedrock îşi dădea întotdeauna seama cînd a fost prea brutal cu cineva. Spuse cu glas blînd:

— Bine, bine, dă ordinul acela şi pe urmă putem sta de vorbă.

Triner şovăi. Era destul de zdruncinat şi, după o clipă, îşi dădu probabil seama că oricum, la nevoie, putea contramanda instrucţiunile date. Spuse:

— O să trebuiască să folosesc teleecranul de la birou.

Hedrock încuviinţă din cap şi ascultă cu atenţie cum transmite Triner ordinul unui subşef. Nu-l scăpă din ochi. Subşeful protestă, dar Triner era mai deprins să dea ordine decît să le primească. Lătră furios la subordonat şi cu fiecare cuvînt pe care-l rostea părea să-şi recapete aplombul. Îşi trase scaunul lîngă birou şi începu să-i zîmbească lui Hedrock, în timp ce-i vorbea mieros, pe un ton confidenţial:

— Dar care-i bancul? Despre ce e vorba?

Tocmai faptul că încerca să se arate supus îl dădea de gol. Hedrock şedea gînditor şi cu un aer glacial. Aşadar butoanele de comandă ale tunului erau în birou, cam pe acolo pe unde-şi trăsese Triner scaunul. Hedrock studie meditativ situaţia. Era aşezat la birou, cu spatele la tun şi cu Triner în stîngă lui. Uşa care dădea spre biroul exterior era la o depărtare de aproape 20 metri, dincolo de ea era fata de la recepţie. Peretele şi uşa aveau s-o protejeze. Oricine altcineva ar fi intrat, ar fi trebuit ţinut mult spre stînga, preferabil înapoia lui Triner, dar mai lateral. Hedrock încuviinţă satisfăcut. Nu-l scăpase o clipă din ochi pe Triner iar acum îi spuse:

— Am să-ţi spun absolut totul, Triner. (Asta era un fel de aperitiv pentru curiozitatea evidentă a individului şi avea să-i calmeze nerăbdarea). Dar mai întîi vreau să te rog să mai faci un lucru. Ai în biroul central de aici un contabil şef numit Royan. Cheamă-l sus. După ce-i vorbesc, o să înţelegi mai bine dacă după ziua de azi mai poate rămîne în cadrul firmei.

Triner păru nedumerit, şovăi, iar apoi dădu o indicaţie scurtă prin teleecran. O voce clară şi răsunătoare promise să vină imediat sus. Triner închise aparatul şi: se lăsă pe speteaza scaunului.

— Va să zică dumneata eşti individul din spatele acelui misterios teleecran din perete, zise el în cele din urmă căutînd să cîştige timp.

Făcu un semn către desenul tapetului de pe perete, iar apoi spuse brusc cu multă intensitate în glas:

— Împărăteasa e la spatele nostru? Casa Isher e proprietara acestei afaceri?

— Nu.

Triner păru dezamăgit, dar zise:

— Sînt gata să cred asta şi ştii de ce? Casa are mereu nevoie de bani, atît de gravă nevoie încît n-ar lăsa o comoară cum e firma noastră să vegeteze ca acum. Toată povestea asta cu împărţirea periodică a profiturilor între locatari, sau cum mai e, nu seamănă a Isher.

— Nu, nu, nici nu e, spuse Hedrock, urmări expresia perplexă ce se răspîndi pe faţa lui Triner.

Ca şi atîţia şi atîţia oameni înaintea lui, Triner nu avea destul curaj să-l sfideze pe proprietarul secret, atîta vreme cît era

posibil ca acest proprietar să fie tocmai familia imperială. Iar Hedrock descoperise că desminţirea nu făcea decît să sporească îndoielile celor ambiţioşi.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră un tînăr de maximum treizeci şi cinci de ani. Era voinic şi energic. Făcu ochii mari cînd văzu cum sînt repartizate scaunele în biroul şefului. Hedrock îi spuse:

— Dumneata eşti Royan?

— Da.

Tînărul se uită întrebător la Triner, dar acesta nu ridică ochii.

Hedrock făcu un semn către ornamentul reprezentat de teleecranul de perete.

— Ai fost informat anterior de semnificaţia acestui aparat?

— Am citit articolele din regulament, începu Royan şi apoi se opri. Deodată ochii i se luminară, arătînd că a înţeles mai bine: Nu cumva dumneavoastră sînteţi...

— Te rog, te rog, fără cabotinism. Vreau să-ţi pun o întrebare, Royan, i-o reteză Hedrock.

— Poftiţi.

— Cîţi bani (şi Hedrok articulă apăsat cuvintele) a scos Triner de la firmă anul trecut?

Triner îşi trase respiraţia cu un fel de şuierat, apoi tăcu. Cei doi bărbaţi, Royan şi Triner, se priviră lung, o inconfundabilă ciocnire violentă a voinţelor. În cele din urmă Royan rîse uşurel, aproape ca un băieţel şi spuse:

— Cinci miliarde de unităţi fiduciare, domnule.

— Nu ţi se pare cam mult pentru un salariu? întrebă sever Hedrock.

Royan încuviinţă din cap:

— Nu cred că domnul Triner se considera salariat, ci mai degrabă proprietar.

Hedrock văzu că Triner şi-a aţintit privirea asupra biroului şi că mîna lui se îndrepta alene către o statuetă ornamentală.

Hedrock zise:

— Royan, vino încoace.

Făcu un gest cu mîna stîngă, aşteptînd pînă ce tînărul luă poziţie în stînga lui Triner. Apoi manipulă inelul propriului său aparat de mărit. Augmentarea obţinută era mică, cam de un deget sau două. Ar fi putut obţine acelaşi efect fizic îndreptîndu-şi spinarea şi scoţîndu-şi pieptul în afară. Ceea ce conta era că se schimba structura esenţială a costumului său "de lucru" şi a

propriului său trup. Ambele deveneau la fel de inexpugnabile ca însăşi Arsenalele. Cu şase luni mai înainte, intrînd în palat, îşi scormonise creierii în căutarea unei metode prin care ar fi putut să ia cu el costumul, fără nici o primejdie, dar lucrul devenise imposibil pentru că s-ar fi putut să i-l fure spionii foarte ageri ai palatului cînd nu-l purta. Din structura acestuia, orice fizician competent ar fi putut detecta dintr-o privire secretul vibraţional de bază al Arsenalelor. Nu numai că în acest costum era încorporată o considerabilă instalaţie energetică necesară pentru o formă intensă de augmentare, dar însăşi construcţia lui slujea la limitarea întregului proces la ceea ce era el, ceea ce cuprindea o precauţie absolut necesară.

Aproape tot ce i se întîmplase după evadarea din mîinile Făuritorilor de Arme era rezultatul faptului că nu putuse purta costumul într-un arsenal.

Hedrock îşi simţi trupul mai rigid; şi gîtul parcă-i înţepenise, glasul i se încetini cînd spuse:

— Aş zice că e mult prea mare salariul. Ai grijă să fie redus la cinci milioane.

Triner scoase un sunet nearticulat, dar Hedrock continuă să-i vorbească lui Royan cu acelaşi glas de oţel, într-un ritm foarte lent:

— Mai mult decît atît, în ciuda structurii ei cooperatiste, firma aceasta şi-a dobîndit o reputaţie de neinvidiat în privinţa lipsei de remuşcări, iar politica preşedintelui ei de a pune să se agate femeiuşti drăgălaşe pe stradă ca să fie duse în diferitele lui apartamente secrete este...

Hedrock văzu cum Triner apucă convulsiv statueta. Se ridică exact cînd Royan urlă ca să-l avertizeze.

Focul tras de tun dezintegră scaunul pe care şezuse Hedrock, mătură biroul metalic şi şterse cu o flacără tavanul. Era o lovitură de o violenţă imensă, cel puţin nouăzeci de mii de cicli, dar nu destul de puternică încît Hedrock să nu observe fulgerul din pistolul lui Royan. După o clipă, suita evenimentelor apăru limpede. Triner manipulase tunul şi-l îndreptase spre Hedrock, apoi se întorsese şi-şi scosese revolverul imperial pentru a-l ucide pe Royan. Dar acesta trăsese primul, cu un pistol defensiv de la Arsenale.

Unde stătuse mai înainte Triner era acum un luciu care scînteia şi se stingea imediat, în timp ce nişte puternice pompe

aspiratoare (declanşate automat de către tun) curăţau aerul din încăpere. Era un proces standard, atît de rapid încît tot aerul din cameră se primenea de cinci ori pe secundă.

În birou se aşternu tăcerea între Hedrock şi Royan. Într-un tîrziu Royan îi spuse:

— Zău că nu înţeleg cum ai scăpat.

Părea emoţionat. Îi tremura glasul. Pălise şi fără doar şi poate cîteva minute trebuia să fie tratat cu multă răbdare. Atîta doar că nu dispuneau de acest timp. De fapt nu mai aveau deloc timp. Şi aşa lui Hedrock i se păru că a irosit minute preţioase într-un singur birou. Îşi deconectă instalaţia de augmentare şi spuse în grabă:

— Royan, dumneata eşti noul preşedinte al societăţii, cu un salariu de cinci milioane pe an. Ce fel de curs de educaţie mintală ai ales pentru fiul dumitale?

Royan îşi revenea mai repede decît se aşteptase Hedrock.

— Cel obişnuit.

— Schimbă-l. Arsenalele au publicat de curînd amănunte în privinţa unui curs nou care deocamdată nu este chiar atît de popular. Cuprinde întărirea funcţiilor morale. Dar spune-mi cînd vor fi gata listele pe care le-am comandat prin Triner? Sau n-ai idee de ele?

Viteza conversaţiei păru să-l năucească din nou pe Royan, dar păru că face faţă poverii:

— Mă tem că nu înainte de ora şase. Eu...

Hedrock i-o retează:

— Royan, mîine o să ai parte de nişte şocuri cumplite, dar să te ţii tare. Să nu-ţi pierzi capul. Ţi-ai atras mînia unei puternice organizaţii secrete. Ţi se va da o lecţie. Ni se vor distruge în mare măsură proprietăţile, dar sub nici un cuvînt şi nici o împrejurare să nu dezvălui cuiva că sînt proprietăţile noastre şi nici să nu începi reconstruirea lor pînă într-o lună sau pînă cînd nu primeşti instrucţiuni noi.

Termină pe un ton destul de sinistru:

— Trebuie să ne acceptăm pierderile fără prea multă zarvă. Din fericire mîine e o Zî de Odihnă. Oamenii nu vor fi în atelierele şi birourile lor. Dar nu uita... Listele... să fie... gata la *şase!*

Şi cu o mişcare bruscă, îl părăsi. Referirea la o organizaţie secretă era o poveste la fel de bună ca şi oricare alta şi cînd

uriaşul avea să se pună în mişcare, toate slăbiciunile sale aveau să fie reduse la dimensiuni pitice de realitatea înfiorătoare. Dar acum prima grijă era să facă celelalte vizite — începînd cu cîteva mai uşoare, apoi să mănînce, pe urmă să-l înfrunte pe arogantul Nensen şi să declanşeze acţiunile pe scară mare.

Peste o oră îl ucise pe Nensen prin metoda simplă a reflectării asupra lui a propriului său pistol. Neînfrîntul Deely se dovedi inofensiv, un bătrîn monstru care se predă iute văzînd că pe Hedrock nu-l interesează convertirea lui tîrzie. Ceilalţi constituiau obstacole ale căror curiozităţi şi inerţie mintală trebuiau înfrînte. Abia a doua zi de dimineaţă la şapte fără un sfert Hedrock luă o pastilă energizantă, nişte vitamine şi se întinse jumătate de oră ca ele să-şi facă efectul asupra trupului său obosit.

Mîncă mult la micul dejun şi puţin înainte de opt îşi puse la maximum augmentatorul din costumul "de lucru". Sosise ziua uriaşului.

treisprezece

Cu cîteva minute înainte de a-i parveni primele veşti, Innelda tocmai spunea pe un ton glacial:

— De ce avem mereu nevoie de bani? Unde se duc toţi aceşti bani? Bugetul nostru anual e pur şi simplu astronomic şi totuşi nu văd altceva decît declaraţii care ne arată că cutare sume se duc la cutare departament general şi cutare la altul, şi tot aşa mai departe, pînă la plictiseală. Sistemul solar are bogăţii inestimabile. Deverul zilnic al bursei se ridică la sute de miliarde de unităţi fiduciare. Şi totuşi guvernul nu are bani. Ce se întîmplă? Am rămas în urmă cu încasarea impozitelor?

Se aşternu tăcerea. Şeful finanţelor se uită disperat în jurul mesei unde se ţinea şedinţa guvernului. Pînă la urmă privirea i se opri la faţa Prinţului Del Curtin. Ochii i se luminară cu un fel de apel mut. Prinţul şovăi, apoi spuse:

— Maiestate, aceste şedinţe de cabinet încep să intre într-un tipar. Toţi tăcem în timp ce Maiestatea Voastră ne dondăneşte. În ultima vreme aţi avut mereu tonul plîngăreţ al unei neveste care, după ce a cheltuit toţi banii soţului, îl ocărăşte că nu are

mai mulţi.

Împărăteasa nu înţelese imediat implicaţiile acestor vorbe. Era atît de deprinsă ca vărul ei să-i vorbească astfel în particular, încît n-o frapa imediat faptul că de data asta comentariile erau făcute într-o şedinţă oficială a guvernului. Observă distrată că ceilalţi părură uşuraţi, însă ea se concentra prea tare asupra propriilor ei cuvinte, pentru a se lăsa pătrunsă de sensul deplin al frazelor prinţului. Drept care îşi continuă mînioasă discursul început mai înainte.

— M-am plictisit să mi se tot spună că nu avem bani pentru a face cheltuielile normale ale statului. Cheltuielile casei imperiale au rămas aceleaşi de generaţii întregi. Toate proprietăţile particulare pe care le deţin sînt întreţinute din câştigurile realizate chiar de ele şi nu de către stat. Mi s-a spus de multe ori că am împins pînă la limita maximă impozitele pe societăţile comerciale ca şi pe cetăţeni, dar de fapt marea finanţă se plînge cel mai tare de această povară. Dacă aceşti isteţi oameni de afaceri şi-ar cerceta registrele, ar descoperi că există alţi factori mai puţin evidenţi care le golesc resursele. Mă refer la ceea ce preia organizaţia aceea ilegală şi scandaloasă, Arsenalele, care stoarce ţara noastră la fel de rău ca şi guvernul legitim. Pretenţia lor că nu vînd decît arme este una din cele mai mari escrocherii la care a fost supus un popor. Metoda lor este destinată în mod viclean să atragă sprijinul unor indivizi hrăpăreţi din rîndul maselor. Se ştie prea bine că e suficient să aduci acuzaţia că te-a tras pe sfoară o firmă şi imediat tribunalele secrete ale Arsenalelor îţi dau cîştig de cauză. Întrebarea este, cînd devine profitul legitim escrocherie? E o întrebare pur filosofică şi poate fi discutată la nesfîrşit. Dar aceste tribunale ale Arsenalelor dovedesc prea multă uşurinţă în acordarea unor despăgubiri triple, dau acuzatorului jumătate din bani şi-şi păstrează cealaltă jumătate. Ascul-taţi-mă pe mine, domnilor, trebuie să dezlănţuim o campanie. Trebuie să-i convingem pe oamenii de afaceri că Arsenalele îi storc mai mult decît guvernul. De fapt, bineînţeles, dacă oamenii de afaceri ar fi cinstiţi, n-ar consta. Într-un asemenea caz, mironosiţele astea de la ateliere s-ar vedea demascate, arătîndu-se că sînt de fapt nişte hoţi. Pentru că bineînţeles tot ar mai avea nevoie de bani ca să-şi întreţină organizaţiile.

Făcu o pauză, căci îşi pierduse răsuflarea, şi-şi aminti ce

spusese anterior Prinţul Del Curtin. Se încruntă la el:

— Şi aşa, verişorule, zici că vorbesc ca o nevastă cicălitoare? După ce am cheltuit banii soţului meu iubitor, acum...

Se opri brusc. Tresărind, îşi aminti expresia de uşurare care se aşternuse pe feţele miniştrilor după comentariul prinţului. Deodată o fulgeră revelaţia pe care nu o avusese pînă acum, că a fost acuzată personal în faţa întregului cabinet.

— Ei fir-ar al dracului să fie! explodă ea. Va să zică eu sînt de vină? Va să zică eu am cheltuit banii soţului ca o femeie iresponsabilă?

Iarăşi făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul. Era pe punctul de a relua, cînd se aprinse teleecranul de lîngă scaunul ei:

— Maiestate, tocmai ne-a sosit din Vestul Mijlociu un mesaj urgent. O fiinţă umană uriaşă, înaltă de vreo cincizeci de metri, distruge cartierul de afaceri din oraşul Denar.

— Cum?

— Dacă doriţi, vă pot arăta scena. Uriaşul se retrage încet în faţa atacurilor unităţilor mobile.

— Nu-i nimic... Vocea ei era rece şi incisivă. Încheie retezînd vorba: Trebuie să fie vreun robot construit de un nebun şi marina o să rezolve cazul. În momentul de faţă nu pot da atenţie poveştii ăsteia. Raportaţi mai tîrziu.

— Prea bine.

În tăcerea care urmă, şezu pe scaun ca o statuie, cu faţa imobilă şi albă, cu ochii scoşi, din orbite, înflăcăraţi.

Într-un tîrziu şopti:

— Să fie oare o nouă acţiune a Arsenalelor?

Ezită şi apoi rupse vraja celor întîmplate. Îi năvăliră în minte lucrurile pe care le spunea înainte de întrerupere. Primele ei cuvinte loviră în plin aluzia acuzatoare.

— Prinţe, trebuie oare să înţeleg că mă scoţi pe mine vinovată în public de dificultăţile financiare cu care se luptă guvernul?

Prinţul îşi păstră calmul.

— Maiestatea Voastră îmi interpretează greşit cuvintele. Eu spuneam că aceste şedinţe de cabinet s-au transformat în ore de cicăleală. Diverşii lorzi şefi de departamente sînt răspunzători în faţa parlamentului şi nu văd la ce poate sluji o critică distructivă.

Ea se uită lung la prinţ şi-şi dădu seama, furioasă, că el

refuză să-şi explice afirmaţia iniţială. Îi spuse repede:

— Atunci nu ţi se pare că sugestia mea de a-i informa pe oamenii de afaceri cu privire la tacticile hoţeşti ale Arsenalelor — nici asta nu ţi se pare constructivă?

Prinţul tăcu atîta vreme încât ea izbucni mai apăsat:

— Ei, e constructivă sau nu?

El îşi mîngîie bărbia şi apoi o privi drept în ochi:

— Nu, declară el.

Împărăteasa îl privi cu ochii mari şi-şi pierdu din nou răsuflarea, căci acest schimb de cuvinte avea loc în faţa întregului cabinet.

— Şi de ce nu? întrebă ea în cele din urmă, pe un ton cît mai rezonabil cu putinţă. Cel puţin ar mai slăbi presiunea criticilor împotriva noastră pentru nivelul ridicat al impozitelor.

— Dacă asta te face fericită, îi replică Prinţul Del Curtin, probabil că n-ar fi nici un rău să lansăm o asemenea campanie de propagandă. Nu ne-ar îndatora mult mai mult.

Innelda vorbi iarăşi glacial:

— Nu e vorba de fericirea mea personală, se supără ea. Mă gîndesc numai la statul nostru.

Prinţul Del Curtin tăcu şi ea îl privi din ce în ce mai hotărîtă. Îi vorbi cu seriozitate:

— Prinţe, noi sîntem rude de sînge. În particular sîntem prieteni buni, dar am avut dispute violente asupra multor chestiuni. Totuşi, acum ai sugerat că eu aş lăsa interesele mele particulare să-mi încalce răspunderile faţă de stat. Bineînţeles, întotdeauna am luat drept bună ideea că nu poţi avea două personalităţi şi că fiecare act al unui individ îi reflectă în oarecare măsură prejudecăţile particulare. Dar există o diferenţă între presupunerile inconştiente care influenţează opiniile individului — între acestea şi o politică bine calculată, în aşa fel încît să asigure împlinirea ţelurilor particulare ale acestei persoane. Ei bine, în ce fel m-am dovedit eu calculată? Ce te-a făcut să rosteşti deodată o afirmaţie cu atît de multe implicaţii ascunse? Aştept un răspuns.

— "Deodată" nu este cuvîntul exact, răspunse sec prinţul. De mai bine de o lună tot stau aici şi-ţi ascult cu uimire crescîndă tiradele enervate. Şi-mi pun mereu o întrebare. Eşti curioasă să ştii care e această întrebare?

Femeia avu o ezitare. Deja răspunsul luase o întorsătură

care o făcea să nu se mai simtă la largul ei. Totuşi riscă:

— Spune-mi.

— Întrebarea pe care mi-am pus-o, reluă Prinţul Del Curtin, era "Ce o preocupă şi o necăjeşte? La ce decizie se străduieşte să ajungă?" Ei bine, răspunsul la aceste întrebări n-a reieşit imediat. Sîntem cu toţii conştienţi de obsesia ta în privinţa Arsenalelor. În două situaţii diferite te-ai arătat gata să cheltuieşti fonduri guvernamentale uriaşe pentru a promova vreo acţiune îndreptată împotriva Arsenalelor. Primul incident de acest fel a avut loc acum cîţiva ani şi ne-a costat atîţia bani încît datoriile s-au putut acoperi abia anul trecut. Iar apoi, cu cîteva luni în urmă, ai început să-mi faci nişte observaţii destul de misterioase, iar în final ai cerut cabinetului să voteze o sumă mare de bani pentru un scop pe care nu l-ai dezvăluit nici atunci, nici pînă acum. Flota a fost rechemată brusc, a venit o acuzaţie din partea Făuritorilor de Arme că ai făcut rost de o instalaţie de propulsie interstelară pe care o ţii secretă. Noi am finanţat o contra-propagandă şi pînă la urmă toată afacerea s-a stins, deşi costul ei a fost colosal, după cum arată cifrele noastre din buget. Aş mai vrea să ştiu de ce ai socotit necesar să construieşti tunuri energetice de o sută de milioane de cicli care costă un miliard opt sute de mii fiecare. Te rog să nu mă înţelegi greşit. Nu-ţi cer să explici acest lucru. Deduc din anumite observaţii ale tale că incidentul s-a încheiat cu succes. Au rămas totuşi următoarele întrebări: De ce nu erai mulţumită? Ce n-a fost în regulă? Eu unul am decis în mintea mea că e vorba de o problemă internă şi nu externă, personală şi nu politică.

Pe Innelda o cuprinse o senzaţie tot mai acută de gol interior. Şi totuşi nu ştia încă unde bate el. Ezită şi se pierdu cu totul. Prinţul continuă:

— Innelda, ai treizeci şi doi de ani şi nu te-ai măritat Există zvonuri — şi te rog să mă ierţi că le pomenesc aici — că ai sute de amanţi, dar eu unul ştiu sigur că astea sînt vorbe de clacă. Deci, ca să mă exprim fără ocol, a sosit de mult timpul să te măriţi.

— Adică tu ai propune, întrebă ea cu glasul puţin strident de iritare — să convoc toţi tinerii din ţară să se întreacă în fapte de vitejie şi să-l iau de bărbat pe cel care iese primul la concurs?

— Nu e cîtuşi de puţin nevoie de aşa ceva, îi replică liniştit prinţul. Eşti deja îndrăgostită.

În jurul mesei se produse o oarecare agitaţie. Zîmbete. Expresii şi priviri amabile.

— Maiestate, începu unul dintre bărbaţi, asta e cea mai bună veste pe care am auzit-o de...

Îşi pierdu însă glasul văzînd expresia de pe faţa Împărătesei.

Ca şi cînd n-ar fi auzit întreruperile, aceasta spuse:

— Prinţe, sînt uluită. Şi cine e fericitul ales?

— Probabil unul dintre cei mai formidabili bărbaţi pe care i-am cunoscut, încîntător în pofida vitalităţii sale şi întru totul demn de mîna ta. A venit la palat acum vreo opt luni şi te-a impresionat pe dată. Din nefericire, datorită antecedentelor sale — vreau să spun din punct de vedere politic — s-a stîrnit în mintea ta un conflict între dorinţele tale fireşti şi obsesia ta.

Acum îşi dădea ea seama despre ce vorbeşte prinţul şi încercă să abată săgeata în altă parte:

— Sper că nu te referi cumva la tînărul acela pe care l-am trimis acum două luni la spînzurătoare, dar pe care l-am graţiat ulterior.

Prinţul Del Curtin zîmbi:

— Recunosc că judecata ta aspră împotriva lui m-a nedumerit o vreme, dar de fapt era pur şi simplu o altă faţetă a luptei tot atît de violente care se dă în mintea ta.

Innelda răspunse cu tot atîta răceală:

— Parcă-mi amintesc că n-ai ridicat obiecţii prea mari împotriva ordinului de execuţie.

— Am fost dat peste cap. Sînt mult prea loial faţă de persoana ta, iar afirmaţiile tale atît de categorice împotriva lui m-au întors pe dos. Abia ulterior am înţeles că toate făceau parte dintr-un tipar.

— Adică ai impresia că n-am fost sinceră dînd acest ordin?

Prinţul spuse:

— Pe lumea asta oamenii îi distrug neîncetat pe cei pe care-i iubesc. Ba chiar se mai şi sinucid, distrugînd astfel fiinţa pe care o îndrăgesc cel mai mult.

— Şi ce au toate astea de-a face cu conflictul din mintea mea şi care — aspect destul de ironic — mă preface într-o scorpie?

— Acum două luni mi-ai spus că l-ai informat pe căpitanul Hedrock (Împărăteasa se încordă puţin auzind pomenit pentru prima dată acest nume) că-l vei invita înapoi la palat peste două

luni. Acest termen a trecut şi nu eşti în stare să te hotărăşti dacă să te ţii sau nu de cuvînt.

— Vrei să spui că dragostea mea a fost întunecată de altceva?

— Nu, zise prinţul şi apoi dovedi şi mai multă răbdare: Pur şi simplu ţi-ai dat brusc seama că rechemarea lui ar fi un act mult mai semnificativ decît orice ţi-ai imaginat cînd ai fixat acest termen. În mintea ta asta echivala cu recunoaşterea faptului că situaţia este exact cea descrisă de mine.

Innelda se ridică.

— Domnilor, zise ea cu un zîmbet îngăduitor, toate acestea au fost pentru mine o revelaţie. Sînt sigură că vărul meu e bine intenţionat şi că într-un fel ar fi excelent pentru mine să mă mărit. Dar mărturisesc că nu m-am gîndit niciodată la căpitanul Hedrock ca la individul osîndit să-mi asculte toată viaţa cicălelile. Din nefericire există un alt motiv pentru care am ezitat să mă mărit şi deci să adaug un al treilea conflict la cele două menţionate de prinţ. Eu...

Teleecranul de lîngă scaunul ei se aprinse:

— Maiestate, Consiliul Făuritorilor de Arme tocmai a transmis o declaraţie în legătură cu uriaşul.

Innelda se aşeză la loc. Simţi un vag şoc dîndu-şi seama că a uitat complet de tiranul acela fără noimă, cu un aparent program de distrugere tot fără noimă. Dar acum se apucă de marginea mesei lungi.

— Am să capăt mai tîrziu o copie, spuse ea. Care e esenţa declaraţiei?

Urmă o pauză după care se auzi un alt glas, mult mai profund:

— Consiliul Făuritorilor de Arme a dat acum publicităţii o declaraţie denunţînd uriaşul de cincizeci de metri înălţime care a devastat cartierele comerciale şi financiare ale oraşelor Denar şi Leonton. Făuritorii de Arme declară că zvonul după care uriaşul ar fi o maşinărie a Arsenalelor este absolut fals, şi ei subliniază că vor face tot ce le stă în putinţă pentru a ajuta la capturarea Uriaşului. După cum s-a relatat mai devreme, uriaşul a alergat...

Împărăteasa stinse teleecranul.

— Domnilor, spuse ea, cred că aţi face mai bine să vă întoarceţi la sediile dumneavoastră şi să fiţi pregătiţi de acţiune,

fiecare la postul lui. Statul este în primejdie şi de data asta (se uită lung la vărul ei), de data asta nu mi se pare a fi vorba de nici un calcul din partea mea.

Se întrerupse şi-şi luă rămas bun de la ei.

Conform tradiţiei, lorzii care alcătuiau Cabinetul îşi păstrară locurile pînă cînd ea părăsi încăperea.

De îndată ce ajunse în apartamentul ei, aşteptă cîteva minute iar apoi ceru legătura cu biroul Prinţului Del Curtin. Faţa acestuia apăru aproape imediat pe ecran. Ochii lui căpătară o expresie curioasă, întrebătoare.

— Eşti frumoasă? o întrebă el.

— Bineînţeles că nu. Ştii tu prea bine. Apoi se pierdu într-o izbucnire emotivă: Spune-mi te rog, Del, aveţi ceva informaţii cu privire la intenţiile uriaşului?

— Vrea să se dea publicităţii chestiunea propulsiei interstelare.

— A, atunci e vorba de Arsenale.

Prinţul clătină din cap.

— Nu prea cred, Innelda, zise el cu gravitate. Au mai difuzat o a doua declaraţie acum cîteva minute, dîndu-şi probabil seama că toată lumea va face legătura între apariţia uriaşului şi propaganda lor de acum şase săptămîni. Şi-au repetat cererea ca tu să dai în vileag propulsia interstelară, dar continuă să nege orice legătură cu uriaşul şi încă o dată se oferă să ajute la prinderea lui.

— S-ar părea că negaţia asta e ridicolă.

Prinţul Del Curtin spuse cu seriozitate:

— Innelda, dacă uriaşul ăsta îşi continuă, distrugerile, va trebui să faci altceva mai concret decît să aduci acuzaţii Arsenalelor.

— Cobori la micul dejun? îl întrebă ea.

— Nu, mă duc la Denar.

Innelda privi îngrijorată la imaginea lui de pe ecran:

— Ai multă grijă, Del.

— O, n-am cîtuşi de puţin de gînd să mă las ucis.

Ea rîse brusc:

— De asta sînt sigură. Poţi să-mi spui ulterior ce motiv ai să te duci.

— Nu e nici o taină. M-a invitat marina. Cred că au nevoio de un martor responsabil al eforturilor pe care le întreprind ei

pentru a nu li se aduce mai tîrziu acuzaţii că n-au făcut tot ce le stă în putinţă. Se întrerupse: La revedere.

— La revedere, zise Innelda şi închise aparatul.

Îşi petrecu dimineaţa dictînd scrisori. La prînz, în salonul principal, se întoarseră către ea atîtea priviri. Îngrijorate încît, cînd reveni în apartamentul ei, deschise imediat teleecranul şi se uită la uriaş. Întîi îl văzu devastînd o stradă din oraş. Era ca un nebun gigantic, un adevărat demon al distrugerii. Îl privi lung, cu oroare crescîndă, aproape fără să-i vină să creadă. Înaintarea lui incredibilă sfărîma clădiri întregi. Strălucea în soare ca un monstruos cavaler într-o armură orbitoare.

Chiar cînd privea ea, un distrugător trecu fulgerător pe lîngă uriaş, trăgînd asupra lui cu toate cele patruzeci de tunuri; iar flăcările ţîşniră din gigant într-o adevărată jerbă incandescentă, de parcă ar fi fost un ecran de energie. Dar, cu ochii micşoraţi observă că, după atac, uriaşul păşi îndărătul unei clădiri înalte şi se ghemui acolo cînd reveni la atac distrugătorul. În faţa acestei situaţii încurcate, nava se abţinu de la deschiderea focului. Se întoarse peste un minut, însoţită de alte două distrugătoare, dar uriaşul era mult mai departe, lăsînd în urma lui o dîră de distrugeri, un şir de clădiri dărîmate. Ridică un mic atelier şi-l folosi ca scut în faţa tirului navelor şi părea imun la valurile de energie care se revărsau asupra lui, chiar inconştient de ele.

Împărăteasa se gîndi:

— Nu-i place focul direct, dar îi rezistă. Iar energia indirectă nu-l deranjează cîtuşi de puţin.

Înfiorîndu-se, închise aparatul. Scena dispăru imediat.

Se simţea obosită, aşa că se întinse un ceas. Probabil că a şi dormit, pentru că a sculat-o din somn teleecranul particular de lîngă pat. Îl văzu pe Prinţul Del Curtin cu o înfăţişare îngrijorată şi vocea şi mai şi:

— Innelda, l-ai mai urmărit pe uriaş?

Împărătesei i se făcu un gol în inimă. Îi era încă greu să prindă sensul vinei asemenea primejdii care se ivise din neant în dimineaţa aceea, iar acum ameninţa însăşi structura imperiului Isher. Cu mare greutate izbuti să întrebe:

— Dar e ceva deosebit? Am fost tare ocupată.

— Treizeci şi patru de oraşe, Innelda. Doar un singur mort deocamdată şi numai datorită unui accident. Gîndeşte-te totuşi despre ce e vorba. Nu e o glumă, e o realitate. Continentul

întreg a început să fiarbă ca un furnicar răsturnat. Uriaşul a distrus numai clădirile firmelor mici, lăsînd neatinse marile companii. S-a stîrnit un adevărat val de zvonuri în această privinţă, şi mă tem ca oricîtă propagandă am face, s-ar dovedi inutilă atîta vreme cît se mai află în libertate monstrul ăsta. Deodată prinţul izbucni: Ce e toată povestea asta că tu ai ascunde un sistem de propulsie interstelară? E ceva adevărat?

Innelda şovăi, apoi zise:

— De ce mă întrebi?

— Pentru că, zise el cu severitate, dacă e adevărat şi dacă asta se ascunde îndărătul uriaşului, atunci cred că ar fi mai bine să începi să te gîndeşti serios la dezvăluirea secretului, cu maximum de politeţe şi chibzuinţă. Nu mai poţi rezista uriaşului nici o zi în plus.

— Dragul meu... replică ea, cu glasul glacial şi hotărît, putem să rezistăm şi o sută de zile dacă e nevoie. Dacă s-ar făuri un sistem de propulsie interstelară, în condiţiile actuale, Casa Isher i s-ar împotrivi!

— De ce?

— Pentru că (şi glasul ei căpătă o forţă răsunătoare) populaţia noastră ar începe să pornească în toate direcţiile, în două sute de ani ar fi mii de familii regale parvenite şi de guverne suverane nou-născute, conducînd sute de planete şi declarînd războaie ca şi regii sau dictatorii de pe vremuri. Şi cel mai mult ar urî aceştia străvechea casă domnitoare Isher, a cărei prezenţă vie ar face ridicole pretenţiile lor zgomotoase. Viaţa pe Pămînt s-ar preface într-un şir nesfîrşit de războaie împotriva altor sisteme stelare.

Făcu o pauză, apoi reluă cu aceeaşi încordare în glas:

— O fi părînd stupid să te gîndeşti la o situaţie care poate se va produce abia peste două sute de ani, dar o familie ca a noastră care a domnit neîntrerupt peste patruzeci şi şapte de secole, a învăţat să folosească suta de ani drept unitate de măsură. Şi aşa priveşte viitorul. După o nouă pauză încheie: în ziua în care se va inventa o metodă administrativă care să dea posibilitatea emigraţiei stelare controlate, atunci vom putea privi aprobator noul sistem de propulsie. Pînă atunci...

Se opri, căci prinţul încuviinţa, cu faţa îngîndurată:

— Fireşte, ai dreptate. Acest mod de a privi lucrurile nu-mi trecuse prin minte. Nu putem îngădui un asemenea haos. Dar

situaţia noastră se agravează din ceas în ceas. Dă-mi voie să-ţi fac o propunere.

— Da.

— O să ai un şoc.

Inneldei i se încreţi fruntea:

— Spune odată!

— Bine, e-n regulă. Ascultă-mă: Propaganda Arsenalelor profită de acţiunile uriaşului, dar în acelaşi timp îl denunţă mereu. Hai să-i combatem pe chestia asta.

— Ce vrei să spui?

— Dă-mi voie să intru în legătură cu ei. Trebuie neapărat să-l identificăm pe cel care se ascunde îndărătul acestui uriaş.

— Adică cum, să lucrăm cu ei? Innelda îşi regăsi glasul într-o izbucnire explozivă. După trei mii de ani, o Împărătească de Isher cerşeşte ajutorul Făuritorilor de Arme? Nici în ruptul capului!

— Innelda, chiar în clipa asta uriaşul distruge oraşul Lakeside.

— Vai de mine!

Tăcu. Pentru prima dată se simţea doborîtă. Strălucitorul Lakeside, al doilea ca splendoare si bogăţie după Oraşul Imperial. Încercă să-şi imagineze uriaşul acela cu armură strălucitoare zdrobind minunile din oraşul lacurilor. Încet, foarte încet, încuviinţă din cap. Nu mai încăpea nici o îndoială. În mai puţin de o zi, cu o singură excepţie, uriaşul devenise factorul cel mai important dintr-o lume zdruncinată şi zdrobită.

Innelda ezită, apoi spuse:

— Prinţe!

— Da.

— Căpitanul Hedrock mi-a lăsat o adresă. Vrei să încerci să intri în contact cu el şi să-l pofteşti la palat? Dacă se poate chiar astă-seară?

Vărul ei o privi gînditor şi în cele din urmă spuse doar atît:

— Care-i adresa?

I-o dădu iar apoi se lăsă pe spate, relaxîndu-se cu de-a sila. Era o adevărată uşurare, un minut mai tîrziu, să-şi dea seama că a luat două hotărâri mari.

Cu cîteva minute înainte de ora cinci, mesajul ei înregistrat şi reprodus automat îi parveni lui Hedrock. Rugămintea de a se duce la palat îl surprinse. Era greu de crezut că Innelda s-a panicat atît de tare în privinţa viitorului Casei Isher.

Îşi încheie campania de distrugere şi se întoarse în laboratorul lui secret. Ajuns acolo, căută lungimea de undă secretă a Consiliului Făuritorilor de Arme. — sau mai bine zis lungimea de undă pe care o credeau ei secretă. Prefăcîndu-şi vocea, zise:

— Domnilor membri ai Consiliului Făuritorilor de Arme, sînt convins că v-aţi dat deja seama de marile avantaje pe care le aduc propriei voastre cauze faptele uriaşilor.

Lui Hedrock i se păru potrivit să sublinieze mereu că nu e vorba de un singur uriaş. Arsenalele ştiau prea bine că, odată augmentată, o fiinţă umană normală îmbătrâneşte cu cinci ani la fiecare treizeci de minute. Continuă pe un ton imperios:

— Uriaşii au nevoie de ajutor imediat. Făuritorii de Arme trebuie acum să preia conducerea, să trimită voluntari care să joace vreme de cincisprezece minute rolul de uriaş — sau să zicem măcar cîte jumătate de oră de persoană. Nu e necesar să distrugă, dar apariţia lor va oferi un efect de continuitate. De asemenea este important ca Arsenalele să-şi reia acum pe toate planurile propaganda pentru a o sili pe Împărăteasă să cedeze secretul propulsiei interstelare. Este esenţial ca primul uriaş să apară cîndva astă-seară, nu prea tîrziu. De dragul forţelor progresiste ale omului nu lipsiţi de la această îndatorire!

Cincisprezece minute mai tîrziu, când apăru primul dintre uriaşi, se afla încă în ascunzătoarea lui. Atît de rapidă a fost reacţia. Chiar prea rapidă. Dovedea existenţa unor planuri particulare. Dovedea că cea mai mare putere din întreg sistemul solar reacţionează ca un arc de oţel fin reglat; şi n-avea nici o îndoială că printre aceste planuri se număra şi hotărîrea de a detecta identitatea persoanei care le cunoştea secretele. Era chiar pregătit să creadă că ei ştiu cine este el.

Deci, sosise timpul să pună în acţiune una dintre invenţiile lui secrete. Ulterior, după ce se va produce criza, putea face o încercare de a utiliza o copie a acestei invenţii, pe care o ascunsese cu multă, foarte multă vreme în urmă în mormintele din palat. Următoarele douăsprezece ore aveau să fie hotărîtoare. Întrebarea cea mare era: Oare fiinţele-păianjen îi vor da voie să meargă pînă la capăt?

Nu dădeau nici un semn de viaţă.

paisprezece

Noaptea caldă şi înnorată părea să fi luat foc. Strada lungă, binecunoscutul Bulevard al Norocului strălucea ca un giuvaer în timp ce Gonish mergea pe ea. Kilometru după kilometru de giuvaeruri, nestemate care se uneau şi se topeau una în alta departe de tot, într-o direcţie sau alta, prefăcîndu-se într-o licărire în care se amestecau toate culorile, mai ales albul. Firmele şi pancartele străluceau către Negatist, o splendoare de mesaje gravate în lumină:

CÎŞTIGAŢI O AVERE
INTRAŢI CU ZECE UNITĂŢI FIDUCIARE
IEŞIŢI CU UN MILION

PALATUL DE DIAMANT
ÎN INTERIOR VA AŞTEAPTĂ ZECE MILIOANE DE DIAMANTE

ÎNCERCAŢI-VĂ NOROCUL
ÎNTR-UN DECOR DE DIAMANTE

Mergînd mai departe, Gonish găsi mai multe firme şi pancarte de acelaşi tip: PALATUL RUBINELOR — PALATUL DE AUR — PALATUL DE SMARALD — amestecîndu-se cu sute de construcţii la fel de strălucitoare, care-ţi luau ochii. În cele din urmă ajunse la destinaţie:

BAZARUL NOROCULUI
SE POATE JUCA ŞI CU CINCI GOLOGANI
CÎŞTIGURI NELIMITATE

Negatistul făcu o pauză, zîmbind cu gravitate. Foarte bine că Împărăteasa îşi alesese drept loc de întîlnire cu el una din proprietăţile ei care serveau masele largi. El trebuia să descopere dacă ea ştie unde se află Hedrock, să-i smulgă această informaţie şi să fugă apoi viu de acolo.

Gonish studie gloatele de oameni — mai ales tineri care intrau şi ieşeau adevărate şuvoaie din clădirea cu lumini orbitoare. Rîsetele lor, glasurile lor tinere şi vioaie sporeau

splendoarea nopţii scînteietoare. Totul părea normal, dar el stătea acolo răbdător şi în lumina experienţei cîntărea din ochi persoanele care treceau pe lîngă el, evaluîndu-le caracterul după expresia feţei. Şi nu-i trebui multă vreme pînă să desprindă adevărul: trotuarele mişunau de agenţi ai guvernului imperial.

Gonish se încrîncenă la faţă. Consiliul Făuritorilor de Arme insistase ca întîlnirea lor să se producă în public. Era de înţeles că poliţia secretă guvernamentală să ia mari precauţii, precum şi ca Maiestatea Sa să nu ţină prea mult să ştie toată lumea că tratează cu Arsenalele atît de curînd după apariţia uriaşilor.

Întîlnirea era fixată în toiul nopţii, la ora două şi treizeci. Acum — văzu Gonish uitîndu-se la ceas — era exact unu cincizeci şi cinci.

Rămase unde se afla, trist că are datoria de a încerca să-l atragă în cursă pe Hedrock. Dar identificarea lui Hedrock după mesajul său, ca fiind omul care se ascunde îndărătul uriaşilor, fusese şocant de convingătoare şi — aşa i se părea lui Gonish — justifica pe deplin temerile Consiliului. Hedrock arătase prin acţiunile lui că e primejdios, şi întrucît nu făcuse nici o încercare de a-şi explica ţelurile cînd i se dăduse prilejul s-o facă, trebuia să fie socotit vinovat conform acuzaţiilor aduse.

Era totuşi de neconceput ca un om care se afla în posesia secretelor fundamentale ale Arsenalelor să fie lăsat în libertate. Şi, dacă aşa cum credea Consiliul, Împărăteasa ştia unde se află Hedrock, prin iscusinţă şi viclenie această informaţie avea să fie smulsă de la ea în cadrul întîlnirii pe care chiar ea o propusese. Hedrock, prietenul lui Gonish, trebuia să moară. Iar între timp era recomandabil ca Gonish să intre în clădire şi să vadă ce mai e pe acolo.

Interiorul scînteia de grădini şi fîntîni şi jocuri mecanice. Era mai mare decît i se păruse din afară, atît ca lungime cît şi ca lăţime. Era înţesată de un număr aproape egal de bărbaţi şi femei. Multe dintre acestea din urmă purtau măşti. Gonish dădu înţelegător din cap. Împărăteasa Isher avea să fie pur şi simplu una dintre aceste femei mascate. Făcu o pauză în faţa unui joc mecanic, o maşină care scotea fulgere de foc şi arunca în aer o jerbă de numere strălucitoare care se rostogoleau pe catifeaua neagră a unei mese mari de joc. Cu un aer meditativ, negatistul urmări pînă la capăt cîteva partide, încercînd de fiecare dată să

suprapună structura generală a jocului pe zona ultra-instruită a creierului său. Într-un tîrziu jucă şi el zece unităţi fiduciare pe fiecare din cele trei numere.

Focul îşi încetini mersul giratoriu cu scîntei aruncate în toate direcţiile şi se prefăcu într-o coloană circulară de numere suprapuse. Crupierul strigă ca şi cum ar fi intonat un imn:

— Şaptezeci şi patru, douăzeci şi nouă, optzeci şi şase, de data asta cota fiind şaptesprezece la unu.

În timp ce Gonish îşi strîngea cele cinci sute zece unităţi fiduciare, crupierul se holbă la el:

— Uitaţi ce e, strigă el cu glas strîns de emoţie. De cînd lucrez la masa aceasta de joc, n-am mai văzut decît o singură dată ca cineva să ghicească toate cele trei numere cîştigătoare.

Negatistul zîmbi:

— Triumful minţii asupra materiei, spuse el cu bunăvoinţă şi fără prea mult interes, după care porni agale mai departe.

Aproape că simţea privirea uimită a crupierului sfredelindu-i ceafa. Ceea ce şi-ar fi dorit el în momentul acesta era un joc pe care să nu-l poată rezolva cu capacitatea lui specială. Îi mai rămăseseră la dispoziţie aproape douăzeci şi cinci de minute în care să-l găsească. Ajunse la o maşinărie enormă cu bile şi roţi, ca un mecanism de ceasornic. Bilele, şaizeci cu totul şi fiecare purtînd un număr, porneau de sus şi pe măsură ce se învîrteau roţile, se rostogoleau treptat în jos, trecînd de la o roată la alta. Cu cît coborau mai mult, cu atît cîştigul era mai mare; dar prima jumătate a acestui parcurs complicat, deşi rapid, nu conta şi foarte puţine dintre ele ajungeau jos de tot.

După cît izbuti să-şi dea seama Gonish, marea atracţie o constituia urmărirea rostogolirii unei bile în jos, tot mai jos, speranţa de a câştiga păstrîndu-se pînă în ultima secundă. Se dovedi însă a fi un lucru mult prea simplu. Bila lui coborî cel mai departe de patru ori la rînd. Gonish îşi băgă cîştigul în buzunar şi ajunse în cele din urmă la un joc mecanic alcătuit dintr-o sferă de lumină albă şi neagră. Cele două lumini se îmbinau într-o singură rază şi pînă la urmă ieşeau ori în întregime albe, ori total negre. Se paria pe acest rezultat.

Nu prea era sigur. Într-un tîrziu se hotărî să parieze, mai întîi ca oricare alt jucător de jocuri de noroc: albul este simbolul purităţii. Albul pierdu. Îşi văzu banii ducîndu-se pe copcă şi se hotărî să uite de puritate. Negrul pierdu. Lîngă el răsună ca un

clinchet de clopoţei rîsul unei femei.

— Sper, domnule Gonish, că în jocul cu uriaşul vei fi norocos. Dar te rog să ne urmezi în camerele rezervate.

Gonish se întoarse şi văzu o femeie şi trei bărbaţi, dintre care unul era Prinţul Del Curtin. Îndărătul măştii, faţa femeii părea prelungă, iar gura avea aerul inconfundabil al familiei Isher. Prin deschizăturile măştii luceau ochii verzi şi severi, iar glasul ei de aur, destul de familiar lui, completa elementele de identificare.

Negatistul se înclină adînc şi spuse:

— Cu cea mai mare plăcere.

Fără o vorbă, intrară într-un salon luxos mobilat şi se aşezară. Gonish nu se pripi. Avea de pus mai multe întrebări. Lucrul ciudat era că referirile lui întîmplătoare la Hedrock nu căpătară nici un răspuns. După o vreme lucrul deveni uluitor. Gonish se lăsă pe spate, studiind chipurile celor trei bărbaţi şi al femeii şi începînd să fie de-a dreptul neliniştit. Într-un tîrziu spuse, dar cu multă prudenţă:

— Am sentimentul că-mi ascundeţi anumite informaţii.

După ce rostise aceste vorbe, se gîndi că poate n-o făceau în mod conştient. Erau de o seriozitate mai presus de orice îndoială. Şi nici nu aveau de unde să-l suspecteze că de fapt îl urmăreşte pe Hedrock. Totuşi părea să existe o înţelegere tacită între ei să nu spună absolut nimic despre Hedrock.

Îl contrazise Prinţul Del Curtin:

— Vă asigur că greşiţi total, domnule Gonish. Noi patru deţinem toate informaţiile care au parvenit în privinţa uriaşului, pînă la ultimul amănunt. Şi bineînţeles că orice fir eventual descoperit cu privire la identitatea lui există undeva şi în minţile noastre. E suficient să ne puneţi întrebările corespunzătoare şi vă vom răspunde.

Suna destul de convingător. Lucrurile aveau să se desfăşoare mai greu decît crezuse el şi era perfect posibil ca, oricît de periculos s-ar fi dovedit, să trebuiască să dea cărţile pe faţă. Spuse încetişor:

— Vă înşelaţi pornind de la premisa că sînteţi singurele surse de informaţie demne de crezare. Există un bărbat — probabil omul cel mai important astăzi în viaţă — ale cărui talente extraordinare, noi cei de la Arsenale abia începem să le apreciem. Mă refer la Robert Hedrock care a ajuns la rangul de

căpitan în armata Maiestăţii Voastre.

Spre uimirea lui Gonish, Împărăteasa se aplecă spre el. Era o mare intensitate în privirea ei, îi străluceau ochii, buzele i se deschiseră de emoţie. Şopti:

— Adică vreţi să spuneţi că Arsenale îl consideră pe Robert — pe căpitanul Hedrock — drept unul dintre cei mai grozavi oameni de pe lume? Nici nu aşteptă răspunsul, ci se întoarse către Prinţul Del Curtin: Vezi? Poftim!

Prinţul zîmbi şi spuse calm:

— Maiestate, întotdeauna am avut o părere foarte bună despre căpitanul Hedrock.

Femeia îl înfruntă peste masă pe Gonish şi-i spuse pe un ton ciudat de oficial:

— Voi avea grijă să fie înştiinţat căpitanul Hedrock de dorinţa dumneavoastră urgentă de a discuta cu el.

Deci *ştia!* Măcar atîta putuse afla. În rest... Gonish se lăsă cu un aer melancolic pe speteaza scaunului. Deci ea avea să-l încunoştiinţeze pe Hedrock. Da? Parcă-l şi vedea pe Hedrock primind această informaţie cu un aer sarcastic. Gonish îşi îndreptă încet spinarea. Situaţia lui devenea disperată. Întreaga lume a Arsenalelor se pregătea să acţioneze pe baza rezultatelor acestei întîlniri. Şi el deocamdată nu deţinea absolut nici un element.

Nu încăpea îndoială că oamenii aceştia erau la fel de nerăbdători să scape de uriaş cum erau Făuritorii de Arme să pună mîna pe Hedrock; iar ironia supremă consta în faptul că moartea lui Hedrock ar fi rezolvat ambele probleme deodată. Gonish izbuti cu un mare efort să zîmbească agreabil — pe cît putea el să fie — şi spuse:

— S-ar părea că ascundeti între dumneavoastră un mic mister legat de căpitanul Hedrock. Îmi permiteţi să vă întreb în ce constă?

Lucru destul de surprinzător, întrebarea îl făcu pe Prinţul Del Curtin să pară nedumerit. În cele din urmă spuse cu politeţe:

— Eu unul, socoteam că aţi pus de mult lucrurile cap la cap conform obiceiului dumneavoastră. Sau e oare cu putinţă ca, dintre toţi oamenii din sistemul solar, să nu ştiţi ce s-a întîmplat astă-seară? Unde v-aţi aflat de la ora nouăsprezece patruzeci şi cinci?

Gonish fu surprins la culme. În dorinţa de a-şi păstra mintea

cît mai limpede în vederea acestei întîlniri, venise devreme în Oraşul Imperial. La şapte treizeci se dusese într-un mic restaurant liniştit. Ieşind de acolo după o oră şi jumătate, se dusese la un spectacol de teatru care se terminase la unsprezece şi cincizeci şi trei de minute. De atunci hoinărise prin oraş, căscînd gura la una şi la alta. Nu se gîndise să asculte buletinele de ştiri. Habar n-avea de nimic. Lucru incredibil, s-ar fi putut prăbuşi jumătate din lume şi el să nu ştie. Prinţul Del Curtin vorbi din nou:

— Este adevărat că într-un asemenea caz nu se dezvăluie de obicei identitatea persoanei, dar...

— Prinţe!

Îl oprise Împărăteasa, cu glasul scăzut dar încordat. Bărbaţii se holbară speriaţi la ea. Ea continuă şi mai severă:

— Nu mai scoate o vorbă! Ceva nu e-n regulă. Trebuie să existe vreun motiv ascuns îndărătul acestui interogatoriu legat de căpitanul Hedrock. Cred că pe ei îi interesează doar parţial uriaşul.

Probabil îşi dăduse singură seama că avertismentul ei venise prea tîrziu. Se opri şi, se uită la Gonish căruia i se făcu milă de ceea ce desluşi în ochii ei. Pînă în clipa asta niciodată Împărăteasa Isher nu i se păruse întru totul umană. Dar nu putea fi vorba de nici un pic de milă. Făcînd un gest brusc, Gonish îşi apropie mîna de gură, trase puţin într-o parte mîneca şi rosti limpede în emiţătorul minuscul instalat acolo:

— Căpitanul Hedrock se află în apartamentul personal al Împărătesei....

Erau iuţi, cei trei bărbaţi. Năpustindu-se toţi deodată asupra lui, îl răsturnară cu scaun cu tot şi-l doborîră sub greutatea lor. Gonish nu opuse nici o rezistenţă, ci se supuse calm arestării. După o clipă simţi cu uşurare că el, pe care datoria inexorabilă îl silise să-şi trădeze prietenul, avea să moară la rîndul lui.

cincisprezece

O spărtură în coridorul principal al palatului şi găuri mari de energie căscate de-a lungul coridorului însuşi trădau locul în care se desfăşurase lupta.

Aflat lîngă Împărăteasă, Prinţul Del Curtin spuse îngrijorat:

— Maiestate, n-ar fi bine să dormi puţin? E trecut de patru. Şi întrucît Făuritorii de Arme încă n-au răspuns la apelurile noastre repetate, astă seară nu se mai poate face nimic în privinţa soţului tău... În privinţa căpitanului Hedrock.

Îi făcu un semn vag s-o lase în pace. În mintea ei era un gînd, atît de ascuţit încît părea să aibă calităţi de-a dreptul fizice. Atît de dureros încît fiecare clipă în care exista era o frîntură de iad. Trebuia să-l aducă înapoi; indiferent cu ce sacrificii, trebuia să-l recapete pe Hedrock. Ciudat, se gîndi pînă la urmă, tocmai ea, care fusese atît de rece şi oţetită şi calculată, aproape inuman de imperială — ciudat cum în ultima instanţă se dovedise şi ea ca toate femeile care se îndrăgostesc de un bărbat. Ca şi cum primul şoc al angajării ei faţă de un singur bărbat i-ar fi schimbat literalmente chimia trupului. Cînd se anunţase sosirea lui Hedrock la ora şase în după-amiaza anterioară, ea luase deja hotărîrea. Îşi socotea decizia de natură intelectuală, produsul nevoii de a avea un moştenitor Isher. De fapt, fireşte că nu se gîndise la nimeni decît la Hedrock, ca tată potenţial. În prima audienţă pe care i-o acordase cu opt luni mai devreme, el anunţase glacial că a venit la palat cu unicul scop de a o lua de nevastă. Asta o amuzase, o enervase, apoi o scosese din sărite, dar îl plasase într-o categorie specială: singurul bărbat care-i ceruse vreodată mîna. Psihologia implicată, în această situaţie era dintotdeauna limpede; iar uneori simţea acut nedreptatea acestei situaţii faţă de alţi bărbaţi care ar fi putut avea aceeaşi ambiţie ori dorinţă. Dar eticheta protocolară de la curte le interzicea să pomenească măcar acest subiect. Tradiţia era ca ea să facă propunerea de căsătorie, şi n-o făcuse niciodată.

În ultimă instanţă nu se gîndise decît la omul care îi ceruse cu adevărat mîna; şi la ora şase el venise ca urmare a chemării ei urgente şi căzuse de acord cu o căsătorie imediată. Ceremonia fusese foarte simplă, dar se desfăşurase în public. În public — prin aceea că-şi pusese pirostriile în faţa teleecranului, aşa ca lumea întreagă s-o poată vedea şi s-o audă cum spune "da". Hedrock nu apăruse pe teleecrane. Numele lui nu fusese pomenit. Despre mire se spusese doar că este "distinsul ofiţer care a cîştigat stima Maiestăţii Sale". Era doar un principe consort şi ca atare trebuia să rămînă pe planul al doilea.

Nu contau decît cei din dinastia Isher. Bărbaţii şi femeile cu care se căsătoreau rămîneau persoane particulare. Aşa erau legile statului şi nu i se păruse nimic greşit în ele. Nici acum nu i se părea, dar de aproape zece ore era soţia cuiva şi în cursul acestor ore i se adaptase mintea şi metabolismul. Gîndurile care-i veneau n-aveau nici o legătură cu vreo idee anterioară. Erau tot felul de ciudăţenii: că va trebui acum să poarte în pîntece copiii omului ales, că va trebui să se poarte cu ei ca o mamă, că trebuie să transforme pe plan spiritual palatul în aşa fel încît să fie un cămin corespunzător pentru copii, şi aşa mai departe. După şase ore îi spusese lui Hedrock că are întîlnire cu Edward Gonish şi plecase păstrînd amintirea expresiei stranii din ochii lui.

Iar acum această ruină şi constatarea din ce în ce mai greu de tăgăduit că Hedrock a dispărut, fiind smuls fără putinţă de împotrivire de către vechii ei duşmani din însăşi inima imperiului ei. Îşi dădu seama că cineva — secretarul Curţii — recită o listă de măsuri care trebuie luate pentru a împiedica lumea să afle că a fost atacat palatul.

Nu se îngăduise transmiterea nici unui fel de reportaje ori relatări. Toţi martorii fuseseră puşi să jure — sub ameninţarea unor pedepse severe — că-şi vor ţine gura. Pînă în zori aveau să se facă toate reparaţiile, fără a lăsa cea mai mică urmă, iar apoi, dacă mai transpira vreo poveste, avea să pară doar un zvon neruşinat şi ridicol. Îşi dădu seama că fusese vorba de o suprimare rapidă şi eficace. Foarte importantă. Prestigiul Casei Isher ar fi putut suferi o lovitură nimicitoare. Dar izbînda cenzurii făcea ca totul să pară ceva îndepărtat, de însemnătate secundară. Vor trebui împărţite răsplăţi şi onoruri, dar ceea ce conta acum era că trebuia să-l aducă înapoi.

Încetul cu încetul ieşi din dispoziţia ei întunecată. Văzu bine că echipa ei de lucru trecuse de faza reparaţiilor zgomotoase cu maşini şi acum înainta de-a lungul coridorului distrus. Mintea i se retrase tot mai mult în sine şi se preocupă mai intens de împrejurimi. Se gîndi: lucrul important este să descopere ce s-a întîmplat, şi numai apoi să acţioneze. Încruntîndu-se, cercetă pereţii mutilaţi ai holului. Ochii ei verzi aruncară scîntei. Spuse cu ceva din vechiul ei spirit sardonic:

— Judecînd după unghiul razei, s-ar părea că ai noştri au făcut toate pagubele, cu excepţia breşei iniţiale din peretele

principal.

Unul dintre ofiţeri încuviinţă sumbru din cap:

— Îl căutau doar pe căpitanul Hedrock. Au folosit o rază paralizantă de tip special care i-a doborît pur şi simplu pe soldaţii noştri de parcă ar fi fost popice. Acum sînt pe cale de a-şi reveni, fără efecte nocive vizibile, cam ca şi generalul Grall după ce i-a provocat căpitanului Hedrock un infarct acum două luni.

— Dar ce s-a întîmplat, întrebă cu asprime Împărăteasa. Aduceţi-mi pe cineva care a văzut totul. Căpitanul Hedrock dormea cînd s-a dezlănţuit atacul?

— Nu... începu cu multă prudenţă ofiţerul. Nu, Maiestate, era jos în criptă.

— *Unde?*

Militarul avea o înfăţişare tristă:

— Maiestate, de îndată ce aţi plecat din palat cu suita, căpitanul Hed... consortul dumneavoastră...

Împărăteasa îşi pierdu răbdarea:

— Spune-i, te rog, "Prinţul Hedrock".

— Da, vă mulţumesc, Maiestate. Prinţul Hedrock a coborît în criptă, la unul din vechile depozite, a dat într-o parte un zid...

— Ce a făcut? Zi-i înainte!

— Da, Maiestate. Fireşte, datorită noului său rang, gardienii noştri i-au dat tot ajutorul să îndepărteze secţiunea aceea a peretelui metalic şi s-o transporte pînă la lifturi, iar apoi pe coridorul acesta.

— Fireşte.

— Soldaţii care mi-au raportat spuneau că porţiunea din zid era imponderabilă, dar opunea oarecum o rezistenţă la deplasare. Avea o lăţime de 60 centimetri şi o lungime de 2 metri. Iar cînd căpi... Prinţul Hedrock a trecut prin ea, a dispărut, iar apoi a revenit...

— Cînd a făcut ce? Domnule colonel, ce tot spui acolo?

Ofiţerul se înclină:

— Îmi cer scuze pentru zăpăceală, Maiestate. N-am văzut cu ochii mei toate acestea, dar am pus cap la cap diferite relatări. Bineînţeles că mintea mea continuă să considere mai important ceea ce am văzut cu ochii mei. L-am văzut fără doar şi poate intrînd prin scutul detaşat din perete, dispărînd şi revenind peste un minut.

Împărăteasa rămase năucită. I se făcuse un vid în creier. Ştia că pînă la urmă o să afle tot adevărul, dar în momentul de faţă acesta părea impasibil de atins, îngropat adînc într-un morman haotic de propoziţii care n-aveau nici un sens în sine. Căpitanul Hedrock coborîse în cripta de sub palat, îndepărtase o secţiune din perete şi pe urmă?

Puse întrebarea cît mai ferm şi colonelul răspunse:

— Şi pe urmă, Maiestate, a adus-o pînă în palat şi a aşteptat.

— Asta a fost înainte de atac?

Ofiţerul clătină din cap.

— Nu. În timpul atacului. Se mai afla încă jos în criptă cînd zidul a fost spart de tirul concentrat al navelor de război de la Arsenale. În calitatea mea de şef al gărzilor palatului l-am avertizat în legătură cu ce se întîmplă. Avertismentul n-a făcut decît să-l grăbească să se întoarcă la suprafaţă, unde a fost prins.

Iarăşi se simţea neputincioasă. Acum descrierea părea să fie destul de limpede, dar nu avea nici un sens logic. Foarte probabil Hedrock a ştiut că se va întîmpla ceva, pentru că s-a dus anume în necropolă imediat după plecarea ei la întîlnirea cu Gonish. Partea asta era în regulă. Părea să indice un plan. Ciudăţenia era că venise sus şi, chiar sub ochii forţelor Arsenalelor şi ai gărzilor palatului, se pare că folosise acea secţiune din zid pentru a se transporta undeva, aşa cum le mergea faima Făuritorilor de Arme că sînt capabili s-o facă. Dar în loc să se ţină de o parte, se întorsese. În mod demenţial, revenise şi se lăsase prins de Făuritorii de Arme.

În cele din urmă întrebă disperată:

— Şi ce s-a întîmplat cu secţiunea aceea din perete?

— A ars complet după ce prinţul Hedrock l-a avertizat pe consilierul Arsenalelor, Peter Cadron, care-i conducea pe atacatori.

— L-a avertizat?... Se întoarse către Prinţul Del Curtin: Prinţe, poate că dumneata izbuteşti să obţii o poveste mai coerentă. Eu una parcă m-am pierdut de tot.

Prinţul spuse calm:

— Maiestate, sîntem toţi obosiţi. Colonelul Nison n-a închis ochii toată noaptea. Se întoarse către ofiţerul îmbujorat: Domnule colonel, după cîte înţeleg, tunurile vaselor de război ale Arsenalelor au făcut gaura în peretele exterior, la capătul

coridorului. Apoi unul dintre vase a acostat de-a lungul şi a trimis soldaţi pe coridor — ostaşi imuni la tirul trupelor noastre — aşa este?

— Exact aşa, Alteţă.

— Erau conduşi de Peter Cadron din Consiliul Făuritorilor de Arme şi cînd au ajuns la un anumit punct de pe coridor, acolo îi aştepta prinţul Hedrock. Adusese cu el un fel de placă sau scut electronic, de doi metri pe şaizeci de centimetri, dintr-o ascunzătoare aflată jos, în criptă. Stătea lîngă ea, a aşteptat pînă cînd toată lumea a putut vedea ce face, apoi a păşit prin placă şi a dispărut. Placa a rămas tot acolo, ca şi cum ar fi fost ţinută în picioare de pe partea cealaltă. Asta ar explica rezistenţa pe care a opus-o cînd au adus-o sus soldaţii sub îndrumarea prinţului Hedrock. Un minut după dispariţia lui, prinţul Hedrock a revenit, a ieşit din acest scut şi, înfruntîndu-i pe oamenii Arsenalelor, l-a avertizat pe Peter Cadron.

— Aşa este, Alteţă.

— Şi cum suna acest avertisment?

Ofiţerul spuse calm şi sigur:

— L-a întrebat pe consilierul Cadron dacă-şi mai aminteşte legile Arsenalelor care interzic orice amestec, sub orice pretext, în sediul Guvernului Imperial si l-a avertizat că întregul Consiliu al Arsenalelor îşi va regreta acţiunea de mînă forte şi va căpăta o lecţie ca să ţină minte că e vorba doar de una dintre cele două faţete ale civilizaţiei Isher.

— A spus el asta? întrebă Împărăteasa cu mult interes şi ochii ei aruncau scîntei. Se răsuci energic, înfruntîndu-l pe Del Curtin. Ai auzit, prinţe?

Prinţul se înclină, apoi se întoarse către colonelul Nison.

— Mai am o ultimă întrebare. După părerea dumitale, prinţul Hedrock a arătat într-un fel că-şi poate traduce în viaţă ameninţarea adresată Făuritorilor de Arme?

— Cîtuşi de puţin, Alteţă. Puteam să-l împuşc şi eu de acolo de unde mă aflam. Din punct de vedere fizic era — şi presupun că mai este încă — întru totul în puterea lor.

— Mulţumesc, spuse prinţul. Am terminat.

Mai rămînea totuşi faptul că Împărăteasa trebuia să-l salveze pe căpitanul Hedrock. Începu să păşească în sus şi în jos prin sală. Veniră zorile — o licărire cenuşie care se strecura prin ferestrele imense ale apartamentului ei oficial, aruncînd pete de

lumină slabă în colţurile mai întunecate, dar fără a se simţi măcar acolo unde băteau instalaţiile de lumină artificială. Îl văzu pe Prinţul Del Curtin supraveghind-o cu atenţie, chiar cu îngrijorare. Îşi încetini paşii şi spuse:

— Nu-mi vine să cred. Pur şi simplu nu-l pot crede pe căpitanul Hedrock în stare să spună ceva doar aşa, ca bravadă. E posibil să existe vreo organizaţie de care noi n-avem habar. De fapt... Se întoarse înnebunită spre el şi-i vorbi cu o intensitate neobişnuită a tonului: Prinţe, mi-a spus că nu e, n-a fost niciodată şi nu va fi niciodată omul Arsenalelor.

Del Curtin se încruntă:

— Innelda, zise el cu compătimire în glas, te agiţi inutil. Nu poate fi nimic la mijloc. Oamenii, fiind ceea ce sînt, manifestă mai curînd ori mai tîrziu toate puterile pe care le au. Este o lege la fel de fermă ca şi gravitaţia einsteiniană. Dacă ar exista o asemenea organizaţie, trebuia să ştim de ea.

— Dar noi am pierdut firele şi nu am interpretat bine indiciile de care dispunem. Tu nu vezi? Glasul îi tremura de disperarea adusă de gîndurile ei. A venit să mă ia de soţie. Şi m-a cîştigat. Asta dovedeşte calibrul organizaţiei de care vorbim. Dar cu secţiunea din perete pe care a mutat-o din depozitul din necropolă? Cum a ajuns acolo acest obiect, te rog să-mi explici.

— Fără doar şi poate, spuse prinţul cu glas maiestuos, Isherii nu pot fi decît duşmani de moarte ai oricărei organizaţii secrete ce poate exista!

— Isherii, replică glacial femeia, învaţă că sînt fiinţe omeneşti, nu numai conducători, şi că lumea este foarte mare, prea mare pentru a fi cuprinsă în întregimea ei de o singură minte sau de un singur grup de minţi.

Se uitară unul la altul, doi oameni ai căror nervi erau tociţi la maximum. Împărăteasa îşi reveni prima şi spuse plictisită:

— Pare incredibil, prinţe, ca tu şi cu mine, care am fost aproape frate şi soră, să fim pe punctul de a ne certa. Îmi pare foarte rău.

Înaintă şi-i atinse mîna cu a ei. Ei îi luă mîna şi i-o sărută. Avea lacrimi în ochi cînd îşi îndreptă spatele:

— Maiestate, zise el cu voce înecată de emoţie, îţi cer iertare. Trebuia să mă gîndesc la tensiunea la care ai fost supusă. Este suficient să-mi dai un ordin. Avem forţe suficiente. La comanda Maiestăţii Voastre vor pune mîna pe arme un

miliard de soldaţi. Îi putem ameninţa pe Făuritorii de Arme cu un război care să dureze o generaţie. Putem distruge pe oricine are legături cu ei. Putem...

Împărăteasa dădu din cap cu deznădejde:

— Dragul meu, nici nu-ţi dai seama ce spui. Este o epocă pe care în mod normal ar trebui s-o numim revoluţionară. Există dezorganizarea mintală necesară pentru aceasta. Relele există. Administraţia egoistă, tribunalele corupte, industria rapace. Fiecare clasă socială contribuie cu propriile sale atribute specifice — amorale ori imorale — care scapă de sub controlul oricărui individ. Locul şoferului îl ocupă viaţa însăşi. Noi nu sîntem decît pasagerii. Deocamdată, ştiinţa noastră miraculoasă, imensitatea producţiei mecanizate, organizarea complicată şi superbă a sistemului legislativ şi juridic şi (şovăi, iar apoi vorbi mai departe contra voinţei ei) existenţa Făuritorilor de Arme ca influenţă stabilizatoare au împiedicat dezlănţuirea unei explozii făţişe. Dar cel puţin vreme de o generaţie nu trebuie să clătinăm barca. Mă bizui în special pe o nouă metodă de educaţie mintală creată de Arsenale, care întăreşte funcţia morală şi realizează tot ceea ce constituia un punct de glorie pentru alte metode. De îndată ce scăpăm de ameninţarea organizaţiei uriaşilor vom....

Se opri întrucît citi expresia bruscă de spaimă ce apăru pe faţa slabă a prinţului. Ochii Împărătesei se măriră. Şopti:

— Dar nu se poate! E imposibil... să fi fost el... uriaşul. Stai!... Stai! Nu face încă nimic. Putem dovedi totul într-o clipă...

Se îndreptă repede spre teleecranul personal şi rosti cu glas plat şi obosit:

— Aduceţi-l în biroul meu pe deţinut, pe Edward Gonish.

Cinci minute rămase aproape nemişcată, pînă cînd se deschise uşa şi fu adus înăuntru Gonish. La ordinul ei gărzile se îndepărtară. Se destinse în măsură suficientă pentru a pune întrebări.

Negatistul îi răspunse calm şi ferm:

— Nu înţeleg scutul electronic prin care spuneţi că a dispărut, Maiestate. Dar aveţi dreptate, căpitanul Hedrock este unul dintre uriaşi sau (după o ezitare, adăugă vorbind rar) sau — şi acest gînd mi-a venit abia acum — poate el e chiar *uriaşul.*

Împărătesei nu-i scăpă momentul de ezitare. Se clătină pe picioare de oboseală:

— Bine, dar ce l-ar putea îndemna atunci s-o ia de nevastă pe femeia al cărei imperiu se străduieşte să-l distrugă?

— Doamnă — spuse fără emoţie Gonish — abia acum două luni am descoperit şi noi că acest căpitan Hedrock trişează Arsenalele. Dezvăluirea întîmplătoare a inteligenţei sale remarcabile, superioare, l-a dovedit a fi un om pentru care şi dinastia Isher şi Făuritorii de Arme nu constituie decît un mijloc pentru atingerea unui scop. Care anume e acest scop, abia încep să bănuiesc. Dacă-mi veţi răspunde la cîteva întrebări, vă voi putea spune în cîteva minute cine e căpitanul Hedrock sau, mai degrabă, cine a fost! Zic "a fost" ca o chestiune de necesitate. Îmi pare rău să spun că intenţia Făuritorilor de Arme a fost să-l interogheze într-o încăpere special construită, iar apoi să-l execute imediat.

Se aşternu tăcerea în cameră. De fapt trupul Împărătesei îşi pierduse capacitatea de a mai fi şocat. Rămase rece şi înţepenită, cu creierul golit de orice gînduri, în aşteptare. Cu un aer absent, observă în cele din urmă că Negatistul are o înfăţişare extrem de distinsă. Îl studie, iar apoi uită de înfăţişarea iui personală cînd acesta începu să vorbească:

— Bineînţeles că deţin toate informaţiile despre căpitanul Hedrock aflate în posesia Făuritorilor de Arme. Cercetările mele au dezvăluit nişte elemente subsidiare cu totul ieşite din comun. Dar dacă există şi în analele imperiului Isher nişte poteci tot atît de ciudate şi întortocheate, după cum cred eu, atunci secţiunea din perete pe care a îndepărtat-o Hedrock din necropolă constituie o informaţie extrem de preţioasă. Daţi-mi însă voie să vă întreb: Există vreo fotografie, vreun film sau vreo altă înregistrare fizică a soţului Împărătesei Ganela?

— Vai... nu! Pe Împărăteasă o lovi ameţeala, i se tăie respiraţia. Creierul începu să i se înceţoşeze, deoarece mintea ei făcuse un salt absurd. Vorbi nedesluşit: Domnule Gonish, el mi-a spus că dacă n-aş avea părul negru, aş semăna perfect cu Ganela.

Negatistul se înclină cu gravitate:

— Maiestate, văd că v-aţi afundat deja în aceste ape tulburi şi ciudate. Aş vrea să vă îndreptaţi mintea îndărăt, s-o duceţi mult *înapoi* de-a lungul istoriei Casei Isher şi să vă amintiţi dacă există vreun bărbat — soţ sau împărat — a cărui imagine vizuală lipseşte din arhivă?

— Cei mai mulţi au fost soţi de împărătese, spuse ea încet şi calm. Aşa a început tradiţia: consorţii să rămînă pe planul al doilea. Se încruntă: După câte ştiu a existat un singur împărat de la care nu avem nici o fotografie, nici un film ori portret. Lucrul este întru totul de înţeles. Fiind întemeitorul dinastiei, el....

Deodată se opri şi făcînd ochii mari se uită fix la Gonish:

— Ce, ai înnebunit? Ai înnebunit de tot? îl întrebă. Negatistul clătină din cap:

— Acum puteţi spune că e vorba de o intuiţie completă. Ştiţi doar cum a fost educat şi instruit. Preiau de ici si de colo cîte un element şi de îndată ce am aproximat zece la sută, răspunsul vine în mod automat. Lumea numeşte asta intuiţie, dar de fapt este pur şi simplu capacitatea creierului de a coordona dintr-o străfulgerare zeci de mii de elemente şi de a localiza orice pete negre, orice locuri goale din informaţiile existente. Unul dintre elementele cazului de faţă este că lipsesc nu mai puţin de douăzeci şi şapte de imagini importante din arhiva noastră referitoare la istoria Arsenalelor. Mi-am concentrat atenţia asupra scrierilor persoanelor respective şi mi se pare inconfundabilă similitudinea de concepţii, de structuri mintale, de lărgime a orizontului. Şi Gonish încheie: Se prea poate să ştiţi sau să nu ştiţi, dar după cum primul şi cel mai mare dintre monarhii Isher este doar un nume, tot aşa şi fondatorul nostru, Walter S. De Lany este un nume fără chip.

— Dar cine e el? întrebă sec Prinţul Del Curtin. După cît s-ar părea, undeva pe traseul evoluţiei omului s-a născut sau a fost făcut un nemuritor.

— N-a fost făcut de o femeie, ci artificial. Dacă ar fi fost o creaţie a naturii s-ar fi repetat de nenumărate ori în decursul veacurilor. Şi trebuia să fi fost ceva accidental şi irepetabil, pentru că tot ce a spus sau a făcut vreodată acest om dovedeşte un interes imens şi pasionat pentru bunăstarea întregii rase.

— Dar ce încearcă el să facă? întrebă Prinţul. De ce s-a însurat cu Innelda?

Gonish tăcu o clipă. Se uită lung la femeie, care-i întoarse privirea, îmbujorîndu-se fermecător. În cele din urmă ea dădu din cap şi Gonish vorbi:

— În, primul rînd, el a încercat să păstreze nealterată spiţa

Isher. Crede cu convingere în sîngele care-i curge, în vine şi are şi dreptate, după cum a dovedit istoria. De exemplu, voi doi aparţineţi în mai mică măsură familiei Isher. Sîngele vostru este atît de diluat de căsătorii prin alianţă încît legătura cu căpitanul Hcdrock nu mai poate fi numită înrudire. Hedrock mi-a spus odată că împăraţii Isher au fost înclinaţi să se însoare cu femei strălucitoare şi puţin cam nestatornice, şi că aceasta a periclitat periodic familia. El spunea că împărătesele au fost cele care au salvat întotdeauna spiţa căsătorindu-se cu bărbaţi serioşi, cuminţi şi capabili.

— Dar să zicem... Împărătesei nici nu i se păru că vorbele ei sună a întrerupere; îi veni pur şi simplu acest gînd şi-l rostea: Dar să zicem că ne-am oferi să te dăm pe dumneata în schimbul lui?

Gonish dădu din umeri:

— Probabil că în schimbul meu nu i-aţi putea obţine decît cadavrul.

Această afirmaţie îi dădu un fior rece iar apoi unul cald, dar scurtul răstimp de febră îi îndepărtă emoţiile. Moartea era un lucru pe care-l văzuse cu ochii ei glaciali şi, o putea înfrunta atît pentru *el,* cît şi pentru ea.

— Dar ce-ar fi dacă aş oferi sistemul propulsiei interstelare?

Vorbise atît de apăsat încît Gonish rămase uluit. Se trase puţin înapoi şi se holbă la ea:

— Doamnă, zise el într-un tîrziu, nu vă pot oferi nici un fel de sfat intuitiv şi nici vreo speranţă întemeiată pe logică. Trebuie să recunosc că mă nedumereşte scutul electronic, dar nu deduc nimic dintr-asta, nu înţeleg ce ar putea fi sau în ce măsură l-ar putea apăra. Tot ce a făcut cînd a fost înăuntru, după cîte ştiu eu, nu l-a putut ajuta să fugă prin zidurile de nepătruns ale unui crucişător al Arsenalelor sau din încăperea metalică în care ai fost prins. Împotriva lui s-a dezlănţuit întreaga ştiinţă a Făuritorilor de Arme şi a Imperiului Isher. Ştiinţa se mişcă în puseuri şi noi ne aflăm în miezul dinamic al celui din urmă dintre acestea. Peste o sută de ani, după ce se va instala acalmia, un nemuritor ar putea începe să-şi găsească locul exact în viaţă, dar nu cred că acest lucru se poate întîmpla mai devreme.

— Dar dacă el le spune cumva adevărul?

Vorbise Prinţul Del Curtin.

— Niciodată! fulgeră femeia. Cum adică, dar asta ar însemna

cerşetorie. Nici unui Isher nu i-ar putea trece prin cap un asemenea lucru.

Gonish spuse:

— Maiestatea Sa are dreptate, dar nu acesta este singurul motiv. Refuz să explic mai mult. Posibilitatea unei confesiuni nu există.

Vag de tot era ea conştientă de cuvintele lui. Se întoarse către vărul ei. Se ţinea dreaptă, cu capul sus, trufaş. Rosti cu un glas emoţionant de clar:

— Încercaţi mereu să-i contactaţi pe Făuritorii de Arme. Oferiţi-le persoana lui Gonish, propulsia interstelară şi recunoaşterea legală, inclusiv un aranjament prin care curţile lor şi ale noastre ar stabili o legătură — toate acestea în schimbul căpitanului Hedrock. Ar fi o nebunie din partea lor să refuze. Patima cu care vorbi scăzu brusc. Îl văzu pe negatist privind-o sumbru:

— Doamnă, zise acesta cu tristeţe, se vede bine că n-aţi dat atenţia cuvenită declaraţiei mele anterioare. Intenţia lor era de a-l ucide în cel mult o oră. Dat fiind că a mai scăpat o dată din mîna Făuritorilor de Arme, ei nu se vor abate de la planul lor. Cea mai magnifică poveste umană din istorie a luat sfîrşit. Ştiţi, doamnă...

Negatistul o privi fix, cu intensitate şi continuă:

— E cu atît mai bine pentru dumneavoastră. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că nu puteţi avea copii.

— Ce mai e şi asta? întrebă uluit Prinţul Del Curtin. Innelda!

— Taci! Glasul ei se asprise de furie şi umilinţă. Prinţe, trimite-l pe individul ăsta înapoi în celula lui. A devenit de-a dreptul insuportabil. Şi-ţi interzic să discuţi cu el despre suverana ta.

Prinţul se înclină.

— Ascult de poruncile Maiestăţii Voastre. Se întoarse către noul venit: Pe aici, domnule Gonish.

Innelda se întrebase dacă ar fi putut fi jignită şi mai rău — şi iată ca se putea. După o clipă rămase singură în lumea ei zdruncinată.

Trecură minute nesfîrşite pînă să-şi dea seama că cel puţin somnul putea fi blînd cu ea.

şaisprezece

Încăperea în care se trezi Hedrock era mai degrabă o peşteră de metal decît o cameră. Se opri în prag, alături de Peter Cadron, cu un zîmbet sarcastic pe faţă. Consilierul, ştia el prea bine, îl priveşte cu ochii mijiţi şi cu buzele răsucite de răutate.

N-au decît să se mire şi să se îndoiască. Îl luaseră o dată prin surprindere printr-o arestare neaşteptată. De data asta era altceva. De data asta era gata pentru ei. Privirea lui îi mătură impertinent pe cei douăzeci şi nouă de oameni aşezaţi în jurul mesei în formă de V, pe care o folosea Consiliul Făuritorilor de Arme pentru audierile lor publice. Aşteptă pînă cînd Peter Cadron, cel de-al treizecilea membru al acestui înalt sfat trecu spre locul lui şi se aşeză. Aşteptă în timp ce comandantul gărzilor raportă că arestatului i s-au luat toate inelele, că i s-au schimbat hainele, că trupul a fost examinat cu ajutorul aparatului pentru transparenţă si a fost găsit normal, fără nici o armă ascunsă pe undeva. După ce spuse acestea, comandantul se retrase împreună cu gărzile, dar Hedrock tot mai aşteptă. Zîmbi cînd Peter Cadron explică motivul acestor precauţii; iar apoi, încet şi perfect calm, păşi înainte şi înfruntă colţul deschis al mesei în formă de V. Văzu că toate privirile sînt aţintite asupra lui. Unele erau pline de curiozitate, altele nerăbdătoare, iar altele pur şi simplu ostile. Toţi păreau că doresc să-l audă vorbind.

— Domnilor, spuse Hedrock cu glasul lui răsunător, am să vă pun o singură întrebare: ştie cineva din cei de fată unde mă aflam cînd am trecut prin scutul acela? Dacă nu, v-aş sugera să fiu pus imediat în libertate, pentru că magnificul Consiliu al Făuritorilor de Arme s-ar putea să sufere un şoc cumplit.

Se aşternu tăcerea. Consilierii se uitară unul la altul.

— După părerea mea, spuse tînărul Ancil Nare, cu cît se face mai curînd execuţia, cu atît mai bine. În momentul de faţă, i se poate tăia gîtul; poate fi strangulat; un glonte îi poate zdrobi capul; îl poate dezintegra un tun energetic. Trupul lui nu mai e protejat în nici un fel — la nevoie am putea să-l ucidem chiar şi bătîndu-l cu ghioagele. Ştim bine că toate acestea se pot face *în clipa asta.* Dar, date fiind instrumentele stranii pe care le

foloseşte, nu mai ştim dacă aceste lucruri ar mai fi posibile şi peste zece minute. Vorbind atît de serios, tînărul consilier se ridică în picioare cînd termină: Domnilor, să acţionăm pe dată!

Aplauzele puternice ale lui Hedrock întrerupseră tăcerea care urmă.

— Bravo! spuse el. Bravo! Sfaturi atît de bine formulate merită să fie traduse imediat în viaţă. Daţi-i drumul înainte şi omorîţi-mă cum aveţi chef. Scoateţi-vă pistoalele şi trageţi! puneţi mîna pe scaune şi zdrobiţi-mă! Porunciţi să vi se aducă nişte cuţite şi ţintuiţi-mă la perete! Dar indiferent ce veţi face, domnilor, tot vă aşteaptă un şoc.

Şi, pe bună dreptate, îi veşteji cu privirea pe consilieri.

— Aşteptaţi! Vocea lui tunătoare reteză în faşă încercarea foarte seriosului Deam Lealy să scoată o vorbă. Acum *eu* vorbesc! Consiliul e supus judecăţii, nu eu. Deocamdată mai are încă posibilitatea de a obţine îndurare pentru atacul criminal împotriva Palatului Imperial dacă recunoaşte acum, pe loc, fără a mai comite noi nelegiuiri, că şi-a încălcat propriile sale legi.

— Vai, dar asta-i de-a dreptul insuportabil! spuse un consilier profitînd de o scurtă pauză.

— Lăsaţi-l să vorbească, spuse Peter Cadron. Vom afla o mulţime le lucruri despre motivele care i-au determinat acţiunile.

Hedrock se înclină cu gravitate:

— Chiar aşa va fi, domnule Cadron. Motivele mele sînt legate exclusiv de acţiunile Consiliului, care a ordonat atacul asupra Palatului.

Cadron îi replică ironic:

— Îţi înţeleg supărarea pentru că noi, Consiliul, nu am respectat o regulă veche de peste trei mii de ani, pe cînd, după cît se pare, dumneata ai contat pe ea. şi pe repulsia noastră firească împotriva unui asemenea atac şi ca atare te-ai simţit în siguranţă urmărindu-ţi propriile dumitale scopuri, indiferent care sînt acestea.

Hedrock spuse cu fermitate:

— Nu am contat pe regula aversiunii. Colegii mei şi cu mine (merita să sugereze din nou că nu e singur) am observat cu regret aroganţa crescîndă a Consiliului, credinţa sa din ce în ce mai puternică în impunitatea de care se bucură, în lipsa totală de răspundere, care deci i-ar fi permis să-şi calce fără primejdie

în picioare propria sa constituţie.
— Constituţia noastră, spuse cu demnitate consilierul mai vîrstnic Rayjd Roberts, cere să întreprindem orice acţiune necesară pentru menţinerea situaţiei noastre. Prevederea legală ca acest lucru să se facă fără a ataca persoana sau reşedinţa suveranului Isher aflat pe tron, şi nici pe moştenitorii ori succesorii acestuia, nu mai are nici un sens într-o situaţie extrem de gravă ca aceasta. Vei observa, sper, că ne-am asigurat de absenţa Maiestăţii Sale în cursul atacului.
— Aici trebuie să vă întrerup, spuse preşedintele Consiliului. Lucru incredibil, arestatul a izbutit să concentreze discuţia în jurul propriilor sale dorinţe. Înţeleg că ne simţim cu toţii vinovaţi de atacarea Palatului, dar n-avem nici o obligaţie de a ne justifica acţiunile faţă de deţinut. Vorbi scurt dar protocolar teleecranului din braţul fotoliului: Domnule comandant, vino aici şi pune-i deţinutului un sac pe cap.
Hedrock zîmbea blînd în timp ce intrară cei zece paznici. Rosti doar atît:
— Acum urmează şocul.
Rămase absolut nemişcat cînd puseră gardienii mîna pe el. Unul din aceştia ridică sacul şi...
Atunci se produse evenimentul.
Aflat în palat cu o jumătate de oră în urmă, Hedrock trecuse prin secţiunea din perete adusă de el din cripte, trezindu-se într-o lume înceţoşată. Stătu vreme îndelungată în picioare, permiţîndu-i trupului său să se adapteze, nădăjduind că nimeni nu va încerca să-l urmeze prin acel cîmp de forţă electronic. Nu era vorba de o îngrijorare personală. Scutul vibrator era acordat numai şi numai cu trupul său; şi în toţi aceşti ani cît fusese integrat în zidul depozitului subteran din Palat, singura primejdia fusese aceea ca din neştiinţă cineva să treacă prin el şi să sufere vreo vătămare. De multe ori se întrebase Hedrock ce ar păţi o asemenea victimă nevinovată. Mai multe animale marcate de el şi supuse unui model experimental fuseseră respinse din puncte foarte îndepărtate, chiar şi de la cincisprezece mii de kilometri. Unele nu se mai întorseseră niciodată, în ciuda ofertei de pe etichetă care promitea o mare răsplată.
Acum că se afla chiar el înăuntru, n-avea nici o grabă. Legile temporale şi spaţiale obişnuite nu aveau nici un sens în acest

tărîm al semiobscurităţii. Nu se afla nicăieri şi totuşi era pretutindeni. Era locul în care putea înnebuni cel mai repede, pentru că trupul care intra nechemat în el simţea timpul — ceea ce nu se întîmpla şi cu spaţiul respectiv. Descoperise că o expunere de şase ore îi greva în mod serios sănătatea mintală. Incursiunea lui anterioară din seara aceea, prin scutul clin ascunzătoarea lui, durase două ore de timp normal şi călătoria îi dezvăluise faptul că Împărăteasa vrea să-l ia de soţ. Temporar, asta-i garantase siguranţa; lucru încă şi mai important, îi garanta accesul la scutul din camera mortuară a Palatului. Ca atare, se retrăsese repede, păstrînd ca rezervă celelalte patru ore din totalul de şase ce reprezentau limita rezistenţei umane.

Incursiunea lui actuală nu trebuia să-i ia mai mult de patru ore, preferabil trei, dar încă şi mai bine numai două. După aceea va trebui să se ţină luni şi luni de zile departe de aparatul distrugător de minţi. Ideea acestei invenţii îi fusese expusă mai întîi cînd îi venise rîndul să-şi exercite pe timp limitat mandatul de preşedinte al Consiliului Făuritorilor de Arme, o funcţie de o putere autocratică imensă care-i dăduse posibilitatea să repartizeze un întreg laborator, cu fizicieni cu tot, să dea asistenţă specializată tînărului genial în creierul căruia se născuse această invenţie. Problema fusese pur şi simplu următoarea: transportorul vibrator al Arsenalelor umplea golul spaţial dintre două puncte ale spaţiului interplanetar, acceptînd în mod mecanic ideea că acest spaţiu nu are existenţă materială. Dar atunci, explicase inventatorul, de ce să nu inversăm procesul şi să creăm iluzia spaţiului acolo, unde nu existase nimic?

Cercetările fură încununate de succes. Inventatorul îi raportă toate detaliile lui Hedrock, care chibzui bine, iar apoi îl informă, pe inventator şi pe colegii lui de decizia Consiliului în sensul păstrării celui mai deplin secret. Dar de fapt Consiliului îi prezentase un raport negativ în privinţa invenţiei. Şi obţinuse respingerea proiectului. Odată explorat, acest subiect era considerat închis şi clasat ca atare în dosarele Centrului de Informaţii, pentru eventuala sa studiere de către oamenii cărora ar putea să le vină din nou ideea. Deci nu avea să mai fie cercetat vreodată de Arsenale. Iar într-o bună zi avea să dea în vileag cunoştinţele.

În timp ce stătea acolo şi-şi lăsa cu răbdare trupul să se

adapteze, Hedrock reflectă că nu e prima dată cînd a intrat în posesia unei invenţii şi n-a făcut-o publică. Propria lui descoperire, augmentarea vibratorie, o păstrase ca pe o taină personală vreme de douăzeci de secole pînă a folosit-o în cele din urmă în vederea stabilirii Arsenalelor ca o contrapondere a împăraţilor Isher. Dar mai avea încă multe altele. Şi regula lui principală pentru a ţine sau nu secret un lucru fusese întotdeauna: oare dezvăluirea secretului pentru folosul tuturor ar fi în avantajul spiritului progresist al omului? Sau puterea pe care o reprezenta nu ar face decît să ajute un grup efemer să strîngă şi mai tare şurubul unei tiranii deja prea severe? Se produceau şi aşa, în mod destul de neglijent, suficiente invenţii primejdioase în puseurile inovatoare pe care le aveau la intervale de cîteva secole savanţii. Aceştia nu se gîndeau niciodată practic care ar putea fi efectul descoperirilor lor.

Fir-ar să fie, dar de ce să trebuiască să moară un miliard de oameni pentru că un inventator avea o minte incapabilă să pătrundă cît de cît înlăuntrul naturii omeneşti?

Şi apoi, fireşte, erau şi oamenii care vedeau invenţia prin prisma intereselor bunăstării lor proprii sau de grup. Dacă ascundeau o asemenea descoperire, aşa cum proceda Împărăteasa cu propulsia interstelară, trebuiau siliţi prin orice mijloace s-o facă publică. Uneori fusese vorba de o decizie dificilă, dar cine altcineva avea puterea şi experienţa de care era nevoie pentru a o lua? Bun sau rău, el era arbitrul.

Lăsă acest gînd să i se scurgă încet din minte. Trupul lui era pregătit. Sosise momentul acţiunii. Începu să înainteze prin ceaţă. Vedea oameni din Palat, stînd rigizi ca nişte siluete sculptate în penumbra amurgului. Raporturile sale cu timpul nu se schimbaseră într-o clipă. Nu le acordă nici o atenţie acestor oameni, nici măcar cînd îi stăteau în cale, ci calcă peste trupurile lor de parcă ar fi fost doar nişte nori de gaze. Pereţii cedau în faţa masivităţii lui, dar operaţiunea trebuia efectuată cu multă prudenţă, Ar fi fost la fel de uşor, chiar prea uşor, să se scufunde prin pardoseală şi să intre în pămînt. Experienţele de laborator ale inventatorului şi ale asistenţilor acestuia produseseră o asemenea victimă şi nu era de dorit repetarea situaţiei. Pentru a evita calamitatea, personalul de cercetare stabili ca spaţiul nou să fie creat iniţial doar pe o scară redusă. Se făurise un inel care, activat, avea să sporească ori să

micşoreze după dorinţă repartiţia iniţială, pentru a fi folosită cînd trebuiau străbătute materiale dense.

Inelul, unul dintre cele două (celălalt avea altă destinaţie) era arma folosită de Hedrock cînd ajungea la ziduri. Mai întîi un salt uşor, urmat, cînd atingea duşumeaua cu picioarele, de apăsarea pe dispozitivul de activare a inelului, apoi slobozirea acestuia, urmată de o aterizare foarte blîndă pe o pardoseală care ceda sub tălpile lui ca un strat gros de noroi. Lucrul era foarte simplu pentru nişte muşchi atît de bine coordonaţi ca ai lui. Ajunse la ascunzătoarea maşinilor pe care de mult le acordase cu elementele acestui spaţiu şi le ascunsese în palat. Era acolo o mică navă cosmică, cu dispozitive de înălţare, magnetizoare mari şi mici, şi în special zeci de maşini care puteau apuca şi ţine ferm obiectele. Erau diferite arme şi bineînţeles toate uneltele şi instrumentele, de la navă spaţială la degete mecanice, cu propriul său echivalent al celor două adaptoare necesare pentru funcţionarea lor completă. Toate instrumentele de pe navă, aceasta şi inelele adaptoare din degetul lui Hedrock se acordau cu panoul de comandă de pe navă.

Cel de al doilea inel şi dispozitivele de adaptare corespunzătoare de pe maşină includeau cea de a doua funcţie preţioasă a invenţiei. Prin controlul asupra celui de al doilea inel se putea călători înapoi şi înainte în timp pe distanţe scurte. Teoretic se puteau acoperi cîţiva ani. De fapt, efectul zguduitor pentru creierul uman al acestei experienţe limita călătoria la cîteva ore îndărăt sau înainte.

Hedrock descoperise că, printr-o înaintare de nouă ore în timp plus înapoierea încă nouă ore — deci optsprezece în total — trupul trăia cele şase ore normale pe care le putea suporta fără pierderea sănătăţii mintale. Trei la una. Metoda călătoriei în timp nu avea nici o legătură cu sistemul reversibil al deplasării temporale născocită din întîmplare cu şapte ani mai înainte de către fizicienii Împărătesei: prin acea metodă corpul colecta energia temporală care nu mai putea fi compensată niciodată pe de-a-ntregul, rezultatul fiind distrugerea inevitabilă a călătorului. În *acest* spaţiu nu exista timp; era doar o metodă de adaptare a spaţiului la un anume timp din lumea normală.

Hedrock ridică uşor micuţa navă cosmică şi tot ce era în ea pînă la locul unde se afla andocat crucişătorul Arsenalelor,

alături de spărtura din zidul palatului. Prin carena dură a crucişătorului el concentra vîrful maşinii; apoi opri motoarele şi porni adaptorul temporal principal, împingînd maneta la maximum — la o viteză de trei ori mai mare decît cea normală. Aşteptă cu încordare, urmărind sensorialele — care nu erau altceva decît nişte relee automate convertite pentru folosirea în acest spaţiu. N-ar fi trebuit să dureze prea multă vreme. Sensorialele scînteiară; comutatorul principal coborî pînă la o treime din puterea maximă adaptînd întreaga navă la viteza temporală obişnuită. Simultan, Hedrock simţi o mişcare. Marele crucişător al Arsenalelor se înălţa; împreună cu el şi micul aparat în care se găsea, perfect consonant ca ritm temporal şi destul de departe de spaţiul special pentru a-l împiedica să cadă afară prin pereţii crucişătorului.

Dacă avea dreptate, atunci în momentul acela se aflau în crucişător două persoane purtînd identitatea lui: Hedrock personal — aici pe tărîmul cenuşiu-întunecat — şi Hedrock revenit în palat *tocmai din* această călătorie de spionaj, luat prizonier de Făuritorii de Arme şi adus la bordul crucişătorului. Nu era înţelept să ia toate aceste lucruri drept bune. Una dintre dificultăţile deplasării în timp era aceea a localizării oamenilor şi a urmăririi lor prin mulţime sau pur şi simplu a păstrării evidenţei lor. Odată îşi irosise un întreg interval de şase ore căutînd o persoană care se dusese la teatru. De aceea, chiar şi acum, trebuia neapărat să se asigure. Se uită atent în teleecrane şi se văzu — da, da — se văzu acolo, înconjurat de paznici. Hedrock cel de acolo se întorsese deja din această călătorie temporală şi ştia ce s-a întîmplat. Pe cînd el nu ştia. Dar nu putea să mai treacă multă vreme, la urma urmei.

Crucişătorul porni ca fulgerul către destinaţie: fortăreaţa. Deţinutul şi paznicii ieşiră şi coborîră în clădirea unde se construise camera cu pereţii groşi de metal. Hedrok îşi croi drum cu nava prin unul din aceştia şi se apucă de treabă. Mai întîi scoase un captator de sunete şi în timp ce asculta discuţia din cameră îşi descarcă mai multe aparate. Cînd gărzile se repeziră înăuntru "cu sacul", care era pur şi simplu un fel de căluş, aşteptă pînă aproape de clipa cînd trebuiau să i-l lege peste cap şi apoi coborî un braţ mecanic şi-l smulse, aducîndu-l în propriul său spaţiu. Apoi se aşeză, cu degetele pe clapele de control al timpului, asteptînd să vadă ce se mai întîmplă.

În camera în sine, tăcerea era dominată de încordarea nervoasă şi de privirile speriate. Hedrock-arestatul stătea în picioare, liniştit, cu un uşor zîmbet ironic pe buze, fără a face vreun efort de a se smulge din mîinile paznicilor. Nu simţea nici un fel de remuşcări. Avea o treabă de făcut şi-şi pusese în gînd s-o ducă pînă la capăt. Spuse glacial:

— Nu mai vreau să pierd timpul cu discuţii. Hotărîrea organizaţiei acesteia de a mă ucide, în ciuda faptului că maşina de analiză Pp mi-a dovedit altruismul şi bunăvoinţa, demonstrează un conservatorism defensiv care întotdeauna încearcă să distrugă atunci cînd se confruntă cu ceea ce nu înţelege pe deplin. Acest conservatorism va fi învins prin forţa copleşitoare care există într-o organizaţie capabilă de a răsturna pînă şi pe prea-puternicii Făuritorii de Arme.

Peter Cadron replică tot atît de rece:

— Arsenalele nu recunosc nici un fel de organizaţie secretă. Gărzi, lichidaţi-l!

— Zevzecule! strigă Hedrock. Cadron, aveam o părere mai bună vdespre tine. N-aş fi crezut că vei da un asemenea ordin după ce ai auzit ce am spus.

Continuă să vorbească, fără să dea atenţie celor ce se întîmplau în jur. Fără să se întoarcă spre gărzi, ştia.

În celălalt spaţiu, fiinţa sa anterioară tăie pur şi simplu contactul adaptorului temporal şi totul se stabiliza în încăpere. Fără pic de grabă, eul său anterior le luă armele paznicilor şi apoi se apucă să dezarmeze pe toţi membrii Consiliului, în această operaţie intrînd şi îndepărtarea inelelor de pe degete şi a teleecranelor de pe brăţări şi scaune. Apoi le prinse încheieturile în cătuşe, legîndu-i pe toţi laolaltă într-un şir lung, în jurul mesei. Pe gardieni îi împinse cu cătuşe, unul de braţ şi celălalt de picior, şi-i scoase în hol. Apoi închise uşa şi o încuie. Toată treaba se făcu aproape instantaneu. Literalmente într-o clipă.

Reveni la panoul de comandă, îşi ajustă ritmul de la zero la normal şi ascultă zarva făcută de consilieri şi paznici cînd descoperiră starea în care se aflau.

Se stîrni o zăpăceală îngrozitoare. Lanţurile zornăiau. Oameni strigau uimiţi şi speriaţi şi apoi recădeau pe locurile lor, palizi şi înspăimîntaţi. Hedrock ştia că nu e vorba decît în mică măsură de o frică personală. Era mai mult decît limpede că toţi

cei de faţă avuseseră brusc o viziune teribilă a sfîrşitului Arsenalelor. Aşteptă să le recapete atenţia, apoi le vorbi repede:

— Domnilor, calmaţi-vă. Marea voastră organizaţie nu este cîtuşi de puţin în primejdie. Situaţia de faţă nu s-ar fi stîrnit dacă nu m-aţi fi urmărit cu atîta îndîrjire. Aşa, ca să ştiţi, însuşi întemeietorul organizaţiei, Walter S. de Lany, a recunoscut primejdia pentru stat reprezentată de un corp invicibil cum este cel al Făuritorilor de Arme. El a întemeiat şi un grup de supra-veghetori amicali care să nu scape din vedere Arsenalele. Mă opresc aici, dar aş vrea să subliniez spiritul nostru amical, bunăvoinţa noastră, hotărîrea noastră de a nu interveni atîta vreme cît Făuritorii de Arme îşi respectă statutul. Tocmai acest statut cu valoare de Constituţie a fost violat acum, şi tocmai în articolul său cel mai inflexibil.

Făcu o pauză, mătură cu privirea feţele aflate dinaintea lui, dar mintal îşi cîntărea cu răceală cuvintele. Era în ansamblu o poveste bună, lipsa detaliilor fiind trăsătura ei cea mai tare. Tot ce dorea acum era ca povestea să ascundă faptul că un nemuritor era singurul martor ocular. Văzu că mai mulţi dintre oameni şi-au revenit în suficientă măsură pentru a încerca să vorbească, dar le reteză vorba.

— Iată ce trebuie făcut: în primul rînd să nu suflaţi un cuvînt despre ceea ce aţi aflat astăzi. Supraveghetorii nu doresc să se ştie de existenţa lor. În al doilea rînd resemnaţi-vă total. Demisionaţi. Toţi puteţi candida pentru a fi realeşi, dar nu pentru perioada imediat următoare, ci pentru cea ulterioară. Demisia *in corpore* va sluji salariaţilor mărunţi ai Arsenalelor ca un avertisment că există un statut, o constituţie pe care sînt datori să le respecte. În sfîrşit, nu trebuie să mai încerce nimeni să mă atace. Mîine pe la prînz, informaţi-o pe Împărăteasă că m-aţi eliberat şi cereţi-i să renunţe la sistemul de propulsie interstelară. Personal cred că aceasta vi se va oferi chiar înainte de ora respectivă, fără nici un fel de insistenţe din partea voastră, dar acordaţi-i şansa de a-şi arăta generozitatea.

Probabil că glasul lui îi ţinea ca sub o vrajă. Cînd termină, se stîrniră strigăte de revoltă, apoi se făcu tăcere, iarăşi puţină zarvă şi iarăşi tăcere. Lui Hedrock nu-i scăpă amănuntul că trei sau patru dintre bărbaţi — printre care şi Peter Cadron — nu luară parte la nici una din aceste manifestări în cadrul confuziei generale. Hedrock i se adresă direct acestuia:

— Sînt sigur că domnul Cadron poate fi purtătorul vostru de cuvînt. De mult îl consider unul dintre cei mai capabili membri ai Consiliului.

Cadron se ridică în picioare. Era un bărbat bine clădit, de vreo patruzeci şi ceva de ani.

— Da, spuse el, cred că aş putea fi purtătorul de cuvînt. Cred că sînt în asentimentul majorităţii dacă voi spune că acceptăm termenii dumitale.

Nimeni nu se ridică împotrivă. Hedrock se înclină şi spuse cu glas tare:

— E-n regulă. Alter ego, scoate-mă de aici!

Probabil dispăru instantaneu.

Cei doi alter ego ai lui Hedrock care se aflară fugitiv împreună în acel spaţiu înceţoşat nu încercară nici un fel de experienţe. Creierul uman suferea prea mult de pe urma celei mai mici ingerinţe în domeniul timpului. Lucrul fusese dovedit prin numeroase teste, cu mult înainte. Hedrock cel "anterior" stătea la comenzile micii nave, dirijînd-o înapoi în timp şi către palat. Ceilalţi stăteau lîngă el privind trist în jos.

Făcuse tot ce putea. Ca rezultat al eforturilor sale, direcţia psihologică în care se îndreptau evenimentele era atît de marcată încît nu mai încăpea nici o îndoială. Poate că Innelda avea să reţină propulsia interstelară în vederea negocierilor. Dar asta nu mai conta. Victoria era asigurată.

Necazul era că fiinţe mai puternice îl "eliberaseră" ca să vadă ce va face. Undeva în spaţiul cosmic o flotă vasta cu echipaje aparţinînd unei rase de păianjeni inteligenţi se oprise pentru a-l studia pe om şi acţiunile lui. După ce-l capturaseră îl duseseră imediat înapoi pe planeta lui de origine şi-l manipulaseră ca şi cînd distanţele nici n-ar fi existat. După ce-l urmăriseră cum îşi îndeplineşte ţelul original şi-şi dăduseră seama că nu ar fi avut rost să ţină mai departe sub observaţie o persoană care a îndeplinit o acţiune, cu siguranţă că aveau să-şi reafirme stăpînirea asupra lui.

Teoretic poate că între timp se plictisiseră de oameni şi aveau să distrugă sistemul solar şi pe toţi locuitorii săi atît de emotivi. O asemenea distrugere n-ar fi mai mult decît un incident din existenţa lor glacial intelectuală.

Făcînd o strîmbătură cînd gîndurile îi ajunseră în acest punct, Hedrock văzu că se afla deja la destinaţie, împreună cu alter

ego-ul lui. Scutul se întrezărea în ascunzişurile palatului întunecat, o formă dreptunghiulară cu o strălucire blîndă. Cei doi Hedrock nu încercară nici un fel de truc, nu recurseră la paradoxuri. Eul său "anterior" păşise prin scut şi devenise încă o formă ceţoasă din sala palatului. Hedrock stropi scutul combustibil cu un praf exploziv lipicios şi-i dădu foc. Aşteptă pînă ce arse şi apoi trimise micuţa navă prin oraş către unul din numeroasele sale apartamente secrete. Curînd puse sensorialele să menţină nava în ritmul temporal normal pentru o eventuală folosire viitoare, apoi concentră asupra lui însuşi puterea dispozitivului de ridicare şi coborîre şi simţi cum acesta îl depune în apartament. De cum se află în picioare se duse la un fotoliu comod. Instalîndu-se, strigă pe un ton aspru:

— E în regulă, prieteni păianjeni, dacă mai aveţi si alte planuri, mai bine puneţi-le acum în aplicare.

şaptesprezece

Prezenţa fiinţelor străine şi necunoscute îi fu semnalată mai întîi de un gînd nu atît îndreptat către el, dar destinat înţelegerii lui. Gîndul se manifesta la vechiul nivel titanic, atît de violent încît creierul îi fu şocat de impact:

—...UN EXEMPLU INTERESANT DE PULS ENERGETIC CONTINUÎND CA ŞI CUM NU S-AR FI FOLOSIT NICI O FORŢA EXTERIOARA...

— NU! (răspunsul fu glacial) OMUL A FOST CONŞTIENT DE PREZENŢA NOASTRĂ. ŢELUL PROPULSĂRII LUI A FOST ÎNDEPLINIT DEŞI ŞTIA DE EXISTENŢA NOASTRĂ.

— ATUNCI E CLAR CA A ACŢIONAT ILOGIC.

— POATE. DAR SA-L ADUCEM ÎNAPOI... AICI...

Hedrock admise faptul că a sosit mementul critic. De multe ceasuri se tot gîndea la ce va face cînd va veni acest moment şi de mai bine de un minut, de cînd se aşezase, tocmai făcea acest lucru.

Stătea cu ochii închişi, cu trupul calm, cu mintea înceată şi golită de gînduri şi sentimente. Nu era chiar acea stare perfectă pe care străvechii fachiri hinduşi o numiseră Nirvana, dar oricum era o stare de relaxare profundă; cu milenii mai înainte, marile

institute de studiere a minţii şi, senzaţiilor o folosiseră ca bază pentru toate sistemele de educaţie mintală. Şezînd acolo, Hedrock deveni conştient de o pulsaţie enormă care-i zguduia creierul cu bubuitul ei. Dar acea fază fizică, acele bătăi ale inimii cu murmurul fluxului sangvin şi toate acele mii de încordări musculare, fiecare cu micile sale sunete — şi faza aceea trecuse. Era singur, însoţit doar de calmul şi pacea totală.

Apoi, prima lui impresie a fost aceea că e aşezat pe un scaun — dar nu cel din apartamentul lui. Imaginea deveni atît de clară încît după cîteva secunde ştiu că scaunul se află în sala de comandă a navei de salvare, care la rîndul ei era în interiorul uneia dintre imensele nave cosmice controlate de străini.

Hedrock oftă şi deschise ochii. Şedea acolo în dorinţa de a se pătrunde — la figurat — de mediul înconjurător atît de familiar. Va să zică rezistenţa lui cedase.

Era foarte rău, dar bineînţeles că nu contase în mod cert pe o izbîndă. Continua să şadă pe scaunul multifuncţional de la panoul de comandă pentru că relaxarea era singura lui metodă de împotrivire; şi de acum încolo avea intenţia să se împotrivească.

În timp ce aştepta, se uită alene la teleecranele strălucitoare. Trei dintre plăcile video arătau un spaţiu înstelat, dar în cea retrovizoare era imaginea unei nave. Ciudat, i se păru. Barca lui de salvare nu mai putea fi în interiorul maşinii străine, se gîndi încruntîndu-se uşor la aceasta şi apoi observă altceva. Nu era decît o singură navă. Dar atunci unde erau celelalte sute de nave?

Îşi ţinu în frîu o emoţie crescîndă, dîndu-şi seama de ce se întîmplă. Procesul de relaxare acţiona cum trebuie. Sau cel puţin acţionase într-o oarecare măsură. Fiinţele-păianjen izbutiseră să-l readucă pe barca lui de salvare, dar dominaţia asupra lui era întreruptă parţial; aşadar mai multe din iluziile lor îi dispăruseră din minte.

Prima iluzie era aceea că e vorba nu doar de o singură navă. Acum, eliberîndu-se de sub stăpînirea lor putea vedea că e una singură. Cea de a doua iluzie fusese că barca lui de salvare se află în interiorul maşinii lor. Acum, eliberat de sub stăpînirea lor putea vedea că nu e. Se pregătea să continue de aceeaşi manieră organizată, cînd mintea lui se năpusti asupra eventualei posibilităţi ca stăpînirea lor asupra lui să fie în

momentul acela foarte slabă. Închise ochii şi aproape că se credea înapoi în apartamentul lui, cînd se produse o întrerupere.

— *Omule, nu ne sili să te distrugem.*

Aşteptase o interferenţă mintală, ghemuindu-se instinctiv, temător de impactul titanic al acesteia. Dar şocul nu corespunse aşteptărilor lui. Gîndul străin nu avea forţă. Părea îndepărtat şi slab. Hedrock era conştient de uluire, de o înţelegere nesigură, cu ochii larg deschişi: *Aceasta* este realitatea. Anterior probabil stabiliseră o legătură instantanee şi completă cu raportarea lui în spaţiu. Acum trebuiau să-l atingă din afară. Situaţia lui manifesta o ameliorare continuă. Fiinţele-păianjen, care păruseră a avea o putere supremă, se dezumflau pe minut ce trecea. Patru sute de nave deveniseră una singură. O dominaţie mintală aparent supraumană se redusese acum la proporţii normale. N-avea nici o îndoială că ameninţarea lor de a-l distruge se producea la un nivel fizic. Ceea ce vroiau să spună era că vor folosi împotriva lui raze energetice.

Asta era departe de dominaţia lor irezistibilă asupra întregului său sistem nervos, dar era la fel de primejdioasă ca întotdeauna. Trebuia să-şi joace prudent jocul şi să aştepte prilejul nimerit. Aşteptă şi curînd i se adresă un gînd:

— *E adevărat că ai izbutit să te eliberezi de sub robia noastră mentală şi ai descoperit că e vorba de o singură navă. Totuşi mai avem nevoie de tine şi deci trebuie să-ţi cerem să colaborezi, sub ameninţarea exterminării imediate în cazul cînd refuzi.*

— Fireşte, spuse Hedrock care de mult şi cu mare succes colaborase cu alţii. Am să fac ce mi se cere dacă nu e vorba de a ajunge la o metodă de exterminare cum ar fi dezmembrarea.

— *Avem în minte* (sosi răspunsul precis) *continuarea studiului sensorial asupra gemenilor Neelan. Întrucît erai legat de această înrudire cînd te aflai sub stăpînirea noastră, ne putem dispensa de fratele geamăn de pe pămînt şi putem lucra direct prin tine. Nu vei suferi nici o durere, dar trebuie să te supui investigaţiilor.*

Hedrock protestă:

— Am auzit pe unul dintre voi spunînd că Gil Neelan e mort. Asta se întîmpla înainte de a fi eu readus pe Pămînt. Cum puteţi lucra cu un mort?

Răspunsul sună rece ca gheaţa:

— *Dă-ne voie să tratăm problemele de creştere celulară care se pun. Te supui?*

Hedrock şovăi:

— Dar mă veţi lăsa în viaţă — după aceea?

— *Fireşte că nu.* Se aşteptase el la acest răspuns, dar oricum fu un adevărat şoc. Contră:

— Nu prea văd cum v-aţi putea aştepta să colaborez pe o asemenea bază.

— *Te vom informa în privinţa momentului morţii. Asta îţi va oferi puternica emoţie după care tînjeşti şi astfel va corespunde cerinţelor tale.*

O clipă Hedrock nu spuse nimic. Era fascinat. Monştrii aceştia credeau că vor avea grijă de cerinţele nervoase ale omului dacă-i vor spune cînd urmează să moară. Atît de departe ajunseseră ei în cercetarea naturii afective a omului. Părea incredibil ca cineva să-şi greşească atît de rău ţinta. Metoda intelectuală cu care aceste fiinţe abordau viaţa şi moartea trebuie să fi fost extrem de stoică. În loc să încerce să muşte mîna care se întindea pentru a-l distruge, probabil că fiecare individ-păianjen studia toate mijloacele de scăpare şi negăsind nici unul, accepta moartea fără luptă,

În cele din urmă Hedrock spuse cu ferocitate:

— V-aţi descurcat destul de bine — voi şi cei din neamul vostru. Iată-vă într-o navă mare aproape cît luna. Evident că proveniţi dintr-o civilizaţie superioară pe plan mintal; aş vrea să văd planeta care v-a dat naştere, industriile ei, modul ei obişnuit de viaţă. Ar fi interesant. E mai presus de orice îndoială că logica voastră specială v-a slujit bine. Natura se poate mîngîia cu gîndul izbînzii unui experiment de producere a inteligenţei, dar să ştiţi că în privinţa omului n-aţi nimerit-o dacă credeţi că nu mă interesează altceva decît cînd urmează să fiu ucis.

— *Dar ce altceva ai mai vrea să ştii?*

Întrebarea era pusă pe un ton plin de interes.

Hedrock zise plictisit:

— Mă rog, mă dau bătut. Aş vrea să ştiu cînd pot căpăta ceva de mîncare.

— *Mîncare!* Cel ce-i punea întrebarea era de-a dreptul tulburat. *Ai auzit, XxY* (un nume nedesluşit)?

— *Foarte interesant,* răsună glasul unui alt gînd. *Într-un moment critic nevoia de hrană este dominantă. Asta pare*

semnificativ. Liniştiţi-l şi continuaţi-vă experienţa.

Hedrock le spuse:

— Nu e nevoie să mă liniştiţi. Ce vreţi să fac?

— *Să cedezi.*

— Dar cum?

— *Să te supui. Gîndeşte-te la trupul mort.*

Asta era o uşurare şi imaginea deveni remarcabil de netă. Se gîndi brusc: Bietul Gil, care zace neînsufleţit într-o mare nemărginită de nisip, cu celulele deja prăbuşite în vălul crescînd de fierbinţeală în timp ce planeta, zburînd cu mare viteză, se apropia tot mai mult de unul din sorii din care se născuse. Pentru el era o vizualizare ciudat de chinuitoare şi totodată îşi spuse "Slavă Domnului că sînt mort. Suferinţa a trecut". Deci rămăşiţele pămînteşti se aflau dincolo de zona durerii produsa de căldură, dincolo de sîcîiala neîncetată a nisipului care-l înţepa, dincolo de sete şi foame, dincolo de teamă şi speranţa nerezonabilă. Moartea venise pentru Gilbert Neelan aşa cum trebuia să vină pentru toţi oamenii. Domnul să-l binecuvînteze şi să-l aibă in pază. Hedrock opri intenţionat acea reacţie afectivă intensă:

— Numai o clipă, spuse el uluit. Încep să simt că sînt oarecum fratele lui.

— *Asta* (veni un alt gînd) *este una dintre caracteristicile uimitoare ale fiinţelor umane. Uşurinţa cu care un sistem nervos răspunde impulsurilor de la altul. Echipamentul sensorial implicat nu are egal în lumea inteligenţei. Dar acum ridică-te în capul oaselor şi uită-te în jur!*

Hedrock studie plăcile video ale teleecranulu său văzu că scena se schimbase. Nava cea mare pe care era captiv se răsucise în sus; carena ei imensă umplea atît placa din faţă cît şi pe cea din spate şi era vizibilă şi pe panourile din dreapta şi din stînga. În locul unde se aflase anterior era acum un abis al spaţiului în care înotau doi sori albi, cu nuanţe gălbui. La început erau micuţi, puţin mai mari decît nişte stele strălucitoare. Dar creşteau. Creşteau mereu. Şi mult spre stînga apăru un alt soare, mult mai mic. Cele două stele mai mari apărură după o vreme cu un diametru de vreo cincisprezece centimetri. Păruseră a se afla la o distanţă de 30—35 cm. Se separară şi se îndepărtară. Una rămase mică, pe cînd cealaltă se apropie şi căpătă proporţii: tot mai mari. Cel de al doilea soare o porni spre

stînga şi se îndepărtă; în cele din urmă teleobiectivele care făceau măsurătorile arătară că se află la circa cinci miliarde de kilometri.

Testele ulterioare arătară că diametrul unghiular al ambilor sori apropiaţi din cadrul sistemului era mai mare decît cel al lui Sol, deşi doar unul era mai luminos. Cel de al treilea soare era o simplă pată de lumină în depărtare. Cu instrumentele lui inadecvate, îi era greu să-i calculeze natura. Dar faptul că se află acolo îl făcu pe Hedrock să se încrunte. Căută şi foarte curînd descoperi un punct roşu în depărtare, cel de al patrulea soare al sistemului respectiv. Începea să se emoţioneze, cînd mintea străină îşi îndreptă din nou spre el vibraţiile reci.

— *Da, omule, ai ghicit bine. Aceştia sînt sorii sistemului pe care voi îl numiţi Alpha Centauri. Cei doi mai apropiaţi sînt Alpha A şi Alpha B. Cel de-al treilea soare alb este Alpha C, iar punctul roşu este bineînţeles Proxima Centauri, cunoscută secole de-a rîndul ca steaua cea mai apropiată de sistemul solar. Acestea două din urmă nu ne interesează. Ceea ce contează este că geamănul mort se află pe o planetă insolită a acestui sistem. Există doar una de această natură. O planetă care, descriind un 8, are o mişcare de revoluţie cînd în jurul soarelui Alpha A, cînd în jurul soarelui Alpha B din constelaţia Centaurus. Efectuează această revoluţie călătorind cu neobişnuita viteză de cinci mii de kilometri pe secundă. Pe orbita sa excentrică, trece foarte aproape de fiecare stea, cam aşa cum ar face o cometă. Dar spre deosebire de comete, este de-a dreptul incapabilă să se desprindă de pe orbită. Cîmpurile gravitaţionale ale lui Alpha A şi Alpha B o impulsionează alternativ pe circuitul ei. Acum se apropie tot mai mult de Alpha A, steaua aflată aproape drept în faţă, şi dacă vrem să reînviem cadavrul trebuie să acţionăm repede.*

— Dacă vrem ce? întrebă Hedrock.

Nu primi nici un răspuns şi de fapt nici nu avea nevoie. Se lăsă moale pe speteaza scaunului şi se gîndi: "Păi bineînţeles! Era evident din capul locului. Am considerat normal ca ei să încerce să stabilească o conexiune sensorială între un trup viu şi unul mort, dar această presupunere se baza pe convingerea mea că un om care a murit de două zile nu e numai mort, ci şi intrat în putrefacţie".

Se simţi de-a dreptul înspăimîntat. De mii de ani se tot

străduia să prelungească viaţa oamenilor, mergînd pînă spre imortalitatea pe care el o obţinuse în mod întîmplător. Dar aici întîlnise fiinţe care fără doar şi poate erau capabile nu numai să rezolve această problemă, ci şi să învie morţii.

Ciudat, dar descoperirea îi întunecă speranţa că va izbuti să supravieţuiască în ciuda hotărîrii lor de a-l ucide. Tot încercase să inventeze vreo metodă de a-i înfrînge, bazată pe abordarea lor extrem de logică a problemei existenţei. Dar cu toate că aceasta păruse singura ieşire posibilă, devenise o şansă îndepărtată, un prilej de a se supune proiectelor întrucît alternativa era atît de categorică. Realizările lor ştiinţifice puneau sub semnul întrebării rezultatele.

— *Acum,* spuse un impuls mintal, *supune-te fazei următoare.*

Îl învăluia o lumină. Unde anume se afla sau măcar unde doreau să-l facă să creadă că se află, n-avea habar. Trupul i se odihnea comod în ceea ce ar fi putut să fie un sicriu de forma trupului. Comparaţia îi aduse prin toţi nervii un fel de gîdilitură sinistră, dar el izbuti să potolească această nervozitate. Stătea calm, hotărît, rece şi-şi rumega intenţiile, privind această lumină. Atîrna în bezna de deasupra lui sau — gîndul i se păru ciudat — invers, privea în jos la ea? Lucrul nu mai avea prea mare importanţă. Era doar lumina care strălucea din beznă, strălucea, strălucea. După multă vreme observă că nu e o lumină albă şi, invers, nu i se părea totuşi că ar avea o culoare bine definită. Nu era nici prea strălucitoare, nici prea caldă. Făcu o pauză în gîndire; tresări speriat. Tocmai noţiunea de căldură puternică realiza aceasta, făcîndu-l conştient de răceala înconjurătoare. Lumina era glacială.

Descoperirea fu pentru el un fel de semnal, o indicaţie.

— *Emoţia* (spuse prin vibraţii din depărtare o minte de păianjen) *este o manifestare a energiei. Ea acţionează instantaneu pe orice distanţă. Motivul pentru care legătura dintre gemeni a scăzut în intensitate, în ceea ce privea receptarea acestei conexiuni de către ei, consta în faptul că amîndoi se aşteptau la slăbirea ei. Această aşteptare era aproape în întregime inconştientă. Sistemele lor nervoase, fiecare în parte, recunoşteau în mod firesc distanţa crescîndă cînd porneau spre Centaurus. Instinctiv, au cedat legătura lor, deşi raportul emoţional dintre ei a rămas le fel de puternic ca întotdeauna. Iar acum, întrucît ai devenit parte integrantă a*

acestei legături... acceptă conexiunea!

Păru un lucru instantaneu. Hedrock văzu că stă întins pe pajiştea de pe malul unui pîrîu. Apa gîlgîia şi bolborosea pe stînci. În faţă îi bătea o briză uşoară şi printre copacii din stînga se înălţa deasupra orizontului un soare strălucitor. Pe pămînt, de jur-împrejurul lui erau cutii şi lăzi de ambalaj, mai multe maşinării şi patru bărbaţi care dormeau liniştiţi. Cel mai aproape de el se afla Gil Neelan. Hedrock îşi ţinu din nou în frîu mintea, gîndindu-se cu disperare: "Potoleşte-te, prostule, e doar o imagine, o plăsmuire pe care ţi-au băgat-o în creier. Gil e pe nisip, pe o planetă aiurită, în drum spre iad. Asta e o lume de vis, un Eden, Pămîntul în anotimpul cel mai dulce".

Trecură mai multe secunde şi trupul lui Gil Neelan încă mai dormea cu faţa îmbujorată, respirînd zgomotos, ca un sforăit, ca şi cum n-ar fi izbutit să tragă destul aer în piept, ca şi cum viaţa s-ar fi întors cu greu în acest trup, agăţîndu-se cu disperare de el. În mintea lui Hedrock se înfiripă un gînd firav care-i spunea: "Apă! O, Doamne, apă!"

Nu fusese gîndul lui. Hedrock literalmente se repezi la pîrîu. De două ori mîinile făcute căuş îi tremurară atît de violent încît preţioasa apă se vărsă pe iarba verde. În cele din urmă îi reveni puţină înţelepciune şi scotocind prin cutii şi lăzi, găsi un vas. Îl umplu cu apă şi începu s-o picure în jurul gurii lui Gil Neelan. De mai multe ori trupul stors de moarte începu să se contorsioneze, apucat de o tuse îngrozitoare. Dar şi asta era foarte bine — muşchii morţi reveneau încet-încet la viaţă. Cu ochii aruncînd văpăi, Hedrock persevera. Simţea pulsaţiile lente ale inimii lui Gil, vedea toate imaginile mintale ce se înghesuiau şovăielnic în creierul împrăştiat pînă departe. Era relaţia sensorială care pînă atunci aparţinuse exclusiv fraţilor gemeni. Gil holbă ochii, brusc conştient:

— Vai, Dan! (gîndul lui Gil trăda o uimire cumplită) Drac împieliţat ce eşti! De unde ai venit?

— De pe Pămînt.

Hedrock vorbi tare ca să fie auzit pe deasupra brizei care-i sufla în faţă. Avea să explice mai tîrziu că nu e Dan.

Gil nici nu părea să aibă nevoie de un alt răspuns. Oftă, zîmbi şi, răsucindu-se pe partea cealaltă, se retrase mintal într-un somn profund. Hedrock începu să se învîrtească în jurul lăzilor şi cutiilor, căutînd tablete de dextroză. Găsi un flacon cu

hrană cu acţiune rapidă şi-i strecură o tabletă în gură lui Gil. Trebuia să se dizolve treptat. Mulţumit că pentru moment făcuse tot ce putea, se întoarse către ceilalţi trei oameni. Le dădu fiecăruia apă şi apoi tablete de dextroză. Tocmai se ridica, îndreptîndu-şi spinarea, cînd îl atinse un gînd al păianjenilor, neutru în pofida tonului tăios ca briciul:

— Vezi, s-a ocupat şi de ceilalţi. Emoţia implicată e mai mult decît o simplă extensie artificială a perechii de spermatozoizi reacţionînd împreună.

Atîta tot se auzi, doar acest comentariu. Însă oricum îl opri locului pe Hedrock. De fapt nu uitase de păianjeni, dar amintirea lor fusese împinsă spre fundul minţii de presiunea evenimentelor. Iar acum iată din nou realitatea. Înălţă ochii spre cerul senin, spre acel soare strălucitor, alb-gălbui, şi-i urî pe cei din neamul arahnidelor. Dar îşi dădu seama că prin asta se aseamănă cu sălbaticii de demult, care ameninţau cu pumnii şi cu vorbele demonii răi ascunşi în ceruri.

Se mai calmă şi-i hrăni din nou pe cei patru, de data aceasta cu un amestec de concentrate de fructe dizolvate în apă, uşor digerabil. Unul dintre bărbaţi, un tînăr frumos şi înalt, învie suficient ca să-i zîmbească nedumerit, dar nu-i puse nici un fel de întrebări, iar Hedrock nu se apucă să-i dea informaţii. Cînd pacienţii dormeau din nou, Hedrock se caţără în copacul cel mai înalt pe care-l putu găsi şi studie împrejurimile. Dar nu erau decît copaci si dealuri vălurite de jur-împrejur, iar foarte, foarte departe, aproape pierdută în zare, o întindere mai mare de apă. Ceea ce-l interesa încă şi mai mult erau petele gălbui de pe un copac aflat cam la un kilometru în josul pîrîului. Porni într-acolo destul de emoţionat. Probabil era însă mai departe decît socotise el, căci pînă să revină cu un vas plin de fructe, soarele trecuse de zenit.

Însă drumul îi făcuse bine; se simţea mai vioi, întărit; se gîndea cu viclenie: Gil şi Kershaw — dacă unul dintre aceşti indivizi era Kershaw — trebuie să fi vizitat planeta asta. Probabil încercaseră fructele pe care le găsiseră. De îndată ce-şi reveneau suficient îi puteau spune dacă poamele acestea galbene nu sînt otrăvitoare. Eventual în vreuna din lăzile de ambalaj ar fi putut găsi o trusă de reactivi pentru analize.

Dacă o fi fost, n-o putu găsi. Dar descoperi o serie de instrumente, printre care un aparat de înregistrare a discurilor

de comunicaţie, folosit pentru cadastru. Probabil lăsaseră multe dintre acestea în diferitele lor puncte de debarcare. Soarele coborî spre — mă rog — spre Apus. Hedrock se hotărîse în ciuda voinţei lui să-i spună astfel. Tîrziu în cursul după-amiezii se înălţă la Răsărit cel de-al doilea soare, mai micuţ, un glob palid. Apoi o vreme se încălzi, pe urmă se răci iarăşi, cînd se ascunse îndărătul orizontului soarele mai mare şi se aşternu "noaptea". Era ca o zi mohorîtă pe Pămînt, cu o fantomă a soarelui iţindu-se printre norii grei, numai că cerul nu era înnourat şi nu avea umiditatea şi zăpuşeala unei zile închise. Simţea adieri de vînt. Se înălţă şi al treilea soare, dar era atît de slab încît nu păru să adauge prea multă lumină. Se iviră cîteva stele palide. Întunericul acesta amestecat cu străluciri izolate începu să-l scoată din sărite pe Hedrock. Făcu cîţiva paşi pe malul pîrîului şi într-un tîrziu se gîndi: "Cum avea să... continue această investigaţie sensorială? Şi de ce doreau să-l ucidă?"

Nu avusese de gînd să pună această întrebare direct celor ce-l ţineau captiv, dar, lucru surprinzător, primi imediat răspunsul. Parcă plutea către el din cerul acela întunecat fără nori, un răspuns precis şi — în chip supranatural — ferit de orice patimă:

— *Nu sîntem ceea ce părem a fi* (sună gîndul păianjenilor). *Neamul nostru nu este, aşa cum ai sugerat, una dintre reuşitele naturii. Pe această navă se află de fapt rămăşiţele poporului nostru. Toţi cei de aici sîntem nemuritori, cîştigătorii unei lupte pentru supremaţie şi existenţă pe planeta noastră. Fiecare dintre noi este fiinţa supremă într-un anumit domeniu, prin faptul că am nimicit orice concurenţă. Intenţionăm să ne păstrăm în viaţă, existenţa noastră nefiind bănuită de celelalte rase din univers. Din pricina unui accident care te-a aruncat în mijlocul nostru, va trebui să mori. E clar?*

Hedrock nu avu ce răspuns să dea, căci în sfîrşit fusese confruntat cu o logică perfect inteligibilă. Urma să fie ucis pentru că ştia prea multe.

— *Noi avem intenţia* (îi spuse mintea glacială) să *facem o ultimă investigaţie a echipamentului sensorial al omului pe baza lucrurilor pe care le-am descoperit prin tine şi apoi să părăsim definitiv această porţiune de spaţiu. Investigaţiile vor lua oarecare timp. Trebuie să mai ai răbdare pînă atunci. Dar în vremea asta nu vom da nici un răspuns apelurilor tale jalnice.*

Poartă-te în consecinţă!

Şi asta era limpede. Hedrock se întoarse încet în tabără. Bărbatul deşirat şi cu înfăţişare obosită care-i zîmbise mai înainte se ridicase în capul oaselor:

— Bună, zise el jovial. Mă numesc Kershaw. Derd Kershaw. Multe mulţumiri pentru că ne-ai salvat viaţa.

— Îmi mulţumiţi prea devreme, zise ciufut Hedrock.

Dar sunetul glasului omenesc îi aduse o emoţie crescîndă şi, deodată, o idee. Acum că reapăruse speranţa, acţiona cu o nerăbdare intensă. Se temea să nu fie distrus dintr-o clipă într-alta.

Era vorba de o treabă destul de simplă. Cu arma energetică a lui Gil, tăie din copaci discuri mici, groase cam de un deget. Le tot introduse în aparatul de efectuat măsurători, care imprimă pe ele cîteva elemente ale unui mesaj indicînd poziţia lui şi a însoţitorilor, descriindu-i pe oamenii-păianjen şi ameninţările proferate de aceştia. Pentru unele dintre discuri fixă dispozitivul de înregistrare la diferite presiuni antigravitaţionale — trei metri, şase metri, cincisprezece metri, pînă la treizeci de metri — şi le urmări cum zboară prin aer la nivelul la care fuseseră ajustaţi atomii lor. Se lăsară purtate încoace şi încolo de curenţi. Unele atîrnau pur şi simplu deasupra capului, făcîndu-l să turbeze de mînie faţă de încetineala cu care se împrăştiau. Altele dispărură cu o viteză satisfăcătoare. Hedrock ştia că unele vor ateriza pe coline, prin pomi, altele vor zbura ani şi ani de zile, poate chiar secole, pradă fiecărei adieri de vînt. Cu fiecare ceas ce trecea aveau să devină mai greu de găsit şi căutarea lor avea să ia mai mult timp. Fiinţelor-păianjen le-ar fi trebuit enorm de mult timp ca să împiedice răspîndirea cunoştinţelor despre prezenţa lor.

Zilele preţioase se tîrau încet şi curînd nu mai încăpea îndoială că trecuse destul de multă vreme pentru a se împrăştia destul de departe discurile.

Pacienţii lui nu se înzdrăveneau destul de repede. Era limpede că trupurile lor nu sînt în stare să absoarbă în mod corespunzător hrana pe care le-o administra şi că aveau nevoie de îngrijiri medicale pe care nu avea cum să le ofere. Kershaw ajunse cel dintîi într-o stare de convalescenţă mai avansată, dorind să ştie ce s-a întîmplat. Hedrock îi arătă mesajul de pe unul din discuri, care, după trei săptămîni, tot refuza să se

îndepărteze; dimpotrivă, revenea spasmodic la punctul de lansare. Kershaw citi inscripţia şi apoi se lăsă gînditor pe spate.

— Deci asta avem de înfruntat, zise el încet. Şi de ce crezi că discurile pot servi la ceva?

Hedrock îi răspunse:

— Păianjenii sînt nişte copoi logici. Vor accepta faptul împlinit. Problema este cînd va ajunge distribuirea discurilor într-un punct în care ei să-şi dea pe loc seama că nu le mai pot regăsi pe toate? Din cînd în cînd cred că am făcut cu siguranţă totul şi atunci încep să mă întreb cît de complicată ar trebui să fie distribuţia pînă să o accepte ei ca iremediabilă. Motivul pentru care nu ne-au bătut deocamdată la cap este că se află aproape de Terra şi studiază structura afectivă a omului. Sau cel puţin asta era intenţia lor, şi mi s-a spus că o vreme nu-mi vor adresa cuvîntul. Părerea mea este că sînt prea departe pentru genul lor de telepatie.

— Dar ce urmăresc ei de fapt? întrebă Kershaw.

Era greu de explicat ceea ce învăţase din propria sa experienţă cu păianjenii, totuşi Hedrock încercă. Avu multă grijă să nu furnizeze nici un fel de date cu privire la activităţile lui pe Pămînt. Încheie cu vorbele:

— În orice moment le pot întrerupe dominaţia mintală, aşa că singura lor ameninţare împotriva mea o poate constitui forţa fizică.

— Dar cum îţi explici capacitatea lor de a te trage înapoi pe barca de salvare, în pofida rezistenţei pe care le-ai opus-o?

— Pot doar sugera că sistemul nervos se deprinde greu cu stabilirea unor tipare. Mă înapoiasem deja pe barca de salvare, înainte ca metoda mea de împotrivire să fi intrat în funcţiune. Cînd am făcut-o, au recunoscut ce se întîmplă şi m-au ameninţat cu distrugerea dacă nu colaborez cu ei.

— Şi crezi că vor ajunge undeva în cercetarea lor de a înţelege natura afectivă a omului?

Hedrock clătină din cap:

— De ani de zile oamenii se străduiesc să-şi domine impulsurile emotive. Taina, fireşte, constă nu în eliminarea emoţiilor din viaţă, ci în canalizarea lor în direcţii normale şi sănătoase: viaţa sexuală, dragostea, bunăvoinţa, entuziasmul, promptitudinea, personalitatea şi aşa mai departe. Acestea sînt pare-se aspecte ale existenţei care nu fac parte integrantă din

experienţa posibilă a fiinţelor-păianjen. Nu văd cum ar putea ele să înţeleagă vreodată, mai ales pentru că nu au nici un fel de metodă de a distinge între un om care e dispus să-şi rişte viaţa pentru o cauză şi un om care-şi asumă riscurile, de exemplu, pentru cîştig. Această incapacitate de a înţelege variaţiile naturii omeneşti este o lipsă fundamentală şi-i descalifică de la o comprehensiune reală.

Kershaw rămase dus pe gînduri. În cele din urmă spuse:

— Şi ce şanse de salvare ai?

Hedrock răspunse ţeapăn:

— Foarte bune. Ştiu că aparenţele sînt sumbre, dar păianjenii au spus clar că vor părăsi acest spaţiu. De ce s-o facă dacă nu au motive să creadă că în curînd nave mai mari de pe Terra vor face naveta spre constelaţia Centaurului? După părerea mea, Împărăteasa va scoate de sub obroc propulsia interstelară şi în zilele acestea ale producţiei rapide, peste o lună se vor instala pe nave sute de propulsii. Călătoria se poate face la nevoie în mai puţin de două zile.

— Mă gîndesc, spuse liniştit Kershaw, că n-ar fi rău să ne apucăm de treabă. Ai răspîndit o mulţime de discuri dintr-astea, dar n-ar strica să mai trimiţi cîteva mii. Taie dumneata copacii şi stochează discurile, iar eu le voi băga în maşină.

Se opri şi se legănă într-un chip ciudat. Privirea lui se răsuci şi se uită spre cer, aproape înnebunită, peste capul lui Hedrock. Văzu o navă. O clipă crezu că e nava-păianjen văzută de departe. Dar pe urmă îi atraseră atenţia culorile bălţate ale acesteia şi literele imense de pe carena ei:

WS — CENTAURI — 719

Nava nu era departe, dar zbura foarte jos. Trecu peste ei la mai puţin de un kilometru înălţime şi reveni încet, ca răspuns la apelurile lor urgente prin teleecran. Efectuă zborul de întoarcere pe Pămînt în circa patruzeci şi unu de ore. Hedrock îşi luase precauţia de a-i pune pe Kershaw şi Neelan să spună că el e fratele lui Gil şi deci putu ateriza fără incidente în Oraşul imperial. De la aeroport se duse într-unui din apartamentele lui.

Cîteva minute mai tîrziu conecta teleecranul din apartament la una din reţelele lui de retransmisie. Indirect, intră astfel în legătură cu Făuritorii de Arme.

optsprezece

Pe teleecran apăru imaginea lui Peter Cadron. Nu se uita la ecran în momentul stabilirii contactului, ci vorbea cu multă însufleţire unei persoane pe care Hedrock n-o putea vedea. Sunetul nu se auzea şi Hedrock nici nu încercă să ghicească ce spune fostul consilier. Avu timp să se întrebe din nou cum o să-l primească Peter Cadron.

Trecuse aproape o lună din seara aceea cînd fusese silit să acţioneze în autoapărare împotriva Făuritorilor de Arme. În ciuda admiraţiei sale personale pentru majoritatea consilierilor, n-avea nici un fel de regrete. Pămînteanul nemuritor trebuia să admită că viaţa lui merită să fie salvată. Fie spre bine, fie spre răul lui era ceea ce era şi lumea întreagă trebuia să-l suporte atîta vreme cît era în stare să se apere.

Cadron se întorcea către teleecran. Îngheţă pur şi simplu cînd văzu cine e în imagine şi apoi dădu repede drumul la sunet.

— Hedrock! strigă el. Tu eşti!

Pe faţă i se răspîndi un zîmbet de plăcere. Ochii i se luminară:

— Hedrock, unde ai fost? Ne-am tot străduit să te contactăm.

Hedrock îl întrebă:

— Care e statutul meu în rîndul Făuritorilor de Arme?

Cadron îşi îndreptă puţin spinarea:

— Consiliul *demisionar* m-a autorizat să-ţi cer scuze pentru acţiunile noastre isterice împotriva ta. Nu putem decît să presupunem că ne-am lăsat cu toţii tîrîţi de un fel de comportament de gloată din pricina încordării prea mari. Mie personal îmi pare rău de cele întîmplate.

— Mulţumesc. Asta înseamnă categoric că nu va fi nici un fel de conspiraţie.

— Ai cuvîntul nostru de onoare. Se întrerupse şi apoi reluă: Ascultă, Hedrock, stăteam toţi pe ghimpi aşteptînd apelul tău. După cum ştii, Împărăteasa a cedat fără condiţii sistemul de propulsie în dimineaţa de după atac.

Hedrock aflase această veste pe nava cu care se întorsese

pe Pămînt, dar nu spuse decît atît:

— Continuă.

Cadron era emoţionat la culme:

— Am primit de la ea o ofertă absolut remarcabilă: Recunoaşterea Arsenalelor şi participare la guvern. Este o capitulare splendidă.

— Şi bineînţeles că voi refuzaţi.

— Cum? întrebă Cadron, şi imaginea lui se holbă speriată.

— Nu cumva vrei să spui că are de gînd Consiliul să ia în consideraţie posibilitatea unei acceptări? Nu se poate să nu vă daţi seama că niciodată nu va exista un teren comun între două forţe atît de diametral opuse.

— Bine, protestă Cadron, dar este unul dintre lucrurile pe care le-ai propus chiar tu ca motiv pentru a te duce la palat.

Hedrock vorbi apăsat:

— A fost doar o stratagemă. În cursul acestei crize a civilizaţiei, trebuia să avem pe cineva atît la Arsenale cît şi la Palat. Stai!

Înainte ca celălalt să-l poată întrerupe, reluă cu glas răsunător:

— Ascultă, Cadron: Arsenalele constituie o permanentă opoziţie. Necazul cu opoziţia de pe vremuri era că mereu complota pentru obţinerea puterii; de cele mai multe ori critica opozanţilor era lipsită de onestitate, iar intenţiile lor erau rele. Îi rodea pur şi simplu pofta de stăpînire. Arsenalele nu trebuie să îngăduie niciodată apariţia unor asemenea emoţii la sprijinitorii lor. Împărăteasa n-are decît să-şi reconstruiască propriul ei haos. Eu nu zic că e răspunzătoare pentru starea de corupţie din imperiu, dar a sosit vremea să încerce să facă o curăţenie serioasă în casa ei. În toată această perioadă, Făuritorii de Arme vor rămîne detaşaţi — interesaţi, dar păstrîndu-şi standardele lor înalte de ajutorare *pe tot întinsul galaxiei* a celor care trebuie să se apere de asuprire. Fabricanţii de tunuri vor continua să le vîndă, dar nu se vor băga în politică.

Cardron începu, vorbind rar:

— Deci ai vrea ca noi să...

— Să vă continuaţi treburile ca de obicei; nici mai mult, nici mai puţin. Şi acum, Cadron... Hedrock zîmbi: Cadron, mi-a făcut mare plăcere să te cunosc personal. Te rog transmite felicitările mele Consiliului demisionar. Am de gînd să mă înfăţişez

personal la palat peste o oră; nici unul din voi nu va mai auzi veşti de la mine. Rămîneţi cu bine, vă urez tuturor mult noroc.

Închise brusc teleecranul şi şezu acolo, conştient de acea veche durere a lui. Din nou se retrăgea. În cele din urmă îşi izgoni din suflet sentimentul copleşitor de singurătate şi ateriză cu autoavionul la palat peste o oră.

O privi cu ochii pe jumătate închişi şi în timp ce vorbeau. Şedea ţeapănă lîngă el: o femeie înaltă, graţioasă, cu faţa prelungă, ai căror ochi verzi îi ascundeau de fapt gîndurile, în loc să le dezvăluie. Şedeau sub un palmier din grădina ce alcătuia sala de recepţie de la etajul treizeci şi patru. Îi mîngîiau adieri blînde; lămpile cu abajur luminau la fel de blînd scena liniştită. O sărută de două ori, conştient de faptul că indiferenţa ei trebuie să aibă vreun sens ascuns, pe care el vroia să-l afle. Ea îi primi sărutările cu pasivitatea unei sclave.

Hedrock se trase înapoi:

— Dar ce se întîmplă, Innelda? Ea tăcea. Insistă: Primul lucru pe care-l aflu, de cum mă întorc, este că Prinţul Del Curtin, care a fost întotdeauna literalmente mîna ta dreaptă, a fost izgonit din palat. De ce?

Cuvintele lui părură s-o trezească dintr-un somn abisal. Răspunse cu o undă de înflăcărare în glas:

— Vărul meu a avut îndrăzneala să-mi critice un plan şi să-i se împotrivească. Nu vreau să fiu sîcîită nici măcar de cei pe care-i iubesc.

Hedrock spuse:

— Cum adică, el să te fi sîcîit? Nu prea i se potriveşte acest cuvînt prinţului.

Tăcere. Hedrock o privi lung, dintr-o parte, apoi îi spuse pe un ton apăsat:

— Practic ai renunţat la propulsia interstelară de dragul meu şi totuşi acum, cînd mă ai, nu simt că acest gest ar însemna ceva.

În lunga tăcere care urmă, se gîndi pentru prima dată ce sens ar putea să aibă toată rigiditatea asta a ei. Era oare posibil să ştie adevărul în privinţa lui? Înainte să apuce el să vorbească, răsună stins glasul ei:

— Robert, poate că nu e nevoie să spun decît atît: o să fie un moştenitor al dinastiei Isher, un prinţ *Isher.*

Din această dezvăluire, partea cu copilul nu-l prea afectă.

Deci ea ştia. Asta era ceea ce conta. Într-un tîrziu, Hedrock oftă:

— A, am uitat: l-ai prins pe Gonish, nu?

— Da, l-am prins; şi n-avea nevoie de mult mai multe informaţii decît cele de care dispunea deja. Doar cîteva cuvinte, iar intuiţia era completă.

În cele din urmă o întrebă:

— Ce ai de gînd să faci?

Răspunsul ei veni de departe, de foarte departe:

— O femeie nu poate iubi un bărbat nemuritor. O asemenea relaţie i-ar distruge şi sufletul, şi mintea. Apoi continuă, de parcă ar fi vorbit pentru sine: Acum îmi dau seama că de fapt nu te-am iubit niciodată. Mă fascinai si poate că într-un fel îmi produceai şi puţină repulsie. Sînt mîndră totuşi că te-am ales fără să ştiu. Asta arată enorma vitalitate instinctivă a stirpei noastre. Robert!

— Da?

— Celelalte împărătese... cum ţi-ai dus viaţa cu ele?

Hedrock clătină din cap:

— N-am să-ţi spun. Vreau să te hotărăşti fără a te gîndi la ele.

Innelda rîse puţin isteric:

— Mă crezi geloasă. Dar nu... nu e deloc vorba de asta. Apoi adăugă cam dezlînat: De acum înainte voi fi o mamă de familie care intenţionează să cîştige nu numai respectul, ci şi afecţiunea copilului ei. O Împărăteasă Isher nu are altă cale de ales. Dar nu vreau să te forţez. I se întunecară ochii şi apoi spuse cu un oftat greu: Va trebui să mă mai gîndesc. Dacă nu te superi, poţi să mă laşi singură acum?

Îi întinse mîna. Cînd i-o sărută, Hedrock o simţi cam fără vlagă. Se duse încruntat în apartamentul lui. Şezînd singur acolo, îşi aminti de Gonish. Făcu un apel prin centrala de comunicaţii a Făuritorilor de Arme şi-l convocă la palat pe negatist. După un ceas cei doi bărbaţi stăteau faţă în faţă. Gonish spuse:

— După cîte înţeleg, nu mi se vor da nici un fel de explicaţii.

— Mai tîrziu, spuse Hedrock şi adăugă: ce ai de gînd să faci? Sau mai bine zis, ce ai făcut?

— Nimic.

— Adică vrei să spui că...?

— Nimic. Vezi tu, înţeleg numai ce ar reprezenta cu-

noştinţele pentru fiinţa umană medie şi chiar pentru cea de tip superior. N-am să spun nici un cuvînt, nici Consiliului, nici altcuiva.

Hedrock se simţi uşurat. Îl cunoştea pe acest om şi-i cunoştea total integritatea. Îndărătul acestei făgăduieli nu se ascundea frica, ci doar o onestitate deplină a concepţiei, pe care n-ar fi putut-o depăşi nimeni. Văzu că Gonish îl studiază atent. Apoi negatistul spuse:

— Dată fiind instrucţia pe care am primit-o, în mod firesc aş fi evitat să testez pe alţii efectul nemuririi. Dar tu l-ai testat, nu? Unde a fost asta şi cînd?

Hedrock înghiţi cu un efort. Amintirea îl ardea ca un glob de foc:

— Era pe Venus, spuse cu glas plat. În perioada de început a călătoriilor interplanetare. Am înfiinţat o colonie izolată de savanţi, le-am spus adevărul şi i-am pus la treabă ca să mă ajut să descopăr taina nemuririi mele. A fost oribil. Ah!... Şi glasul i se îngroaşă de tulburare şi tristeţe: Pur si simplu nu suportau să mă vadă rămînînd perpetuu tînăr în timp ce ei îmbătrîneau. N-aş vrea să se repete o asemenea scenă.

Se scutură înfiorat şi negatistul întrebă repede:

— Dar soţia ta?

Hedrock tăcu minute îndelungate, apoi reluă, vorbind rar:

— În trecut, împărătesele Isher erau întotdeauna mîndre de legătura lor cu bărbatul nemuritor. De dragul copiilor mă suportau. Mai mult n-aş putea să spun. Se întunecă şi mai tare la faţă: Uneori mi s-a părut că ar fi bine să mă însor mai des. S-ar putea — eventual — ca rădăcina nemuritoare să se repete în felul acesta. Aşa am ajuns doar la a treisprezecea căsătorie. Într-un fel, n-am prea avut inimă pentru asta deşi... (ridică ochii) mi-am făurit o metodă desăvîrşită de a mă îmbătrîni ca înfă-ţişare, suficient pentru efectul psihologic asupra celor care cunosc de fapt adevărul.

Pe faţa lui Gonish plutea o expresie care-l făcu pe Hedrock să-l privească închizînd pe jumătate ochii. Îl întrebă repede:

— Ce s-a întîmplat?

Negatistul zise:

— Eu cred că ea te iubeşte şi asta complică foarte rău lucrurile. Vezi tu, ea nu poate avea copii.

Hedrock se ridică de pe scaun şi se năpusti la negatist ca şi

cum ar fi vrut să-l violenteze:

— Vorbeşti serios? Păi mie mi-a spus că....

Gonish se învineţi de tristeţe:

— Noi cei de la Arsenale o studiem pe Împărăteasă încă din copilărie. Fireşte, dosarul ei nu e accesibil decît celor trei negatişti şi membrilor Consiliului. Nu încape îndoială în această privinţă. Rămase cu privirile aţintite asupra lui Hedrock: Ştiu că asta îţi strică planurile, dar n-o pune atît de rău la inimă. I-ar veni rîndul la tron prinţului Del Curtin şi cred că el va lupta destul de îndîrjit. Peste cîteva generaţii se va ivi o nouă împărăteasă şi n-ai decît s-o iei pe aceea de nevastă.

Hedrock, care păşea în sus şi în jos prin cameră, se opri locului:

— Nu vorbi cu atîta împietrire neruşinată. Nu mă gîndesc doar la mine. E vorba de aceste femei din dinastia Isher. Trăsătura respectivă nu s-a manifestat limpede la Innelda, dar există. Nu vrea să renunţe la copilul acela; tocmai de asta sînt atît de îngrijorat. Se răsuci pentru a-l înfrunta din nou pe negatist: Eşti absolut sigur? Te rog să nu te joci cu mine, Gonish!

Acesta îi răspunse calm şi sigur:

— Nu mă joc cîtuşi de puţin, Hedrock. Împărăteasa Isher va muri la naştere şi...

Se opri cu privirile înălţate deasupra lui Hedrock. Acesta se întoarse încet şi dădu cu ochii de femeia aflată acolo.

Innelda îi spuse glacial:

— Căpitane Hedrock, îţi iei acum prietenul, pe domnul Gonish, şi părăseşti pînă într-o oră palatul şi nu te mai întorci pînă cînd...

Se opri şi rămase o clipă ca o statuie de piatră. Apoi dădu drumul la un ultim şuvoi de vorbe:

— Niciodată! zise ea cu glasul îngroşat de emoţie. Să nu te mai întorci niciodată. Nu ţi-aş mai putea suporta prezenţa. Adio!

— Stai! strigă cu glas pătrunzător Hedrock. Innelda! Nu trebuie să faci copilul!

Dar nu vorbea decît unei uşi închise.

nouăsprezece

În ultima zi, Del Curtin îl duse pe Hedrock la palat.

— Trebuie s-o facem, îi şoptise prinţul. Trebuie să fie cineva lîngă ea. Nu vrea să asculte de nici un fel de argumente raţionale. Prietenii mei or să-l anunţe pe noul ei doctor, Telinger, că ai sosit. Rămîi în apartamentul tău pînă cînd te chemăm.

Aşteptarea era cumplită. Hedrock măsura în sus şi în jos pardoseala acoperită cu covoare moi, gîndindu-se la lunile îndelungate în care îi fusese interzis accesul în palat. De fapt ultimile zile fuseseră cele mai rele. Se răspîndiseră şoaptele. Hedrock le auzea peste tot. Nu veniseră prin teleecrane. Oficial nu se rostise nici o vorbă; era imposibil de spus cum de se aflase cu certitudine. Auzise vestea şezînd prin restaurantele pe care le frecventa uneori. O auzise cînd mergea pe străzile liniştite. Era purtată de adierile de vînt şi se înălţa în vorbe prinse în treacăt peste zarva conversaţiilor din taxiurile aeriene. Nu fusese transmisă din răutate şi nici nu era falsă. Se spunea pur şi simplu că de la o zi la alta poate să se nască un moştenitor al familiei Isher şi întreaga împărăţie aştepta cu multă emoţie anunţul. N-aveau de unde să ştie, dar ziua respectivă sosise. Criza se produse la zece noaptea. Un mesaj din partea doctorului Telinger îl scoase pe Hedrock din biroul şi-l chemă în apartamentele imperiale.

După cum constată Hedrock, Telinger era un bărbat între două vîrste, cu faţa suptă şi acum încruntată de o îngrijorare vecină cu spaima, cînd îl salută pe noul-venit. Hedrock ştia că doctorul Telinger nu e vinovat de nimic altceva decît de slăbiciune. Fusese recrutat în serviciul imperial ca înlocuitor al doctorului Snow, care fusese concediat brusc din postul de medic al Curţii, după treizeci de ani de activitate. Hedrock îşi mai amintea de un prilej cînd, la masă, Innelda îl criticase rău pe doctorul Snow, numindu-l "un practician demodat care încă se mai dă drept doctor pur şi simplu pentru că a moşit-o pe mama cînd m-a adus pe lume".

Nu încăpea îndoială că bătrînul doctor Snow o pusese la curent cu situaţia exactă — şi Inneldei nu-i făcuse nici o plăcere. De asemenea, ascultîndu-l pe Telinger, Hedrock îşi dădu seama că noului doctor nu i se acordase privilegiul unui examen medical complet. Innelda făcuse o alegere bună. Doctorul părea a fi genul de om prea speriat şi respectuos ca să se

împotrivească pacientei sale imperiale.

— Abia acum am descoperit adevărul, îi spuse lui Hedrock, bîlbîindu-se ca un copil fîstîcit. E sub efectul analgezicelor, dar mi-am păstrat un canal de comunicare. Prinţe Hedrock, trebuie neapărat s-o convingeţi. Trebuie să alegem între viaţa ei sau cea a copilului. Convingerea ei că va scăpa cu viaţă după naştere este total nefondată. M-a ameninţat cu moartea dacă nu supravieţuieşte copilul! termină el, alb la faţă.

Hedrock spuse:

— Dă-mi voie să-i vorbesc.

Innelda zăcea nemişcată şi calmă în pat. Îi dispăruseră culorile din obraji şi pieptul i se ridica atît de puţin, aproape neobservat, încît părea deja moartă. Hedrock observă clar o senzaţie de alinare cînd doctorul puse uşurel masca pentru comunicare pe faţa ei liniştită, dar concentrată. "Biata tirană", se gîndi el. "O biată fiinţă nefericită, sfîşiată de forţe lăuntrice prea mari pentru ea ca să le stăpînească sau măcar să le înţeleagă."

Luă interfonul:

— Innelda! zise el cu tandreţe.

— Tu... eşti... Robert? Răspunsul veni încet şi totuşi foarte aspru: Le-am... spus... să... nu te... lase să vii.

— Prietenii te iubesc. Vor să te păstreze.

— Mă... urăsc... Mă cred... o proastă. Dar le voi arăta eu lor. *Eu vreau* să trăiesc, dar copilul *trebuie* să trăiască.

— Prinţul Del Curtin s-a căsătorit cu o femeie frumoasă şi minunată. Vor avea copii frumoşi, demni să se urce pe tron.

— Nici un copil afară de al meu — şi al tău — nu va domni în numele dinastiei Isher. Nu vezi că ceea ce contează este descendenţa directă? Nu s-a produs nici o întrerupere. Nu se va produce nici acum. Tu nu vezi?

Hedrock rămase trist. Vedea lucrurile mai limpede chiar decît ea. În vremuri de demult cînd, sub diferite nume de împrumut, îi convinsese pe împăraţii Isher să se însoare cu femei ale căror familii erau de o importanţă vitală, nu păruse posibil ca trăsătura cerută să devină prea puternică. Iată şi dovada că putea fi tragică. Iar ceea ce nu putea înţelege această femeie nefericită era că referinţa la "descendenţa" ei constituia doar obiectul unei raţionalizări. Vroia un copil al ei. Asta era realitatea cea mai simplă.

— Robert... vrei... să rămîi... şi să mă ţii de mînă?

Zăbovi şi văzu cu ochii lui cum se scurge viaţa din trupul ei. Aşteptă pînă cînd moartea se instală triumfătoare în corpul pe cale de a se răci, iar pruncul, cu ţipetele lui răguşite, îl scoase din sărite.

La o distanţă de jumătate de an-lumină, se pregătea de pornire o navă cosmică în lungime de aproape două sute de kilometri. Inlăuntrul ei vibrau gîndurile de la o minte la alta:

—...*Cel de-al doilea examen general e aproape la fel de zadarnic prin rezultatele sale fundamentale ca şi primul. Cunoaştem unele dintre legi — dar de ce această conducătoare care stăpînea o lume întreagă şi-a dat viaţa pentru copilul ei, cînd de fapt ea se temea de moartea personală? Motivele ei, cum că trebuie să-şi ducă mai departe spiţa, nu corespund din punct de vedere logic. E vorba doar de o uşoară rearanjare pe plan atomic. Trăiesc mulţi bărbaţi şi multe femei care i-ar putea împinge înainte progresia pe plan tribal.*

— Rămîne doar s-o readucem la viaţă şi să înregistrăm reacţiile afective ale celor din jur la învierea ei.

X-x?? — a cercetat înfăţişarea fostului nostru deţinut Hedrock la palat şi s-ar părea că printr-o metodă ingenioasă el a anulat logica pe baza căreia se cerea nimicirea lui. Ca atare, putem părăsi galaxia într-un răstimp de... un ciclu.

— Atîta am aflat deocamdată: iată rasa care va guverna sevagramul.
